

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε΄

Αρ 35
260

1931

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ ΕΝΟΣ ΠΡΟΔΟΜΕΝΟΥ ΦΙΛΟΥ

Δυο αχώριστοι φίλοι. 'Η απροσδόκητη κληρονομία. Τό ταξίδι του Πίππο στο Κάδιξ. 'Όπου τὰ πλούτη τὸν κάνουν νὰ ξεχάσῃ τὸ φίλο του. Γλέντια, ἀπολαύσεις, πολυτέλειες. 'Όπου ὁ πακτωλὸς στερεῖται. 'Η οἰκονομικὴ καταστροφὴ τοῦ Πίππο. 'Η χρεωκοπία του. Πῶς βρέθηκε στὸς δρόμους. Στὸ σπίτι τοῦ παλαιοῦ καὶ προδομένου τοῦ φίλου, κτλ.

ΕΔΩ καὶ πολλὰ χρόνια στὸ Σαλέρο τῆς 'Ιταλίας ζούσαν δυο φίλοι, ὁ Πίππο καὶ ὁ Μενικουτὶ, ποὺ εἶχαν μεγαλώσει μαζί καὶ ἦσαν πάντοτε ἀχώριστοι. 'Όταν τόσο ἀγαπημένοι, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ ὁ ἕνας χωρὶς τὸν ἄλλον καὶ ὅτι ἐπιθυμοῦσε ὁ πρῶτος ἦσαν ἐπιθυμία καὶ γιὰ τὸν δεύτερο.

Ὁ Πίππο ἔμεινε ὁρφανὸς σὲ ἡλικία ἑντάκα χρόνων, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε συγγενεὶς γιὰ νὰ τὸν προστατεύσουν, τὸν πήρε στὸ σπίτι του ὁ πατέρας τοῦ Μενικουτὶ, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε γρήγαν κηδεμόνος καὶ τὸν ἀνέτρεψε ὡς καὶ τὰ παιδιά του. Οἱ δυο φίλοι ἔζησαν ἔτσι ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλον μέχρις ὅτου ἔγιναν εἰκοσι χρόνων, ὅποτε κάποιος ἀπρόσδοτος περιστατικὸς τοὺς ἐχώρισε.

Ὁ Πίππο ἔτυχε νὰ γίνῃ κάποιος θεῖος, ὁ ὁποῖος εἶχε ζηντεντεῖ ἀπὸ μικρὸς καὶ, ὅταν ἀπὸ πολλὰ ταξίδια καὶ ἀκατέστρεπτες περιπέτειες, κατέληξε στὸ Κάδιξ τῆς 'Ισπανίας. 'Εκεῖ σχετίστηκε μ' ἕναν ἐντόπιον τραπεζίτη, προσελήφθη στὴ δουλειά του καὶ κατόρθωσε μὲ τὴν ἐργατικότητά καὶ τὴν ἐξυπνάδα του νὰ πιάσῃ γυναικὰ τὴ μοναχοκόρη τοῦ προσημαμένου τοῦ, ὁ ὁποῖος λίγο καιρὸ μετὰ τὸ γάμο τοὺς πέθανε.

Μὰ καὶ ἡ γυναικὰ τοῦ θεῖου τοῦ Πίππο πέθανε ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ καὶ ἔτσι ὁ σύζυγός της βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμο μὲς τεραστίως περιουσίας καὶ ὅταν μὲ τὴ σειρά του πέθανε καὶ αὐτὸς ὅλη ἡ κληρονομία του περιήλθε στὸν Πίππο, τὸ μόνο συγγενὴ του.

Μόλις ἡ σχετικὴ εἰδησις ἔφτασε στὸ Σαλέρο, οἱ δυο φίλοι χάθηκαν ἔξω γιὰ τὸ εὐτυχές γεγονός καὶ ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ εὐτυχὴς κληρονόμος ἀναγκάστηκε ν' ἀναχωρήσῃ διασπαστὰ γιὰ τὸ Κάδιξ δὲν ἐλυπήθηκε γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ γιὰ τὴν ἀπομακρύνεσιν ἀπὸ τὸν ἀχώριστό του Μενικουτὶ.

Τὸν παρακάλεσε λοιπὸν φεύγοντας νὰ μὴ τὸν λησμονήσῃ, ἀλλὰ νὰ τοῦ γράφῃ συχνὰ καὶ ἔτσι νὰ τοῦ δίνῃ τὴν εὐκαιρία νὰ γράφῃ σ' ἐπισκοινωσίον μαζί του, ἔτσι καὶ ἀπὸ μακριά. Τοῦ ὑποσχέθηκε ἐπίσης ὅτι καὶ αὐτὸς θ' ἀπαντοῦσε ἀμέσως πρὸς κάθε του γράμμα, ὅτι θὰ διατηροῦσε τὴν καλύτερη ἀντίληψιν γι' αὐτὸν καὶ ὅτι μάλιστα καὶ νύκτωρ τὴν ὑπόθεσιν του θὰ γύριζε στὸ Σαλέρο γιὰ νὰ μοιράσῃ μαζί του τὰ πλούτη του.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Πίππο κράτησε τίς ὑποσχέσεις του. 'Ετσι, μόλις ἔφτασε στὸ Κάδιξ ἔγραψε στὸ φίλο του ὅτι τοῦ χάριξε ἕνα πατρικὸν οὐκίμα ποὺ εἶχε στὸ Σαλέρο. Συγχρόνως καὶ τὰ γράμματα ποὺ ἔσπελνε τότε ἦσαν γεμάτα φιλικὸν ἀνταπόκρισιν.

Ἀλλὰ στὸ διάστημα τῶν τριῶν χρόνων ποὺ ἔμεινε στὴν 'Ισπανία, μέχρις ὅτου δηλαδὴ κανόνισεν ὀριστικὰ τὰ περιουσιακά του ζήτηματα, ἄλλαξε πάρα πολύ. Στὸ τέλος τοῦ πρώτου χρόνου ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ φίλο του εἶχε λιγοστεύει σημαντικὰ, στὸ δεύτερο ἔτος δὲν τοῦ ἔγραψε παρὰ σπάνια καὶ ψυχρὰ καὶ στὸ τρίτον ἔπαψε ν' ἀπαντᾷ στὶς ἐπιστολὰς του καὶ διεκόψε τὴν ἀλληλογραφία του.

Ὅταν ὁ Μενικουτὶ γιὰ πρώτη φορά δὲν ἔλαβε ἀπάντησιν ἀπὸ τὸ φίλο του, ὑπέθεσε ὅτι τὸ γράμμα του εἶχε χαθεῖ καὶ τοῦ ἔστειλε ἄλλο, στὸ ὁποῖο τοῦ παραπονιόταν φιλικὰ γιὰ τὴ σιωπὴν του. Βλέποντας ὅμως ὅτι ὁ Πίππο ἐξακολουθοῦσε νὰ σιωπᾷ, τοῦ ἔστειλε ἕνα ἄλλο γράμμα, στὸ ὁποῖο τοῦ ἔκανε παρατηρήσεις, ἀλλὰ

ποδεχτῆ.

Ἀλλὰ ὁ δούξ ὅχι μόνον δὲν τοῦ ἔδωκε καμμιὰ σημασίαν, ἀλλὰ οὐτε ἐπέστρεψε τοὺς ὑπηρετές του νὰ τὸν δεχτοῦν. Πολλὰς φορές μάλιστα ὅταν τύχαινε, καθὼς ἔκανε τὸν περιπάτο του ἀπὸν στὸ μεγαλοπρεπές τὰ ἀμάξια του νὰ δῇ στὸ δρόμο μεταξὺ τῶν διαδραστῶν τὸν Μενικουτὶ, γύριζε τὸ πρόσωπό του ἄλλοι μὲ ἀηδία!...

Ὁ δούξ Καλαντρόνο εἶχε ἀποφασίσει νὰ γλεντήσῃ τὴ ζωὴν του καὶ ἐπειδὴ εἶχε ἀφθονὰ χρήματα στὴ διάθεσιν του, εἰσέλασε στὶς διασκεδάσεις, μὲ ὅλη τὴν τὴν ψυχὴν. Τὸ καλὸν ποὺ ἀγόρασε στολιστῆκε μὲ τὰ πολυτιμώτερα ἐπιπλά, τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν ἀνῆλθε σὲ ἀπίστευτον ἀριθμὸν, ἡ τροσὴ καὶ ἡ πολυτέλεια ἔγινε γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τοὺς φίλους του μιὰ

εἶδος ξαφνικὰ νὰ τὸν περικυκλῶνουν οἱ δανεισταὶ του, οἱ ὁποῖοι μέσα σὲ λίγο διάστημα τοῦ ἀρπάζαν καὶ μέγα καὶ σκευὴ καὶ ἐπιπλά καὶ ὅτι ἄλλο εἶχε. Ἐνοεῖται ὅτι στὴν κρίσιμην αὐτὴν περίστασιν ὅλοι οἱ παρῆσαντο ποὺ διετρεφότο μέχρι τότε εἰς δάρος του ἔπενυσαν νὰ ἐξαφανιστοῦν.

Ἔτσι ὁ ἀπερίσκεπτος νεόπλουτος, ἀφοῦ τὸν ἐγκατέλειψαν ὅλοι οἱ φίλοι καὶ οἱ γινώσκοντες του, περιήλθε στὴν ἐσχάτη ἀνέχεια, στὸ χειρότερον σημεῖον ποὺ μπορεῖ ποτὲ νὰ φτάσῃ ἕνας καλομαθημένος ἄνθρωπος.

Ἀπὸν στὴν ἀπελπίσιν του τότε, θυμήθηκε τὸν Μενικουτὶ μὲ τὸν ἀγαθὸ καὶ πρῶτον χαρακτήρα του, ὁ ὁποῖος ποὺ εἶχε δεχτῆ πάντοτε ἄκακος καὶ ὁ ὁποῖος θὰ μπορούσε ἀκόμα καὶ τὸν νὰ τοῦ φανῇ χρήσιμος. Ἀλλὰ πῶς θὰ τολμοῦσε νὰ παρουσιάσῃ σ' αὐτὸν ποὺ τὸν εἶχε περιφρονήσει ὥς τότε τόσο πρόστιχα;

Γι' αὐτὸ λοιπὸν, ὅταν ἔμεινε ἐντελῶς θεοφτωχός, ἀντὶ νὰ τραβήξῃ στὸ Σαλέρο γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν παλιὸν φίλο, διευθύνθηκε πρὸς τὰ περὶχωρα τῆς Ρώμης, ὅπου ἤλπιζε νὰ φτάσῃ χωρὶς νὰ ἀναγνωριστῇ ἀπὸ κανέναν καὶ κατόπιν νὰ βρῇ καμμιὰ ἐργασίαν γιὰ νὰ ζήσῃ.

Ἀφοῦ πήρε τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, ἔφυγε ἀπ' τὴν Νεάπολιν. Περπατῆσας ἀκατέστρεπτες ὥρες στὴν ἐξοχὴν, καὶ ὅταν βράδυνε πρὸς τὴν ἐξοχὴν, εἰς ἀντήλιν ἀπ' τὸ ὄρος, κάθησε σ' ἕνα πεσμένο δέντρο καὶ παραδόθηκε σὲ βαθεὶς σκέψιν.

Δὲν εἶχε ποὺ νὰ περᾷσῃ τὴ νύκτα του... Ἡ σκέψιν αὐτὴ τὸν ἐδασάνει, ὅταν ἔξαφνα σηκώνοντας τὸ κεφάλιν του, εἶδε σὲ κάποια ἰσότησιν μιὰ καμψὴ ἐξοχικὴ ἔπαυλιν.

Τότε ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ ἐκεῖ φιλοξενίαν καὶ, ἀφοῦ σηκώθηκε τὰ βήματα πρὸς τὴν ἔπαυλιν. Ἡ οἰκονομικὴ ἀνάστασις αὐτοῦ, ὅταν εἶδε σὲ κάποια ἰσότησιν μιὰ καμψὴ ἐξοχικὴ ἔπαυλιν.

Τότε ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ ἐκεῖ φιλοξενίαν καὶ, ἀφοῦ σηκώθηκε τὰ βήματα πρὸς τὴν ἔπαυλιν. Ἡ οἰκονομικὴ ἀνάστασις αὐτοῦ, ὅταν εἶδε σὲ κάποια ἰσότησιν μιὰ καμψὴ ἐξοχικὴ ἔπαυλιν.

Ἐνῶ ὁ ξένος ἦταν ἐλθόμενος μέσα στὴν ἐλθόμενὴν αὐτὴν ἐξοχικὴν κατοικίαν καὶ ὁμιλοῦσε τὴν ἀπλὴν διακονήσιν τῆς, ἔφτασε καὶ ὁ οἰκονομικὸς ὁδηγὸς ὁδηγώντας μόνος του ἕνα μικρὸ ἀμάξι.

—Θεέ μου, τί βλέπω! ψιθύρισε ὁ Πίππο, ἀναγνωρίζοντας τὸν. Ὁ νοικοκύρης τῆς ἐπαύλειος εἶνε ὁ Μενικουτὶ! Ἀλλοίμονο, ποὺ νὰ πάω νὰ κρυφθῶ! Γιατί δὲν ἀνοίγει ἡ γῆ νὰ μὲ καταντῇ;

Ἡ οἰκονομικὴ ἐπεσε νὰ ὑποδεχτῇ τὸν σύζυγό της, ἀλλ' αὐτὸς τῆς εἶπε μὲ τὴν ὀλίγη ζωγραφισμένην στὸ πρόσωπό του.

—Δυστυχῶς ὅλα μου τὰ φαξίματα πῆγαν χαμένα. Ἐπείδω ὅτι ἔφυγε ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ἀλλὰ κανένας δὲν ἤξερε νὰ μοῦ πῇ ποῦν δόμο πῆρε. Ποῖος ξέρει τί τέλος

Θαίθερό τὸν περιμένει τὸ δυστυχισμένο:

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ οἰκονομικὸς δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του, πρῶτον ποὺ ἔκαμε καὶ τὴν πονετικὴν τοῦ γυναικὸς νὰ διακρύψῃ.

Κατόπιν ἡ νύκτα γυναικὸς τοῦ μίλησε γιὰ τὸν ξένον ποὺ τῆς εἶχε ἔτῃς φίλος.

Τότε ὁ οἰκονομικὸς προχώρησε γιὰ νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὸς τὸ μυστήριον τοῦ.

Ὁ Πίππο ἦταν κρυμμένος σὲ μιὰ γωνία καὶ σκέπτετο τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του. Ἐποῦσε ἀπὸ τὸ κεφάλιν ὡς τὰ πόδια καὶ δὲν τόλμοιτο νὰ σηκώσῃ τὰ πόδια του.

Ὁ Μενικουτὶ, βλέποντάς τον σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἔμεινε στὴν ἀρχὴ ἐκστατικός, κατόπιν ὅμως πλησίασε γιὰ νὰ κυττάξῃ καλύτερα.

—Ω, τί βλέπω; φώναξε. Μήπως γελιέσαι; Ἀ, ὅχι! Εἴν' αὐτός, ὁ φίλος μου, ὁ Πίππο!... Ω, Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ!...

Καί, ἀνοίγοντας τὰ χέρια του, τὸν πήρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἐγείμισε μὲ τὰ δάκρυα καὶ τὰ φίλια του.

Ὁ Πίππο, κατασυντηρημένος καὶ αὐτὸς, προσπαθῶν νὰ βρῇ κατὰ νὰ πῇ, ἀλλὰ δὲν μπορούσε. Ὁ φίλος του ἄλλωστε δὲν τοῦ ἔδωκε καιρὸ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, γιατί τοῦ εἶπε μὲ θερμότητα:

—Ἐγὼ μάλιστα προχθὲς ἔμαθα τὴν δυστυχίαν σου. Σήμερον τὸ πρῶτον ἔτρεξα στὴν Νεάπολιν γιὰ νὰ σὲ βρῶ. Ὁ γὰρ ἀπὸ πολλὰ ἔρρευσεν κατὰ τὸν δρόμον τὸν πρῶτον σου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μὴ ποῖα διεθύνουν ἀκολουθῶντες... Ὅσον δὲν οἰσμενὸς σὲ ποὺ μὲτὰ τὴν εἰσὴν εἰς αἰτίαν σου, ἀλλὰ τώρα εἶμαι ὁ εὐχέλτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Εἶνε ἀλήθεια πῶς δὲν εἶμαι πρὸς μεγάλους ἄγοντας, ἀλλὰ μπορεῖς νὰ βρῇς παρηγορίαν κοντὰ μας. Τὸ πατρικὸν σου κτήμα ποὺ μ' ἔφησες σφεύγοντας ἔχει ἔξω δέκα χιλιάδες δουκάτα, ἄλλα τὰ ἀξίζει καὶ ἕνα δικό μου κτήμα. Τὰ πόδια σου λοιπὸν καὶ μὲ τὰ δυο αὐτὰ κεφάλια, ἀνέλασε αὐτὸ τὸ ὑποστατικὸν ποὺ βλέπεις καὶ ποὺ μοῦ δίνει κάθε χρόνο γιὰ εἰσόδημα πᾶν ἀπὸ χίλια δουκάτα. Ὁ δὲ τοῦ νοικοκυτοῦ ἀπὸ χίλια δουκάτα. Ὁ δὲ τοῦ νοικοκυτοῦ ἀπὸ χίλια δουκάτα. Ὁ δὲ τοῦ νοικοκυτοῦ ἀπὸ χίλια δουκάτα.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τοῦ εἶπε ὁ ταμίας, εἶνε τρεῖς δραχμές. —Μὰ πῶς εἶνε τρεῖς, ἀφοῦ τὰ προγράμματα, γράφουν 2 καὶ 50;

—Ναί, ἀλλὰ εἶνε καὶ ὁ φόρος. —Ὁ φόρος; Ποῖος φόρος;

—Ναί, ὁ φόρος. —Καλὰ, ἐγὼ δὲν θέλω φόρο. Μὴν μοῦ δώσῃς.

—Δὲν εἶνε δυνατόν. Ὁ δὲ φόρος! —Μὰ ἀφοῦ δὲν θέλω;

—Δὲν μπορεῖ, πρέπει νὰ πάω! —Μὰ, τέτοιον ποῦμα, δὲν γράφουν τὰ προγράμματα...

—Ἀ, μὴ τὸ γράφουν.

Ἡ συζήτης ὅμως ἐξακολουθοῦσε ἐπ' ἀπειρὸν ἀκόμα. Μὰ ἐπειδὴ εἶχε τυχαυνωθεῖ πολλὰ κόσμος στὴ θυρίδα καὶ περὶ τῆς, ὁ ταμίας, βλέποντας πῶς ὁ χωρικός ἦταν ἀεὶς πειστός, ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ δώσῃ εἰσιτήριο 2.50 δραχμῶν μόνον.

Ὁ χωρικός ὅμως, ὅταν πῆρε τὸ εἰσιτήριο, τὸ διέπλεξε καὶ τὸ πέταξε πρὸς τὸν αἶθρα τοῦ ταμίου.

—Ὁρίστε, τοῦ ἐφώνησε, δὲν μοῦ δόθηκε νὰ δῶ καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ νοικοκυτοῦ...

—Ποιὰ ἐπιστολή;

—Ἀδελφὸν κρατᾷ στὸ χεῖρ σου. Ὁ χωρικός ὅμως εἶνε γυναικίος καὶ μάλιστα τὴν ἀνέλασε κτηνίσας.

—Πᾶρε τὴν... Εἶνε ὁ... λογαριασμὸς τῆς μοδίστρας σου!...

—Ὁ νέος ὑπηρετὴς πηγαίνει στὴν κυρία σου, μὲ μεγάλη ἀνταξία.

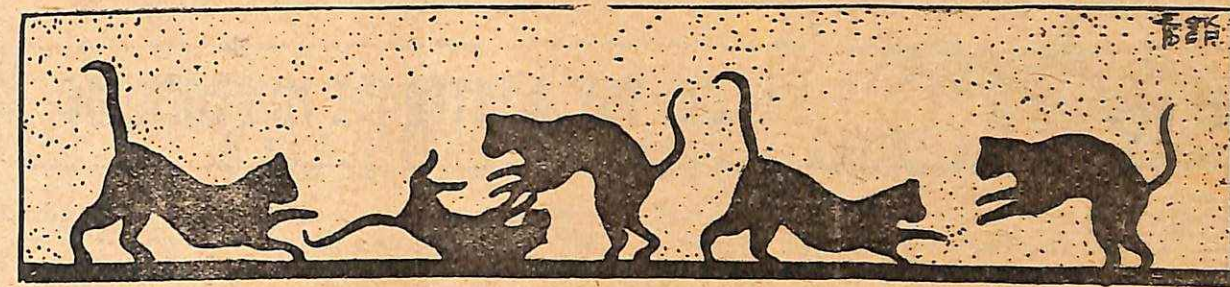
—Κυρία, σὰς παρακαλῶ, μπορεῖτε νὰ μὲ συμβουλευθεῖτε τί νὰ κάνω;

—Ἀπὸ τὸ βῶδι.

—Ἀπὸ τὸ κρέας ποῖου ζώου, κάνετε βορσὸ καὶ τρεφόμενα;

—Ἀπὸ τὸ βῶδι.

—Λοιπὸν, ποῖο εἶνε τὸ ζῶον ποὺ σοῦ δίνει τὰ παπούτσινα καὶ σὲ τρέφει;

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Στὴν προπολεμικὴ ἐποχὴ, ἕνας χωρικός ἀπὸ τὸ Καπανδρίτι, σὰν πούλησε τὸν μούστον του, θέλησε νὰ μείνῃ μιὰ-δυο μέρες στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ.

Ἔτσι, ἕνα βράδυ, περνοῦντας ἀπὸ κάποιον θέατρο, εἶδε στὴ πόρτα τοῦ ἕνα πρόγραμμα ποὺ ἔγραφε:

«Ἀπόψε τὸ δραματικὸν ἀριστοῦργημα «Οἱ Σαράντα Λωποδύται».

Παρακάτω τὸ πρόγραμμα ἔγραφε τίς τιμὰς τῶν εἰσιτηρίων:

«Πρῶτον θέσις : 5 δραχμῶν. Δεύτερον θέσις : 2.50 δραχμῶν.

Ἀφοῦ τὰ εἶδε καλὰ ὅλα αὐτὰ καὶ ἀφοῦ τὰ ξαναδιάβασε, ὁ χωρικός πλησίασε στὸ ταμειὸ τοῦ θεάτρου:

—Ἐδῶ παίζετε, παρακαλῶ, τοὺς «Σαράντα Λωποδύται»; ρώτησε.

—Μάλιστα.

—Τότε δώστε μου, ἕνα καθίσμα δευτέρου θέσεως, ὁρίστε δύομισι δραχμῶν.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τοῦ εἶπε ὁ ταμίας, εἶνε τρεῖς δραχμῶν.

—Μὰ πῶς εἶνε τρεῖς, ἀφοῦ τὰ προγράμματα, γράφουν 2 καὶ 50;

—Ναί, ἀλλὰ εἶνε καὶ ὁ φόρος.

—Ὁ φόρος; Ποῖος φόρος;

—Ναί, ὁ φόρος.

—Καλὰ, ἐγὼ δὲν θέλω φόρο. Μὴν μοῦ δώσῃς.

—Δὲν εἶνε δυνατόν. Ὁ δὲ φόρος! —Μὰ ἀφοῦ δὲν θέλω;

—Δὲν μπορεῖ, πρέπει νὰ πάω! —Μὰ, τέτοιον ποῦμα, δὲν γράφουν τὰ προγράμματα...

—Ἀ, μὴ τὸ γράφουν.

Ἡ συζήτης ὅμως ἐξακολουθοῦσε ἐπ' ἀπειρὸν ἀκόμα. Μὰ ἐπειδὴ εἶχε τυχαυνωθεῖ πολλὰ κόσμος στὴ θυρίδα καὶ περὶ τῆς, ὁ ταμίας, βλέποντας πῶς ὁ χωρικός ἦταν ἀεὶς πειστός, ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ δώσῃ εἰσιτήριο 2.50 δραχμῶν μόνον.

Ὁ χωρικός ὅμως, ὅταν πῆρε τὸ εἰσιτήριο, τὸ διέπλεξε καὶ τὸ πέταξε πρὸς τὸν αἶθρα τοῦ ταμίου.

—Ὁρίστε, τοῦ ἐφώνησε, δὲν μοῦ δόθηκε νὰ δῶ καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ νοικοκυτοῦ...

—Ποιὰ ἐπιστολή;

—Ἀδελφὸν κρατᾷ στὸ χεῖρ σου. Ὁ χωρικός ὅμως εἶνε γυναικίος καὶ μάλιστα τὴν ἀνέλασε κτηνίσας.

—Πᾶρε τὴν... Εἶνε ὁ... λογαριασμὸς τῆς μοδίστρας σου!...

—Ὁ νέος ὑπηρετὴς πηγαίνει στὴν κυρία σου, μὲ μεγάλη ἀνταξία.

—Κυρία, σὰς παρακαλῶ, μπορεῖτε νὰ μὲ συμβουλευθεῖτε τί νὰ κάνω;

—Ἀπὸ τὸ βῶδι.

—Ἀπὸ τὸ κρέας ποῖου ζώου, κάνετε βορσὸ καὶ τρεφόμενα;

—Ἀπὸ τὸ βῶδι.

—Λοιπὸν, ποῖο εἶνε τὸ ζῶον ποὺ σοῦ δίνει τὰ παπούτσινα καὶ σὲ τρέφει;

—Ὁ... πατέρας μου!...

Στὸ καφενεῖο...

—Ἐγὼ μιὰ ὥρα σωστή, ποὺ περνοῦσα ἐδῶ, γκαρσόν. Βαρέθηκα!...

—Ἀν' τότε τί νὰ πῶ ἐγὼ, ποὺ εἶμαι ἀπὸ τὰ ζημιώματα ἐδῶ!...

—Ὁ... πατέρας μου!...

—Δὲν μπορῶ νὰ σὲ προσλάβω στὴν ἐργασίαν μου, γιατί θέλω ὅλοι οἱ ὑπάλληλοί μου νὰ εἶνε παντρεμένοι.

Ὁ ὑποψήφιος... ὁ... πάλιν...

—Μήπως ἔχετε καμμιὰ κόρη;

Ἡ σύζυγος, μὲ παράπονον στὸν ἄντρα της:

—Πρὶν παντρευτοῦμαι, καὶ μὲν Κωστή, περνοῦσα ὡς τὰ μεσάνυχτα

Ἡ κυρία στὴν ὑπηρεσία:

—Μήπως ζητοῦσεν ἐμένα αὐτὸς ὁ κύριος;

—Ὁχι, κυρία, γιατί μοῦ εἶπε πῶς ἡ κυρία ποὺ ζητᾷ εἶνε 40 χρόνων ἀπάνω-κάτω.

—Πολλὸ ὁρεῖ! Μπορῶ!... Σήμερον τὸ ἀπόγευμα σοῦ δίδω ἄδειαν νὰ βγῇς ἔξω.

—Ἐδῶριστὸν πολὺ, κυρία. Τοῦ εἶπα μάλιστα ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἴσῃ σεῖς ἡ κυρία ποὺ ζητᾷ, γιατί σεῖς εἴστε παραπάνω ἀπὸ... πενήντα!...

Καί ἡ κυρία, ἀφαιρῶντας:

—Τὸ ἀπόγευμα ποὺ θὰ βγῇς περνοῦσα, νὰ κυττάξῃς νὰ δῇς κανένα ἄλλο σπίτι!...

Κάποιος ἡμέτερος παρακαλοῦσε κάθε τόσο ἕναν αὐλικὸν τοῦ ποὺ εἶχε ὁρεῖ γυναικὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν εἰκόνα της.

Τ' ΑΠΟΜΗΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΟΥ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΠΑΤΕΩΝΟΣ ΜΠΡΕΝΓΚΟΛΦ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Συνεχίζουμε και σήμερα την εξιστόρηση των απαντήσεων περιπέτειών στα τέσσερα άλλα της γης, του περιήγμου 'Ελβετού τυχοδιώκτη και απατεώνας Μπρενγκόλφ, όπως τις διηγείται ο ίδιος σε 'Απομνημονεύματά του.

«Δεν θα σας περιγράψω εδώ το ταξίδι μου στην Αυστραλία. Θα σας πω μόνο ότι μόλις έφτασα εκεί κατάρχθηκα ως έθελοντής αστυνομικός.

Αυτή ήταν η τελευταία προσπάθειά μου να τα βγάλω πέρα με την εργασία μου. Στο εξής δεν έκανα πια τίποτε σοβαρό, γιατί έπαυα να έχω εμπιστοσύνη στον εαυτό μου. Άσκησα την τύχη μου να με κάνει ότι θέλει...

Πράγματι στάθηκε στην Αυστραλία πολύ άτυχος.

Δίγες μέρες μετά την άφιξή μου εκεί, το 'Ελβετικό Προξενείο του Σίδνεϊ ειδοποίησε την 'Αυστομμία ότι ήμουν απατεώνας και κατασχέθηκε.

Αμέσως τότε με συνάλαβαν και με συλλοκίσαν... Κατόρθωσα όμως να δραπέτεύσω την ίδια νύχτα από τη φυλακή μου, διασκεδώνοντας με όσα γράμματα μου άδωσαν τον άρχιφύλακα και να καταφύγω κρυφά σε ένα υπερωκεάνειο, το οποίο έφυγε την άλλη μέρα το πρωί για το Μοντεβιδέο.

Έπειτα από δυο ολοκληρωμένων μηνών ταξίδι κατά το οποίο έμενα κομμένος στο κύτος του πλοίου, έφτασα τέλος στην μεγαλούπολη αυτή της Νοτίου 'Αμερικής, χωρίς πενήντα στην τσέπη μου και χωρίς κανένα σχέδιο στο μυαλό μου, το οποίο να με βοηθήσει να τα βγάλω πέρα.

Με το ψευδώνυμο λοιπόν Χάνς Ρότ, παρουσιάστηκα στην πρόξενο της Αυστρίας Βετστέιν. Ο οποίος ήταν και πρόξεμος της 'Ελβετίας συγχρόνως και του έπα να ήμουν 'Ελβετός διπλωμάτης, ο οποίος είχε πάσει θύμα των ληστών της Πάμπας. Έτσι κατόρθωσα και μου έδωσε μια καινούργια φορεσιά ρούχα και «ερικά χρήματα.

Αμέσως τότε επιδοθήκα στο ποταμόπλοιο «Ρίο Πιράνγκ» και τράβηξα για την 'Ανάληψη της Ουραγουάης. Το καινούργιο μου κοστούμι και—γιατί όχι;—το παρουσιαστικό μου έκαναν πολλούς από τους συνταξιδιώτες μου να με συμπαθήσουν.

Μεταξύ αυτών ήταν και άρκετοι αξιωματικοί, με τους οποίους συνδέθηκα φιλικότητα. Στο τέλος μάλιστα οι αξιωματικοί αυτοί του εμπιστεύθηκαν ότι είχαν οργανώσει συνωμοσία για να ανατρέψουν τον πρόεδρο της Παραγουάης Καντάου. Με παρακάλεσαν μάλιστα να τους υποστηρίξω... Αυτοί θέδαν δεν ήταν πολλοί, αλλά είχαν, όπως έλεγαν, την υποστήριξη του ακαταδίωκτου Μπρενγκόλφ.

Μόλις φθάσαμε στην 'Ανάληψη, συγκεντρώθηκαν στο σπίτι ενός από τους συνωμότες, του Πιερόλα, ο οποίος θα καταλάβαινε το κρυπτικό αλφάβητο, αν πετύχανε το κίνημά μας. Υπήρχαν εκεί άρκετοι φακτοί, εκλεκτά κορίτσια κι ανάρχητα υπάκουα. Έραγα τρία πιάτα φαγητού, ήπια τέσσερες μπουτίλιες κρασί και πήρα κι ένα περιστόφορο...

Έπειτα από το γλέντι το κίνημα εξερράγη.

Αν δεν αγαπούσα την αλήθεια, θα εύρισκα τα πιο αμαρτηρά χρώματα για να σας ζωγραφίσω αυτή την επανάσταση. Θα σας μιλούσα για καυμπάνες που γυροδούσαν παντού, για εκρήξεις οβιδίων, για ούρλιασμα τα γυναικών και παιδιών, για κοι-

τού Προέδρου. Έκεί χρησιμοποιείστε πάλι το περιστόφορό σας για να τον εξαναγκάσετε να υπογράψει την παρτίσιπύ του κι' έπειτα δώστε στον εξώστη του Κυβερνείου και φωνάξετε στο άμεση πληθός που περνάει:

—'Η τυραννία καταλύθη!... Ζήτω η ελευθερία!...

Κι' έτσι όλα τελειώνουν... 'Α! λησμονήσα να σας πω ότι είναι απαραίτητο να γιορτάσετε τα επινίκια του ίδιου βράδυ με ένα μεγαλοπρεπές συμπόσιο...

Τουλάχιστον στην περίπτωση της δικής μας συνωμοσίας, τα πράγματα εξελίχθηκαν ακριβώς, σύμφωνα με τη συνταγή μου... Μονάχα που ο λαός φοβήθηκε κάπως και, αντί να

Ο συνθέτης του «Κουρέως της Σεβίλλης» Ροσσίνι.

μένα κεφάλια περιφερόμενα επάνω σε κοντάκια κτλ. κτλ. 'Οστούς τίποτε απ' αυτά δεν συνέβη... Σκοτώθηκαν μόνο καμιά τριανταριά άνθρωποι κι αυτό ήταν όλο...

Κινήματα σαν αυτό που κάναμε στην 'Ανάληψη, θα μπορούσαν να νήνουν σε όποιοδήποτε μέρος του κόσμου. Θα σας δώσω εδώ την συνταγή τους. Διαλέγτε καμιά τριανταριά πολιτευομένους εκτός της εξουσίας ή συνταγματάρχες. Συγκεντρώστε κατά μικρούς ομίλους γύρω από το μέγαρο του Προέδρου της Δημοκρατίας. 'Απειλήστε το σκοπό, προτεινόντας του ένα περιστόφορο και, αν ανάγκη σκοτώστε τον. Κι' έπειτα ανδρώστε επάνω στα διαμερίσματα

έπουρημήση το νέο πρόεδρο Πιερόλα, έκρινε φρονιμώτερο να' άποτραβηχτή στα σπίτια του και να λυθεί στα κρεβάτια του.

Οι δόμοι ήταν έρημοι. 'Επί μια ώρα περιμέναμε, χωρίς να κάνουμε τίποτε, μαζ' με το νέο Πρόεδρο... 'Ο στρατός κι' η 'Αυστομμία περιμέναν να δουν πως θα πάνε τα πράγματα για να εκδηλωθούν.

Αυτό είχε αρχίσει να μου γίνεται πια πικρικό γιατί μια επανάσταση χωρίς ενθουσιασμό μοιάζει με γιορτή χωρίς μουσική...

Έχουμε συγκεντρωθεί στο προαύλιο του προεδρικού μεγάρου και περιμέναμε, όταν ξαφνικά ομοβροντίες πυροβολισμών ακούστηκαν... Ήταν

ο λαός κι' ο στρατός που είχαν γίνει επιτέλους από το λήθαργό τους κι' εργάτονταν για να καταλύσουν το νέο καθεστώς, το οποίο εξέπνευσε έτσι άδως έπειτα από δυο ωρών ζωή.

Έννοείται πως αμέσως οι γενναίοι συνωμότες έσπευσαν να εξαφανιστούν και να κρυφτούν όσο μπορούσαν καλύτερα...

Έγώ πάλι είχα έκτελεσει το επαναστατικό μου καθήκον και μπορούσα να τους ακολουθήσω. Αυτό έκανα... Φρόντισα μάλιστα να δανειστώ και μερικά χρήματα απ' αυτούς, λέγοντάς τους πως στην ανακουμπόλα της μεγάλης κούτης επαναστάσεως, είχα χάσει το περιστόφί μου...

Έπειτα από τα δραματικά αυτά γεγονότα, το ένστικτό μου με συμβούλευσε να φύγω αμέσως από τη Παραγουάη και να τραβήξω για τη Βραζιλία. 'Ο βαρώνος Ρίο Μπράντιο, ύπουλος των 'Εξωτερικών της Βραζιλίας ήταν παλιός φίλος μου και ζήλως της μου στη Χαϊδελέργη. Καθήκον μου λοιπόν ήταν να τον επισκεφθώ...

Μά σαν έφτασα στο Ρίο 'Ιανέιρο, δεν κατόρθωσα με κανένα τρόπο να τον περσενίσω... Και όμως ή ποσόν θέσεις μου ήταν αγαθώτατες: ήθελα να του ζητήσω εργασία.

Τότε, απελπισμένος πια να δω, τον ύπουλό των 'Εξωτερικών, ο οποίος, καθώς έμαθα, παραθέρριζε, πήρα όλο το διπλωματικό μου τσούπε και παρουσιάστηκα στον αντικαταστάτη του...

Όταν αυτός με πολλή λεπτότητα μ' έρωτησε για το σκοπό της επίσκεψής μου, του απάντησα πως ήμουν ο αντιπρόεδρος της διεθνούς επιτροπής, η οποία επρόκειτο να διευθετήσει κάποια διαφορά μεταξύ Βραζιλίας και 'Αργεντινίας.

Τότε αυτός, αντί να μου ζητήσει τα σχετικά χαρτιά μου, παρέθεσε το ίδιο βράδυ διπλωματικό γεύμα προς τιμήν μου, κατά την διάκριση του οποίου με συνέστησε σε διάφορους διπλωματικούς προσωπικότητες της Βραζιλίας...

Κατά την διάρκεια του γεύματος αυτού, σε μια ιδιαίτερα συνομιλία μου με τον αντιπρόεδρο του ύπουρου των 'Εξωτερικών, του έδωσα να γουδών στα κρεβάτια του.

Οι δόμοι ήταν έρημοι. 'Επί μια ώρα περιμέναμε, χωρίς να κάνουμε τίποτε, μαζ' με το νέο Πρόεδρο... 'Ο στρατός κι' η 'Αυστομμία περιμέναν να δουν πως θα πάνε τα πράγματα για να εκδηλωθούν.

Αυτό είχε αρχίσει να μου γίνεται πια πικρικό γιατί μια επανάσταση χωρίς ενθουσιασμό μοιάζει με γιορτή χωρίς μουσική...

Έχουμε συγκεντρωθεί στο προαύλιο του προεδρικού μεγάρου και περιμέναμε, όταν ξαφνικά ομοβροντίες πυροβολισμών ακούστηκαν... Ήταν

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί έλαβα στο γραφείο μου ένα φακέλλο του 'Υπουργείου των 'Εξωτερικών. (Ακολουθεί)

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΞΙΦΟΣ...

Για την πατρίδα και τον βασιλέα! Τα τρία μεγάλα πάθη του βαρώνου Μονμπά. Έρωτας, πόλεμος, κυνήγι! 'Ο έπταστη έρωταυμένος. 'Η πρώτη μονεμαχία. Μια πολύ τρυφερή μητέρα. 'Ο δεκαπενταετής ήρωας. Μια μεγαλόφυχη πράξις. Έρωτικά παιχνίδια. Καθημερινές μονεμαχίες. 'Η αφιλοχρηματία του βαρώνου. Το σικτρο τέλος του, κτλ.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΜΟΝΜΠΑ

Μεταξύ των ήρωικών μορφών της Γαλλίας του 17ου αιώνα, μια από τις πρώτες θέσεις κατέχει ο βαρώνος Μονμπά, ένας απ' τους γενναίους ευγενείς του Λουδοβίκου 14ου. 'Επί τριάντα ολοκληρωμένα χρόνια, αντί να ζήσει όπως οι άλλοι ευγενείς μέσα στη λαμπρότητα της Αυλής των Βερσαλλιών, ο Μονμπά πολέμησε για την πατρίδα και το βασιλέα, πότε στη Φλάνδρα, πότε στη Νορμανδία και πότε στην 'Ισπανία, εναντίον των εχθρών της Γαλλίας.

Όταν πια έγέρασε κι' αποτραβήχτηκε για να ξεκουραστεί στον προγονικό του πύργο, κάθισε κι' έγραψε 'Απομνημονεύματά του, απομνημονεύματα ήρωικά κι' έρωτικά συγχρόνως, τα οποία διακρίνει κυρίως η μεγαλύτερη ειλικρίνεια.

«'Η τρεις μεγάλες κινήσεις της ζωής μου—γράφει ο Μονμπά στην αρχή των 'Απομνημονεύματων του—ήσαν ο πόλεμος, η αγάπη για τις γυναίκες και το κυνήγι.

Και πράγματι αυτά ήταν τα τρία μεγάλα του πάθη. 'Η καμωμένη δέγτηκε κι' έτσι ο Μονμπά άρχισε να τρώει, ξαναβρήκε την υγεία του κι' ήρθε...

Έπειτα από λίγο καιρό πάλι, επειδή η μαγία του να γίνει στρατιωτικός του είχε καταντήσει μαράζι, η μητέρα του, σκληρή και στοργική πάντοτε, του αγόρασε μια όμορφη φορέα, του πήρε ένα ακόλουθο για να τον υπηρετεί, του έραψε μέσ' στη φόδα της κιόσττας του πενήντα χρυσά σκονδρα, του έδωσε άλλα τριάντα ασπένια στις τσέπες του και άφου τον έβαλε να γονατίσει μπροστά της, του είπε:

—Παιδί μου, πρόσεξε πάντα να αγαπάς και να φοβάσαι το Θεό και να ακολουθείς τις εντολές του. 'Επίσης πρόσεξε να έχεις όπλο σου, να έχεις αδελφία σου και να έχεις ποτέ τίποτε

πια ενθλασιωθή. Συγχρόνως, η μητέρα του, η οποία τον ελάτρευε, βλέποντας την απελπισία του, του υποσχέθηκε να τον βοηθήσει κρυφά για να πραγματοποιήσει το σχέδιό του.

Η μητέρα του ήταν μια άγια, αλλά είχε το ελάττωμα ότι δεν μπορούσε να άρνηθι τίποτε στο Βενιαμίν της. 'Απόδειξη, το παρακάτω χαρακτηριστικό ανέκδοτο, το οποίο αναφέρει ο Μονμπά στα 'Απομνημονεύματά του: «Όταν ήταν οχτώ χρονών, πρόβαλε μια μέρα την αξίωσή ότι στο εξής δεν έννοούσε να κοιμηθι πια μόνος του και πως ήθελε για συντροφιά στο κρεβάτι του την καμωμένη της μητέρας του. Το είπε δε τόσο σοβαρά αυτό, ώστε από την ήμερα εκείνη, επειδή δεν δέχτηκαν φυσικά να πραγματοποιήσουν την επιθυμία του, έπαψε πια να τρώει...

Αδυνατίσει, χλώμιασε κι' η μητέρα του ανησύνησε τόσο πολύ για την υγεία του, ή οποία ήταν τριάντα χρονών, να ικανοποιήσει το καπρίτσιο του — καπρίτσιο άλλωστε άκίνδυνο.

Η καμωμένη δέγτηκε κι' έτσι ο Μονμπά άρχισε να τρώει, ξαναβρήκε την υγεία του κι' ήρθε...

Έπειτα από λίγο καιρό πάλι, επειδή η μαγία του να γίνει στρατιωτικός του είχε καταντήσει μαράζι, η μητέρα του, σκληρή και στοργική πάντοτε, του αγόρασε μια όμορφη φορέα, του πήρε ένα ακόλουθο για να τον υπηρετεί, του έραψε μέσ' στη φόδα της κιόσττας του πενήντα χρυσά σκονδρα, του έδωσε άλλα τριάντα ασπένια στις τσέπες του και άφου τον έβαλε να γονατίσει μπροστά της, του είπε:

—Παιδί μου, πρόσεξε πάντα να αγαπάς και να φοβάσαι το Θεό και να ακολουθείς τις εντολές του. 'Επίσης πρόσεξε να έχεις όπλο σου, να έχεις αδελφία σου και να έχεις ποτέ τίποτε

πια ενθλασιωθή. Συγχρόνως, η μητέρα του, η οποία τον ελάτρευε, βλέποντας την απελπισία του, του υποσχέθηκε να τον βοηθήσει κρυφά για να πραγματοποιήσει το σχέδιό του.

Η μητέρα του ήταν μια άγια, αλλά είχε το ελάττωμα ότι δεν μπορούσε να άρνηθι τίποτε στο Βενιαμίν της. 'Απόδειξη, το παρακάτω χαρακτηριστικό ανέκδοτο, το οποίο αναφέρει ο Μονμπά στα 'Απομνημονεύματά του: «Όταν ήταν οχτώ χρονών, πρόβαλε μια μέρα την αξίωσή ότι στο εξής δεν έννοούσε να κοιμηθι πια μόνος του και πως ήθελε για συντροφιά στο κρεβάτι του την καμωμένη της μητέρας του. Το είπε δε τόσο σοβαρά αυτό, ώστε από την ήμερα εκείνη, επειδή δεν δέχτηκαν φυσικά να πραγματοποιήσουν την επιθυμία του, έπαψε πια να τρώει...

Αδυνατίσει, χλώμιασε κι' η μητέρα του ανησύνησε τόσο πολύ για την υγεία του, ή οποία ήταν τριάντα χρονών, να ικανοποιήσει το καπρίτσιο του — καπρίτσιο άλλωστε άκίνδυνο.

Η καμωμένη δέγτηκε κι' έτσι ο Μονμπά άρχισε να τρώει, ξαναβρήκε την υγεία του κι' ήρθε...

Έπειτα από λίγο καιρό πάλι, επειδή η μαγία του να γίνει στρατιωτικός του είχε καταντήσει μαράζι, η μητέρα του, σκληρή και στοργική πάντοτε, του αγόρασε μια όμορφη φορέα, του πήρε ένα ακόλουθο για να τον υπηρετεί, του έραψε μέσ' στη φόδα της κιόσττας του πενήντα χρυσά σκονδρα, του έδωσε άλλα τριάντα ασπένια στις τσέπες του και άφου τον έβαλε να γονατίσει μπροστά της, του είπε:

—Παιδί μου, πρόσεξε πάντα να αγαπάς και να φοβάσαι το Θεό και να ακολουθείς τις εντολές του. 'Επίσης πρόσεξε να έχεις όπλο σου, να έχεις αδελφία σου και να έχεις ποτέ τίποτε

πια ενθλασιωθή. Συγχρόνως, η μητέρα του, η οποία τον ελάτρευε, βλέποντας την απελπισία του, του υποσχέθηκε να τον βοηθήσει κρυφά για να πραγματοποιήσει το σχέδιό του.

πια να ντροπιάσει το ένδοξο όνομά μας. 'Ακολουθήσε τα ήγημά της. Σε αγαπώ εκατό φορές περισσότερο απ' τη ζωή μου, αλλά θα προτιμούσα να σε δω νεκρό παρά ντροπιασμένο...

Έπειτα του έδωσε την ευχή της και τον άφησε να φύγει.

Δεν θα παρακολουθήσουμε το Μονμπά στο στρατό, όπου πολέμησε υπό τις διαταγές του αδελφού του, συνταγματάρχου του ίππικού. Θ' αναφέρουμε ότι πολέμησε παντού κατά την περίοδο αυτή των εμφυλίων πολέμων κι' έτσι, χάρις στις ανδραγαθίες του, έγινε σε ηλικία δεκαπέντε χρονών λοχαγός.

Τότε ακριβώς σ' ένα χωριό της 'Υών έκανε μια λαμπρή πράξη, για την οποία όμως άπορεί κι' ο ίδιος 'Απομνημονεύματά του, πως μπόρεσε να επιβληθι στον εαυτό του και να την επιτελέσει.

Το χωριό αυτό το είχαν κυριεύσει οι ίππεις του αδελφού του κι' είχαν αρχίσει να το λεηλατούν. 'Ο τελευταίος, άκούγοντας τις γυναίκες που ουλιάζαν απ' το φόβο τους, διέταξε τον δεκαπενταετή αδελφό του να τις αμείψει και να τις αμείψει...

Έπειτα από λίγο καιρό πάλι, επειδή η μαγία του να γίνει στρατιωτικός του είχε καταντήσει μαράζι, η μητέρα του, σκληρή και στοργική πάντοτε, του αγόρασε μια όμορφη φορέα, του πήρε ένα ακόλουθο για να τον υπηρετεί, του έραψε μέσ' στη φόδα της κιόσττας του πενήντα χρυσά σκονδρα, του έδωσε άλλα τριάντα ασπένια στις τσέπες του και άφου τον έβαλε να γονατίσει μπροστά της, του είπε:

—Παιδί μου, πρόσεξε πάντα να αγαπάς και να φοβάσαι το Θεό και να ακολουθείς τις εντολές του. 'Επίσης πρόσεξε να έχεις όπλο σου, να έχεις αδελφία σου και να έχεις ποτέ τίποτε

πια ενθλασιωθή. Συγχρόνως, η μητέρα του, η οποία τον ελάτρευε, βλέποντας την απελπισία του, του υποσχέθηκε να τον βοηθήσει κρυφά για να πραγματοποιήσει το σχέδιό του.

Η μητέρα του ήταν μια άγια, αλλά είχε το ελάττωμα ότι δεν μπορούσε να άρνηθι τίποτε στο Βενιαμίν της. 'Απόδειξη, το παρακάτω χαρακτηριστικό ανέκδοτο, το οποίο αναφέρει ο Μονμπά στα 'Απομνημονεύματά του: «Όταν ήταν οχτώ χρονών, πρόβαλε μια μέρα την αξίωσή ότι στο εξής δεν έννοούσε να κοιμηθι πια μόνος του και πως ήθελε για συντροφιά στο κρεβάτι του την καμωμένη της μητέρας του. Το είπε δε τόσο σοβαρά αυτό, ώστε από την ήμερα εκείνη, επειδή δεν δέχτηκαν φυσικά να πραγματοποιήσουν την επιθυμία του, έπαψε πια να τρώει...

Αδυνατίσει, χλώμιασε κι' η μητέρα του ανησύνησε τόσο πολύ για την υγεία του, ή οποία ήταν τριάντα χρονών, να ικανοποιήσει το καπρίτσιο του — καπρίτσιο άλλωστε άκίνδυνο.

Η καμωμένη δέγτηκε κι' έτσι ο Μονμπά άρχισε να τρώει, ξαναβρήκε την υγεία του κι' ήρθε...

Έπειτα από λίγο καιρό πάλι, επειδή η μαγία του να γίνει στρατιωτικός του είχε καταντήσει μαράζι, η μητέρα του, σκληρή και στοργική πάντοτε, του αγόρασε μια όμορφη φορέα, του πήρε ένα ακόλουθο για να τον υπηρετεί, του έραψε μέσ' στη φόδα της κιόσττας του πενήντα χρυσά σκονδρα, του έδωσε άλλα τριάντα ασπένια στις τσέπες του και άφου τον έβαλε να γονατίσει μπροστά της, του είπε:

—Παιδί μου, πρόσεξε πάντα να αγαπάς και να φοβάσαι το Θεό και να ακολουθείς τις εντολές του. 'Επίσης πρόσεξε να έχεις όπλο σου, να έχεις αδελφία σου και να έχεις ποτέ τίποτε

πια ενθλασιωθή. Συγχρόνως, η μητέρα του, η οποία τον ελάτρευε, βλέποντας την απελπισία του, του υποσχέθηκε να τον βοηθήσει κρυφά για να πραγματοποιήσει το σχέδιό του.

Το τέλος του περιήγμου αυτού ίσχυος υπήρξε σικτρού:

Την επομένη το σκυλιά κι' ο... έρωτας. Μια νύχτα δηλαδή, θέλοντας να κοιμηθι στο σπίτι κάποιες χωριότισσες, οι οποίες ήταν έρωταυμένες, βρήκε κάποιες δαμάς. 'Η νέα κόρη του άκουσε πολύ κι' έτοιμάστηκε να τη στείλει στην άγχαλιά του, αλλά εκείνη άκουσε να παλάκι μ' άπόγνωσι εναντίον του.

Τότε ο Μονμπά την άφησε, την ώδηγησε στην πόρτα και ζητώντας της συννώμην την παρακάλεσε να πάη στο σπίτι της. Μά ο δούλος ήταν γεμάτος από μεθυμένους στρατιώτες και άσφαλως ή φτώχη νέα δεν θα γλύτωνε απ' τα χέρια τους. Γι' αυτό τον έδωκε στο όνομα της μητέρας του να τη σκοτώσει, για να σώσει έτσι τουλάχιστον την τιμή της. 'Ο βαρώνος όμως κάλεσε μερικούς στρατιώτες και μπλινόντας επικεφαλής τους την ώδηγησε ως την εκκλησία, όπου και την παρέδωσε στ' μητέρα της...

Και όμως την εποχή εκείνη το πάθος του για τις γυναίκες ήταν στο μεγαλύτερο βαθμό του. Αυτό άλλωστε όμολογεί κι' ο ίδιος στα 'Απομνημονεύματά του, στα οποία γράφει: «Το μεγαλύτερο πάθος μου ήταν η γυναίκες, η όποιες μου έφεραν χίλιες δυστυχίες και ή όποιες θα μου έφεραν περισσότερες και χειρότερες αν δεν με προστάτευε ο Θεός, γιατί συχνά διέτρεξε τρωακούς κινδύνους εξ αιτίας τους».

Έτσι κάποτε, όταν βρισκόταν στο Παρίσι, επειδή αγαπούσε μια νέα, μπήκε τη νύχτα κρυφά στο σπίτι της. Μά εκεί τον αντελήφθηκαν κι' αμέσως όλη ή οικογένεια σηκώθηκε στο πόδαρι. Καμιά δεκαπενταριά άντρες τον κυνήγησαν και ήα τον εκτόνωναν άσφαλως αν δεν το έδαζε στα πόδια, πετώντας από τα κεραμίδια!...

Καθυστέρησε σχεδόν μονεμαχίες, και πάντοτε έδωκε άτρωτος. Μονάχα μια φορά τραυματίστηκε ελαφρά στο λαιμό. Στον πόλεμο όμως τραυματίστηκε επανειλημμένως.

Μια από τις πιο συμπαθητικές μεριές του χαρακτήρα του ήταν ή ακαρρορία του κι' ή περιφρόνησι του προς το γένος. Όταν άπεθανε ο πατέρας του, έληξεσε όλα τα χρήματά του και τα υπόλοιπα, τα έδωσε στη μητέρα του. Όταν δε ή μητέρα του του έειπε κάποτε να τον κάνει κληρονόμο της θύμας τόσο πολύ, ώστε εκείνη αναγκάστηκε να τον κρύψει την διαθήκη της.

Το τέλος του περιήγμου αυτού ίσχυος υπήρξε σικτρού:

Την επομένη το σκυλιά κι' ο... έρωτας. Μια νύχτα δηλαδή, θέλοντας να κοιμηθι στο σπίτι κάποιες χωριότισσες, οι οποίες ήταν έρωταυμένες, βρήκε κάποιες δαμάς. 'Η νέα κόρη του άκουσε πολύ κι' έτοιμάστηκε να τη στείλει στην άγχαλιά του, αλλά εκείνη άκουσε να παλάκι μ' άπόγνωσι εναντίον του.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΤΟΥ MAURICE
LEBLANC

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ

ΚΑΙ τώρα, —είτε τελειώνοντας ή παπᾶς από τὸ ὕψος τῶν σκαλοπατιῶν τοῦ δωματίου, —δεχθῆτε τὴν εὐλογία μου, ἀγαπητὰ μου τέκνα... Σὰς εὐλογεῖ ὁ γέρος παπᾶς σας, αὐτὸς ποὺ σὰς βάπτισε, ποὺ ἔδωσε στὴν ψυχὴ σας τὴν πνευματικὴ σας τροφὴ καὶ ποὺ θὰ εὐχεται πάντοτε γιὰ τὴν εὐτυχία σας. Πρόσπερε Ρομικῆ, Σελεστίνα Πωμέλ, εἰσαπτε ἐνωμένοι μπρὸς τὸ Θεὸ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Ὁ Θεὸς εἶνε καλός, ὅλοι τὸ ξέρετε, ὁ Θεὸς εἶνε δικαίος... Ἀνταμείβει ὅσους τὸν πιστεύουν καὶ στήριζον τὴς ἐλπίδες τους σ' αὐτόν... Ζήστε πάντοτε μέσα στὸ φόβο καὶ στὸ σεβασμὸ τοῦ Κυρίου μας, κ' αὐτὸς θὰ σὰς κἀνὴ νὰ περάσετε τὴ ζωὴ σας εὐτυχισμένη καὶ νὰ πεθάνετε μιὰ μέρα, μετὰ τὰ χέρια ἐνωμένα, περιστοιχισμένοι ἀπὸ τὰ παιδιά σας κ' ἀπὸ τὰ παιδιά τῶν παιδιῶν σας... Αὐτὸ σὰς εὐχομαι κ' ἐγώ... Γένοιτο!

Ὁ ἀγαθὸς παπᾶς, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἔμεινε ἀκόμα μιὰ στιγμή στὴν ἰδία θέσι, ψιθυρίζοντας κάποια προσευχή. Μπρὸς τὰ πόδια του, οἱ δύο νεοίπαντροι εἶχαν γονατίσει κατεχόμενοι ἀπὸ τὴν ἰδία θερμὴ εὐλάβεια. Ἐφαχναν νὰ βοῦν λέξεις γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸ Θεὸ καὶ γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους. Μὰ ἐπειδὴ δὲν εὗρισκαν τίποτε, ἐπανελάμβαναν κ' οἱ δύο σιγά-σιγά καὶ μηχανικά :

—Εὐχαριστῶ, Θεέ μου, εὐχαριστῶ...

Τὸ μυστήριο εἶχε τελειώσει καὶ κ' ἡ πόρτες τῆς ἐκκλησίας ἀνοίξαν. Ἐνα δυνατό ρεύμα ἀνέμου μπῆκε μέσα κάνοντας τὸ λευκὸ πέπλο τῆς νύμφης νὰ κυματίζει.

Οἱ νεοίπαντροι κ' ἡ συνοδεία τους βγήκαν ἔξω καὶ πῆραν τὴν ὁδὸ Παναγίας. Μπροστὰ δάδιζαν ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη, χωρὶς νὰ μιλᾶνε καθόλου. Ὁ Πρόσπερος, ἕνας ψηλὸς ναυτικός μετὰ χαλκόχρωμὴ δὴν, μετὰ χαρακτηριστικὰ σκληρὰ καὶ λίγο κατσούφης στὸ χαρακτήρα, συλλογιζόταν τώρα τὴν τελετὴν ποὺ ἡ ἐπισημότης τῆς τὸν εἶχε συγχάσει. Ἡ Σελεστίνα, ἀνένη καὶ παχουλὴ γυναῖκα, μετὰ μαύρα μάτια καὶ μαλλιά, προσπαθοῦσε νὰ συγκατέστη ἀπάνω τῆς ἀπ' τὸν ἀνεμό, τὰ φορέματά της καὶ τὴν ἀκρὴ τοῦ πέπλου τῆς, κρατώντας τα μετὰ τὸ ἀριστερὸ τῆς χερί.

Πίσω ἐρχόντουσαν ἡ μητέρα τοῦ γαμπροῦ κυρὰ Ρομικῆ κ' ὁ πατέρας τῆς νύμφης μπαρμπα-Πωμέλ, ἔπειτα ἐρχόντουσαν ὁ πατέρας Πωμέλ μετὰ μὲν συγγενισσὰ του, γιὰ τὴν ἦσαν χῆρος, κατόπιν τὰ τρία ἀδελφία Ρομικῆ, Ἐδουάρδος, Ἐρνέστος κ' Ἰούλιος, καὶ ἔκλειναν τέλος τὴν πομπὴν ἡ γενομένης κ' ἡ φιλενάδες. Οἱ ἄντρες ἦσαν πολλὴ μισοστοία, γιὰ τὴν ἦσαν Μάρτης καὶ οἱ ψαράδες τοῦ Ἐτρετά, ἔδω καὶ δέκα πέντε μέρες, εἶχαν ξεκινήσει γιὰ φάλαγγες στὴ Νέα Γῆ.

Ἡ δυνατὴ πνοὴ ἐσάρωναν τὸ δρόμο. Τὸ χῶμα, ποὺ ἦταν πολλὸ ξερὸ, ἔτρεξε κάτω ἀπ' τὰ πόδια σὰν τὸ κρουσταλισμένο χιόνι. Δεξιά κ' ἀριστερά, τὰ σπῆτα μετὰ τὴ σκοτεινὴ καὶ θαλερὴ τους δὴν, φαινόταν ἐρημια καὶ ἐγκαταλειμμένα. Τὰ δέντρα τῶν περιβολιῶν στριφογύριζαν τὰ μακρὰ τους κλαδιά. Μακρὰ ἡ θάλασσα μοῦγκοιζε...

Ἡ συνοδεία ἔστριψε δεξιά κ' ἀκολούθησε ἀνηφορικὰ, ἀνέμεσα ἀπ' τοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς. Ἡ Σελεστίνα, κου-

ρασμένη, ἄφησε τώρα νὰ τὴ σέρνῃ ὁ συγγενὴς της. Τότε ἄρχισαν νὰ συζητοῦν γιὰ πράγματα κοινὰ μ' ἕνα τόνο τυχερὸ, νὰ μιλᾶνε γιὰ τὸ μέλλον τους, νὰ ψάχνουν καὶ νὰ βοῦν δόγματα γιὰ τὰ παιδιά τους. Ἀγαπῶντοσαν ἀπὸ καιρὸ, μὰ ὁ θάνατος τῆς μητέρας τῆς Σελεστίνης τοὺς εἶχε κἀνὴ ν' ἀναβάλουν τὸ γάμο τους. Γώρα ὅμως ἀνῆκαν περὶ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο κ' ὁ Πρόσπερος κύτταζε τὴ γυναῖκα του μ' ἕνα βλέμμα στὸ ὁποῖο φαινόταν μιὰ λάμψη ἐπιθυμίας. Τὴν ἰδία ἐπιθυμίαν ἔνοιωσε κ' ἐκείνη αὐτὴ τὴ στιγμή...

Καὶ καθὼς κάποιοι βράχοι τοὺς ἐκρύβει ἀπ' τοὺς ἄλλους, φιλήθηκαν στὰ χεῖλη...

Ἐκεῖ, στὴν κορυφὴ αὐτοῦ τοῦ βράχου ἕνας μεγάλος Χριστὸς, καρφωμένος στὸ μαῦρο τοῦ Σταυροῦ, ὑψωνόταν μετὰ τὸ χέρι αὐτοῦ ἀπὸ τὸν ἄνω μέ-

να... Οἱ Ρομικῆ ἦσαν ἄνθρωποι πολλὴ εὐσεβεῖς καὶ σεβόντουσαν βαθεῖα τὴς συνήθειες τῶν πατέρων τους. Ἡ παράδοσις λοιπὸν τῆς οἰκογενείας καὶ λίγο κατσούφης στὸ χαρακτήρα, συλλογιζόταν τώρα τὴν τελετὴν ποὺ ἡ ἐπισημότης τῆς τὸν εἶχε συγχάσει. Ἡ Σελεστίνα, ἀνένη καὶ παχουλὴ γυναῖκα, μετὰ μαύρα μάτια καὶ μαλλιά, προσπαθοῦσε νὰ συγκατέστη ἀπάνω τῆς ἀπ' τὸν ἀνεμό, τὰ φορέματά της καὶ τὴν ἀκρὴ τοῦ πέπλου τῆς, κρατώντας τα μετὰ τὸ ἀριστερὸ τῆς χερί.

Πίσω ἐρχόντουσαν ἡ μητέρα τοῦ γαμπροῦ κυρὰ Ρομικῆ κ' ὁ πατέρας τῆς νύμφης μπαρμπα-Πωμέλ, ἔπειτα ἐρχόντουσαν ὁ πατέρας Πωμέλ μετὰ μὲν συγγενισσὰ του, γιὰ τὴν ἦσαν χῆρος, κατόπιν τὰ τρία ἀδελφία Ρομικῆ, Ἐδουάρδος, Ἐρνέστος κ' Ἰούλιος, καὶ ἔκλειναν τέλος τὴν πομπὴν ἡ γενομένης κ' ἡ φιλενάδες. Οἱ ἄντρες ἦσαν πολλὴ μισοστοία, γιὰ τὴν ἦσαν Μάρτης καὶ οἱ ψαράδες τοῦ Ἐτρετά, ἔδω καὶ δέκα πέντε μέρες, εἶχαν ξεκινήσει γιὰ φάλαγγες στὴ Νέα Γῆ.

Ἡ δυνατὴ πνοὴ ἐσάρωναν τὸ δρόμο. Τὸ χῶμα, ποὺ ἦταν πολλὸ ξερὸ, ἔτρεξε κάτω ἀπ' τὰ πόδια σὰν τὸ κρουσταλισμένο χιόνι. Δεξιά κ' ἀριστερά, τὰ σπῆτα μετὰ τὴ σκοτεινὴ καὶ θαλερὴ τους δὴν, φαινόταν ἐρημια καὶ ἐγκαταλειμμένα. Τὰ δέντρα τῶν περιβολιῶν στριφογύριζαν τὰ μακρὰ τους κλαδιά. Μακρὰ ἡ θάλασσα μοῦγκοιζε...

ναῖκα τοῦ γιου μου. Μερίμνησε γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ τὰ παιδιά ποὺ θ' ἀποχτήσουν, ὅπως μερίμνησε γιὰ μᾶς ὡς σήμερον. Εὐλογημένο νὰ εἶνε τὸν ὄνομα σου, Θεέ μου...

Καί, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὁ γέρος Ρομικῆ σάπασε, χαμήλωσε τὸ κεφάλι του καὶ σταύωσε τὰ χέρια του. Ὁλοι προσευχόντουσαν τώρα.

Βαρεὰ καὶ μαῦρα σύννεφα περνῶσαν στὸν γκριζο οὐρανόν... Κάτω ἀντηχοῦσε τὸ αἰώνιο κλάμμα τῶν κυμάτων ποὺ ξεσποῦσαν ἀπάνω στοὺς βράχους. Μακρὰ ὁ ἀνεμὸς σήκωνε τὰ νερά του σὲ βουνά, ἀνοίγοντας ἔπειτα τρομερὰ ἀπὸ πρὸς ὀπίσθους... Ὁ ὄριζοντας δὲν ἐφαινόταν... Καὶ παντοῦ, μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀπεραντοσύνη, ὁ ἀνεμὸς φυσομανοῦσε ἄγριος.

Ἀπάνω ἀπὸ τὸ βράχο, ὁ Θεάνθρωπος χαμογελοῦσε μ' ἕνα χαμόγελο γλυκὸ καὶ θλιβερό.

Τέλος ὁ μπάριμα Ρομικῆ σηκώθηκε, οἱ ἄλλοι μὴν ἔθνησαν τὸ παρὰ δειγμὰ του κ' ἄρχισαν βλοῦνὰ κατεβαίνον τὴν ἀπότομη ἀκτὴ... Ὁ Πρόσπερος κ' ἡ Σελεστίνα ἐφογγαν τὰ χέρια τους καὶ συλλογιζόντουσαν τὴ νυχτερινὴ τους εὐτυχία...

Ἐφαχν, πῶς τοὺς, ὁ Ἐρνέστος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ γαμπροῦ, φώναξε :

—Κυτάχτε λοιπὸν στὴ θάλασσα!...

Ὁλοι στάθηκαν ἀμέσως.

Στὸ βάθος τοῦ πελάγους ἕνα πρᾶγμα χόρευε ἀπάνω στὰ κύματα, χάνεταν μέσα σ' αὐτὰ καὶ ξαναφανόνταν κάθε τόσο. Φαινόταν σὰν ἕνα συντηρίμμι ἐπάνω σ' αὐτὸ, γαντζωμένο κάποιος πὺλ χειρονομίας ἀπεγνωσμένα.

Ὁ πατέρας Τώρα, ὁ καταρράχτης τ' οὐρανοῦ εἶχαν ἀνοίξει κ' ἡ βροχὴ ἔπεφτε σὰν χιεμαρὸς. Μιὰ πυκνὴ καταχνία ἐκρυψε τὸν ὄριζαντα καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν καταχνία, τὸ συντηρίμμι κυμάτιζε ὀλοὺ καὶ καθὼς τὸ ἐσπαραχναν τὰ κύματα, πλησίαζε σιγά-σιγά στὴν ἀκτὴ. Ἡ ὄρεξ ἀπερῶσαν, ἡ νύχτα κατέβαινε ἀργὰ κ' ἡ δύο γυναῖκες ἔφα-

κεν κυττάχτηκαν. Ἡ Σελεστίνα κατὰλαβε.

—Πρόσπερε ! Ὁχι... Δὲν θέλω ! ψιθυρίσε, καὶ πιάστηκε ἀπ' τὸν ἄντρα της.

Ὁλοι ἐδίστασαν γιὰ μιὰ στιγμή, βλέποντας τὸν πόνο αὐτῆς τῆς γυναίκας. Κι' ὁ ἴδιος ὁ Πρόσπερος ἐνοιώθη τὸν πόνο κάποιου φόβου νὰ τρέξῃ μετ' ἀδελφία του καὶ νὰ σώσῃ τὸ ναυαγὸ. Ἡ μητέρα Ρομικῆ στεκόταν σιωπηλὴ κ' ἀκίνητη, ἔχροντας πὺλ δὲν μποροῦσε νὰ κἀνὴ τίποτε...

Τέλος ὁ πατέρας Ρομικῆ εἶπε :

—Ἐλάτε παλληκάρια μου... Πρέπει νὰ τὸν σώσουμε !

Ἀμέσως ὁ γέρος, ὁ Πρόσπερος καὶ τὰ τρία ἄλλα παιδιά του ξεκίνησαν τρέχοντας πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά.

Σὰν ἔφταναν ἐκεῖ, στάθηκαν μπρὸς τὸ βάρκα τους... Ἦταν μιὰ μεγάλη μαῦρη βάρκα, πασαμένη, στὴν πρῶμην τῆς ὁποίας ξεχώριζε τὸν ὄνομα της, γραμμένο μετὰ μεγάλα ἄσπρα γράμματα : «Ὁ—Θεός—τῆς—προστατεῖν». Τὴν ἔσπρωξαν, κ' αὐτὴ τρέχοντας κύλησε γρήγορα ἀπάνω στὰ βότσαλα τοῦ γιαιόλου.

Μετὰ τὰ πόδια μέσα στὸ νερό, οἱ Ρομικῆ πέταξαν τὰ ρούχα τους, φόρεσαν τοὺς ναυτικούς τους καὶ τίς μαῦρες τους γυναικίες μπλουζές. Ὁ πατέρας καὶ τὰ τρία νεότερα παιδιά του, ἀπὸ τὴν ἀκτὴν ἀπὸ τὸν ὄριζαντα, ἔφταναν μέσα. Ὁ Πρόσπερος ἐτοιμαζόταν κ' αὐτὸς νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ὅταν φωνὴς γυναικίης ἀκούστηκαν. Ἐρχόταν ἡ Σελεστίνα.

—Ἐμπρός ! Ἐμπρός, παιδί μου ! φώναζε ὁ γέρος. Ἐμπα μέσα, πρὶν σ' ἐμπεδοῖς ! ἡ γυναῖκα σου.

Τότε ὁ Πρόσπερος ἔσπρωξε μετὰ δύναμιν τὴν βάρκα κ' ἐπὶβῆκε μέσα κ' αὐτὸς.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ μητέρα Ρομικῆ καὶ ἡ Σελεστίνα ἔφταναν στὴν ἀκρογιαλιά. Βλέποντας τὴν βάρκα κ' ἀνοίγον, γονάτισαν κ' ἄρχισαν νὰ προσεύχονται...

Ἐνα σκοτεινὸ σύννεφο πλανόταν τώρα πολλὴ χαμηλὰ στὸν οὐρανόν. Ὁ ἀνεμὸς φυσοῦσε δυνατὸς ἀπ' τὸ πέρατος, καὶ ξεσποῦσε στοὺς βράχους. Γιγασμὸς ἕνα μετὰ τὸν ἄφρο, ὁ γλάρος κλυδωνιζόντουσαν ἀπάνω στὴς κορυφὰς τῶν κυμάτων καὶ ἡ στοιγνὴς κραυγὴς τοὺς ἀντηχοῦσαν μέσα ἀπ' τὸ πανδαμόνιο τῆς τρικυμίας. Μακρὰ, ὁ ναυαγὸς σάλευε τὸ ἕνα χέρι του, ἐνὼ μετὰ τὸ ἄλλο βασπόταν ἀπὸ τὸ συντηρίμμι του...

Οἱ Ρομικῆ κοπιλοῦσαν πάντοτε. Τὸ νερό τοὺς χτυποῦσε στὸ πρόσωπο. Ἡ βάρκα τους κάθε τόσο ἀνασηκωνόταν ἔτοιμη νὰ τομπαλᾷ καὶ ἔπειτα ἔπεφτε καθετὴ μέσ' στὴν ἀβυσσο κ' ἐξαφανιζόταν γιὰ μερικὰ λεπτὰ ποὺ φαινόταν σ' αὐτοὺς πὺλ τὴν παρακολουθοῦσαν ἀπ' τὴν ἀκτὴ αἰῶνες ὀλοκλήρου...

Ἐφαχν, ἡ βάρκα χάθηκε καὶ τίποτε, τίποτε πρὶν δὲν φαινόταν ἐκεῖ κατω, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ συντηρίμμι, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ὁ ναυαγὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ χειρονομῇ.

Ἐφαχν, ὁ καταρράχτης τ' οὐρανοῦ εἶχαν ἀνοίξει κ' ἡ βροχὴ ἔπεφτε σὰν χιεμαρὸς. Μιὰ πυκνὴ καταχνία ἐκρυψε τὸν ὄριζαντα καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν καταχνία, τὸ συντηρίμμι κυμάτιζε ὀλοὺ καὶ καθὼς τὸ ἐσπαραχναν τὰ κύματα, πλησίαζε σιγά-σιγά στὴν ἀκτὴ. Ἡ ὄρεξ ἀπερῶσαν, ἡ νύχτα κατέβαινε ἀργὰ κ' ἡ δύο γυναῖκες ἔφα-

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΟΜΠΡΕΛΛΑΣ

Τὴν ἐπινοήσῃ τῆς ὀμπρέλλας, ὅπως καὶ πολλῶν ἄλλων πραγμάτων, τὴν ὀφείλομεν στοὺς Κινέζους.

Πρῶτοι αὐτοὶ κατασκεύαζαν ὀμπρέλλες ἀπὸ ἀδιάρκοιο χαρτί, ἡ ὁποῖα ἐκλείναν ἀκριβῶς σὰν τὴς σημερινῆς καὶ εἶχαν ξύλινο τελεστέ.

Οἱ Ἕλληνες τῆς ἀρχαιότητος εἶχαν κ' αὐτοὶ τὴς ὀμπρέλλας, τοὺς ἄλλὰ δὲν τὴς ἐπαιρναν μαζὺ τους παρὰ μόνο κατὰ τίς μεγάλες γιορτές.

Στὴς γιορτὲς αὐτὰς ἡ θυγατέρα τῶν λεγομένων μετοίκων κρατοῦσαν τὴς ὀμπρέλλας πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν γυναικῶν Ἀφιδίων, ὅπως δηλαδὴ συμβαίνει καὶ σήμερα μετὰ τίς σκληρὰς τῶν ἀρχοντισσῶν τῆς Ἀντικλῆς.

Κατὰ τὸν ποιητὴ Ἀνακρέων οἱ ἄνδρες τῆς ἐποχῆς τοῦ δὲν κρατοῦσαν ποτὲ ἀλξήλια, γιὰ τὸ θεωροῦσαν... ντροπὴ τοὺς!

Ἡ δέσποινα τῆς Ρώμης, ἔταν πρῶτη γυνὴν στὸ ἀμφοθέατρο, ἐπικρατοῦσαν ἀπὸ τὸν ἥλιο μετὰ σκιάδα, τὰ ὁποῖα βαστοῦσαν ἡ δούλες ἡ νέαι εὐνοῦμενοι οἱ τῶν.

Στὴς Ἰνδίες ἄλλοτε ἡ ὀμπρέλλα φορεῖα δὲν ἦταν δικαίωμα ὁλοκλήρου ἀποκλειστικὸν προνόμιον μερικῶν ἀνδρῶν ἐξαιρετικῆς ἀξίας. Ἐστὶν ἡ ὀμπρέλλα ἐπέμεινε ἐκεῖ θέσι... παρασῆμ.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀγκῶνας, θέλοντας κάποτε νὰ δεῖξουν τὸ θεῖον τοῦ, προσέφεραν στὸν Πάπα Ἀλέξανδρον Γ'. καὶ στὸν αὐτοκράτορα Φρειδερίκον Βαυαρίας ἀπὸ μιὰ ὀμπρέλλα.

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Πάπας διέταξε νὰ σταλῇ παρόμοια καὶ στὸν δόγη τῆς Βενετίας, ἔκτοτε δὲ οἱ δόγη κρατοῦσαν πάντα στὴς ἐπίσημες τελετὰς ὀμπρέλλες.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἡ ὀμπρέλλα ἔγινε γνωστὴ μετὰ τὴν σμερὶνὴ τῆς σφαιρὸν μορφῆς κατὰ τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνος, πρῶτα στὴν Ἰταλία καὶ κατόπιν στὴ Παρίσι.

κοιλοῦσαν νὰ προσεῦχονται σιωπηλές, γεμάτες ἀγωνία...

Πλήθος κόσμου εἶχε συγκεντρωθῇ ὀλοκλήρως τοὺς. Τέλος, ἕνας ἄνθρωπος καλοντυμένος, ὁ δημαρχος, πλησίασε τὴς δύο χῆρες καὶ τοὺς εἶπε μετὰ φῆρος ἐπίσημο :

—Δὲν πρέπει, καλές μου γυναῖκες, ν' ἀπελπίσετε τόσο... Πρέπει νὰ εἰσπετε περήφανες γι' αὐτοὺς... Συλλογιστῆτε πὺλ πῶς θάνατον μ' ἕναν ἐνδοξὸ θάνατο, προσπαθώντας νὰ σώσουν τὴν ζωὴν ὁμοῦ τῶν...

Ἐφαχν ὅλοι εἶδαν σὲ μικρὴ ἀπόστασι, μόλις ὁρατο ἀπ' τὸ σκοτάδι, τὸ συντηρίμμι τοῦ ναυαγοῦ.

Ἐνα πελώριο κύμα τὸ ἔρριψε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή στὴν ἀκτὴ.

Ἐνα πλάσμα πῆδηξε ἀπ' αὐτό.

Ὁλοι ἔτρεξαν καὶ τὸ περιστοίχισαν καὶ εἶδαν πὺλ ὁ ναυαγὸς, γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχαν χαθεῖ πέντε ἄνθρωποι, ἦταν ἕνας μεγάλος πῆλκος!...

Τότε ἡ μητέρα Ρομικῆ ὄρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ μετὰ πέτρα τοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι!...

MAURICE LEBLANC

ΕΚΔΕΚΤΑ

Ὁ Λουδοβίκος ΙΒ' καὶ ἡ χαρτοπαίξια. Ἡ ἐξυπνὴ ἀπάντησις μιᾶς κυρίας. Πὺλ ὁ Ναπολεὼν πάντρεψε 6.000 στρατιῶτες του. Ἡ «ἀλυσμένη» μνηστὴ τοῦ κόμητος ντὲ Γκραμμόν. Ἡ φιλαργυρία ἐνὸς καλλιτέχνου. Πὺλ ἔκανε τὴν κόρη του ν' αὐτοκτονήσῃ. Τὰ παθήματα ἐνὸς καραγκιοζοπαίκτη, κτλ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΒ'. ἦταν μηχανὸς χαρτοπαίκτης. Πολλὲς φορὲς μάλιστα ἐποφελούμενος τοῦ βασιλικοῦ τοῦ ἀξιώματος συνήθιζε νὰ... διορθῶν τὴν τύχη του κατὰ τρόπον ποὺ δὲν θεωρεῖται καὶ τόσο ἐντιμὸς. Ἐστὶν κάποτε ἐνὼ ἐπαίξε χαρτὰ μετὰ μιὰ κυρία τῆς Αἰλῆς, τῆς εἶπε γιὰ νὰ τὴν ἀπερῶσῃ :

—Ἐγὼ τέσσερες ρηγάδες!...

Ἡ κυρία γιὰ μιὰ στιγμή τὰ ἔχασε, γιὰ τὴν στὰ δικά της τὰ χαρτὰ εἶχε ἦδη ἕναν ρήγα. Στὴν ἀρχὴ λοιπὸν δὲν ἤξερε τί νὰ ἀπαντήσῃ γιὰ νὰ δεῖξῃ στὸν βασιλῆα πὺλ εἶχε ἀντιληφθεῖ τὴν μπλόκα του. Στὸ τέλος ὅμως φώναξε :

—Κι' ἐγὼ ἔχω τέσσερες ντάμες!

—Ἀδύνατον ! διαμαρτυρήθηκε ὁ Λουδοβίκος, γιὰ τὴν μιὰ ντάμα τὴν ἔχω ἐγὼ στὰ δικά μου τὰ νουτὰ.

Ἡ κυρία τότε τοῦ ἀπάντησε γελῶντας :

—Καὶ ὅμως Μεγαλειότατε, ἐφ' ὅσον ἐσεῖς στοὺς τρεῖς ρηγάδες σὰν συνυπολογίσαι καὶ τὸν ἑαυτὸ σας καὶ τοὺς κἀντας τέσσερες, θεωρεῖται κ' ἐγὼ καλὸ στίς τρεῖς μου ντάμες νὰ λογαριάσω καὶ τὸν ἑαυτὸ μου καὶ νὰ τίς κάνω κ' ἐγὼ τέσσερες!...

Γιὰ νὰ ἐορτάσῃ μεγαλοπρεπέστερα τοὺς γάμους του μετὰ τὴν ἀρχιδουκίσσα τῆς Αὐστρίας Μαρία Λουίζα, ὁ Μεγάλος Ναπολεὼν διέταξε τὴν ἰδίαν μέρα μετὰ τὸν νὰ παντρευθοῦν καὶ ἑξ ἑλπίδας ἀπὸ τοὺς παλαμαχοὺς στρατιῶτες του. Τὸ κράτος δὲ ἔδωκε σὲ κάθε νύφη ἑξ ἑλπίδας φορέματα ὡς ποῖκα καὶ ὁ ὄμιος, στὸν ὁποῖο ἄνῃκε κάθε μία, ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ τῆς ράψῃ τὸ νυφικὸ φόρεμα. Ὁ ὁμοῖος ὅρος τοῦ Αὐτοκράτορος ἦσαν ὅτι ἡ νύφες ἔπρεπε νὰ διαλεχτοῦν μετὰ τῶν πρὶν ἡθικῶν καὶ τιμῶν κοριτσιῶν τῆς Γαλλίας. Οἱ γάμοι αὐτοὶ ἔγιναν ὅλοι μαζὺ τὴν πρώτην Ἀπριλίου τοῦ 1810.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ ἐτους 1885, ἡ Γαλλικὴ ἐφημερίδα ἀνέγραψαν τὸν θάνατον τῆς τελευταίας ἀπὸ τῆς ἑξ ἑλπίδας αὐτῆς νύφης. Ἦταν κάποιον κυρία Φουζέ ἀπὸ τὸ Στρασβούργο καὶ πέθανε σὲ ἡλικίαν ἐνενήντα ὀκτὼ ἐτῶν. Ἐπομένως τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τῆς ἦσαν εἰκοσιτριὼν ἐτῶν.

Ὁ κόμης ντὲ Γκραμμόν, κατὰ τὴν διάδοξιν ἐνὸς ταξιδιοῦ του στὴν Ἀγγλία, ἐρωτεύθηκε τὴν δέσποιναν Χάμιλτον, ἡ ὁποία ἀνταποκρίθηκε σὲ αἰσθητὰ του.

Ὁ κόμης ντὲ Γκραμμόν, κατὰ τὴν διάδοξιν ἐνὸς ταξιδιοῦ του στὴν Ἀγγλία, ἐρωτεύθηκε τὴν δέσποιναν Χάμιλτον, ἡ ὁποία ἀνταποκρίθηκε σὲ αἰσθητὰ του.

Ὁ κόμης ντὲ Γκραμμόν, κατὰ τὴν διάδοξιν ἐνὸς ταξιδιοῦ του στὴν Ἀγγλία, ἐρωτεύθηκε τὴν δέσποιναν Χάμιλτον, ἡ ὁποία ἀνταποκρίθηκε σὲ αἰσθητὰ του.

Ὁ κόμης ντὲ Γκραμμόν, κατὰ τὴν διάδοξιν ἐνὸς ταξιδιοῦ του στὴν Ἀγγλία, ἐρωτεύθηκε τὴν δέσποιναν Χάμιλτον, ἡ ὁποία ἀνταποκρίθηκε σὲ αἰσθητὰ του.

Ὁ κόμης ντὲ Γκραμμόν, κατὰ τὴν διάδοξιν ἐνὸς ταξιδιοῦ του στὴν Ἀγγλία, ἐρωτεύθηκε τὴν δέσποιναν Χάμιλτον, ἡ ὁποία ἀνταποκρίθηκε σὲ αἰσθητὰ του.

Ὁ κόμης ντὲ Γκραμμόν, κατὰ τὴν διάδοξιν ἐνὸς ταξιδιοῦ του στὴν Ἀγγλία

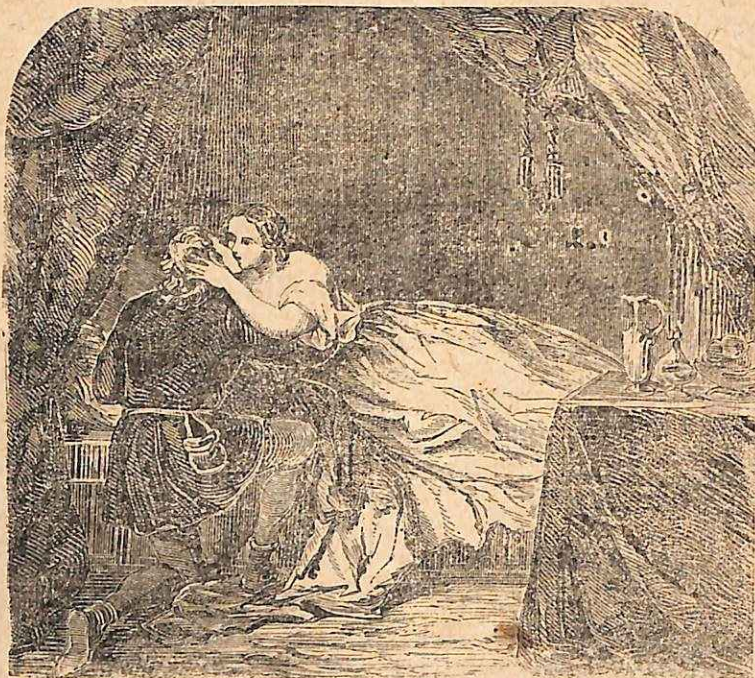
Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ «ΤΡΙΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ»

μου για τη Μιλαιίδα... Έσ' μόνο μπορείς να με βοηθήσεις για να το πετύχω αυτό, οδηγώντας με στο λαμπρότατο της κυρίας σου αντί του μαρκήσιου ντ'ε Βάρντ...

Στην αρχή, η καμαριέρα δεν ήθελε με κανένα τρόπο να συμμορφωθεί με τη θέλησή μου... Μά της έφριγγα το χέρι με τέτοιο τρόπο, ώστε της έδωσα να καταλάβει ότι, αν δεν υπακούσει στη θέλησή μου, θα την εγκατέλειπα άμεσως και δεν θα την ξανάβλεπα πειά.

Φαίνεται πως η καμαριέρα μ' αγαπούσε ειλικρινά και πως θα ήταν διατεθειμένη να έπαιζε ένα άσχημο παιχνίδι στην κυρία της, ή οποία δεν ήθελε να με βοηθήσει για να το πετύχω αυτό, οδηγώντας με στο λαμπρότατο της κυρίας σου αντί του μαρκήσιου ντ'ε Βάρντ...

Πολύ γρήγορα αντικατέστησαν τα λόγια, με τα φιλήματα και τα χάδια...

Τότε της είπα, δεν έννοιωζα την παραμικρή εκτίμηση προς τη Μιλαιίδα, αλλά η φλόγα που μου άναψε μου καίει ακόμα τα πόδια... Μόλις έδω υποδείξεις να με γείναι...

Αυτά σβύσει η φλόγα αυτή, το μόνο αίθρημα που θα γινόταν για τη Μιλαιίδα θα έβλεπε η περιουσία της... Και τότε θα ξαναγύριζε σε μένα με την καρδιά ελεύθερη... Μά για να γίνει αυτό, πρέπει να σβύσει η επιθυμία

σύντη σε μένα.

Τέλος, έπειτα από πολλές υποσχέσεις, την έπεισα. Έτσι την κατάφερα να πη στην κυρία της, ότι έδωσε το μυαλό της στο μαρκήσιο, ότι αυτός της απάντησε ότι θα πήγαινε να την επισκεφθεί το ίδιο βράδυ, την ώρα που του έγραφε...

Το βράδυ, όταν η βασίλισσα της Αγγλίας απεσύρθη στα διαμερίσματά της, αφού προηγουμένως καληνύχτισε όλες τις κυρίες της Τιμής, η Μιλαιίδα αποτραβήχτηκε στο διαμέρισμά της και έκλεισε την πόρτα. Ήταν νυκτιά, περιμένοντας μ' αγωνία τον αγαπημένο της...

όταν εξαφάνη μπήκε μέσα η καμαριέρα και με είδωποίησε πως ήταν και ώρα να φεύγω.

Από κακία ή μάλλον από ζήλεια, ή ώρα καμαριέρα μ'α είπε πως η ώρα ήταν προχωρημένη. Έγώ το κατάλαβα αυτό, αλλά η Μιλαιίδα, ή οποία φοβόταν μήπως την βρει ή η μέρα μέσα στην αγκαλιά μου, μου ψιθύρισε κι αυτή ότι αυτό να φύγω, προσθέτοντας ότι θα με είδωποιούσε με την καμαριέρα της για να ξαναπάω κοντά της.

Τότε η καμαριέρα με πήρε από το χέρι και μ' οδήγησε έξω, χωρίς φως. Αντί όμως να με βγάλει στο δρόμο, με πήγε στην κμαρά της, λέγοντάς μου ότι αυτή την ώρα επέδρασαν τους εισερχομένους και τους εξερχομένους στα διαμερίσματα της βασίλισσας της Αγγλίας, πρόσθεσε ότι έπρεπε να περιμένω να χαράξει, οπότε ή έπιβλεψι λιγότερα. Αναγκάστηκε τότε να φάω σιγδόν δια της θύρας μια σούπα που μου σερβίρισε και, για να την ευχαριστήσω της είπα ότι ή σκέψις ότι θρισκόμουν κοντά στην κυρία της αντί ενός άλλου, με άρδισε. Μονάχα κοντά της —επρόθεσα— θα γνώριζα τον πραγματικό έρωτα...

—Ωραία! φώναξε τότε η καμαριέρα. Τότε, επειδή δεν έχω καμιά δουλειά ως το μεσημέρι, θα μείνουμε μαζί ως την ώρα αυτή...

Επειδή δεν μπορούσα να δω μια πρόταση για να της ξεφύγω, ανάγκαστικά να μείνω κοντά της. Μόλις κάρησα σε μια πολυθρόνα, έπειδή ήμουν νυσταγμένος έλεισα τα μάτια μου κι' αποκοιμήθηκα ως το μεσημέρι, οπότε ή ώρα καμαριέρα αναγκάστηκε να πάει κοντά στην κυρία της, ή οποία ζυγνήσε επίσης την Μιλαιίδα ότι ο μαρκήσιος ντ'ε Βάρντ ήταν τόσο ένθουσιασμένος για τη νύχτα που πέταξε κοντά της, ώστε δεν έβλεπε την ώρα να ξαναπάει κοντά της.

Τότε η Μιλαιίδα, για να ευχαριστήσει τον αγαπημένο της, κλήρεσε κι' έγραψε την ακόλουθη επιστολή: «Μαρκήσιε, πολυλατρεμένος μου, έ έρωσ μου μου φλογίζει για σ'ας την καρδιά μου, δεν εινε πράγμα καινούριο. Με λιώνει και μ' αφανίζει πολύ καιρό τώρα και ως τη στιγμή που ήθελα κοντά μου ήμουν η πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Μά από τη στιγμή αυτή με κάνατε τρεγμένο, χαμένο. Πλέω σ' άγνωστους ευνυχίους γιατί, όπως κατάλαβα, μ' αγαπάτε και σεις. Δεν βλέπω την ώρα πότε να σ'αξ ξαναδώ... Ορίστε μου ένα ραντεβού για όποτε θέλετε... Είμαι πρόθυμη να σ'αξ δεχτώ σε οποιαδήποτε ώρα της ημέρας και της νυκτός. Περιμένο με άγωνα.

Μιλαιίδα

Έγινε έτσι ότι το μυαλό αυτό, αντί η καμαριέρα να το πάει στον προορισμό του ή να το στείλει, όπως θα ήθελε ή ίδια, αναγκάστηκε να το φέρει σε μένα γιατί ή κυρία της πέριεψε ανυπομονώς απάντησε.

—Ναι, αυτό είνε... Είπε σημάδια από δόντια!

—Ναι, αυτό είνε... Είπε σημάδια από δόντια!

—Ναι, αυτό είνε... Είπε σημάδια από δόντια!

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΙΑ κραυγή αγωνίας ξέφυγε τότε απ' τα χείλη μου...

Η Βάνκα, ή πολυαγαπημένη μου κόρη, κοίταταν άπάνω στο πάτωμα ακίνητη και χλωμή σαν πεθαιμένη... Έσκυφα από πάνω της και, νομίζοντας πια πως την είχα χάσει, άρχισα να τη φιλάω, ξεφώνιζοντας από την άπελπισία μου... Μά όχι!... Δεν είχε πεθάνει ακόμα... Μολονότι τα χέρια της και το πρόσωπό της ήσαν παγωμένα, άκουγα την καρδιά της που χτυπούσε ακόμα αδύνατα. Με την βοήθεια των ανθρώπων μου που μπήκαν κι' αυτοί μέσα, την έπλωσα στο κρεβάτι της, όπου έπειτα από μισή ώρα, κατωρλώσαμε με τις περιποιήσεις μας να την κάνουμε ν' ανοίξει τα μάτια της...

Όταν τα είδα, χωρίς να θέλω, ανατρίχασα... Μια απέραντη έκφραση τρόμου ήταν αποτυπωμένη σ' αυτά και χύταζαν με αγωνία, καρφωμένα ακίνητα, σαν να μη έδρασαν τίποτε άλλο γύρω τους, προς το παράδοξο...

Έτσι μ'α πήραν τα εφημερώματα, χωρίς κανέναν μας να μπορεί να ε-ξηγήσει τι είχε γίνει, γιατί κανέναν μας δεν είχε δει τίποτε... Όλοι μας όμως νοιώσαμε πως συνέβη κάτι τρομερό, κάτι φοβερό, κάτι άφάνταστο...

Σαν ελπίδα για καλά, χύταξα καλύτερα την κόρη μου, ή οποία είχε συνέλθει κάπως...

—Όχι!... Γιατί ήταν τόσο χλωμή!... Αυτή που την περασμένη ήμέρα ήταν ροδοκόκκινη σαν μήλο, είχε τώρα όλη τη χλωμάδα του θανάτου στο πρόσωπό της, σαν να έχασε με μια το αίμα της...

—Τι έχεις, Βάνκα μου; τη ρώτησα, πιάνοντάς της το χέρι. Τότε έκείνη με κτύπησε στα μάτια κι' έκανε μια προσπάθεια για να μου απαντήσει... Μά ή γλώσσα απελευθερώσε κι' άκατάληπτα λόγια, ή μάλλον άναρθροι ήχοι, έβγαιναν απ' το στόμα της.

Έξαφνα, καταβάλλοντας μια τελευταία προσπάθεια, τράβηξε το χέρι της από το δικό μου, το έφερε στο λαμό της και τοαύλισε:

—Έδω!... Έδω!...

Κι' έπεσε στο κρεβάτι, έξαντλημένη απ' την προσπάθειά της...

Συδόνοντας τότε πάνω απ' το κεφάλι της, κτύπαζα το λαμό της...

Μά περιμένετε, κύριοι... Θα τη φωνάξω για να σ'αξ δείξω αυτό που είδα...

Και, διακόπτοντας τη διήγησή του ο Μπλόμπερ, έτρεξε στο διπλανό δωμάτιο. Σε λίγο ξαναγύρισε μαζί με την κόρη του, ή οποία υψώ κτύπαζε δειλά και φοβισμένα...

—Ορίστε, κύριοι, μ'α είπε. Κτύπαζτε μόνοι σας!...

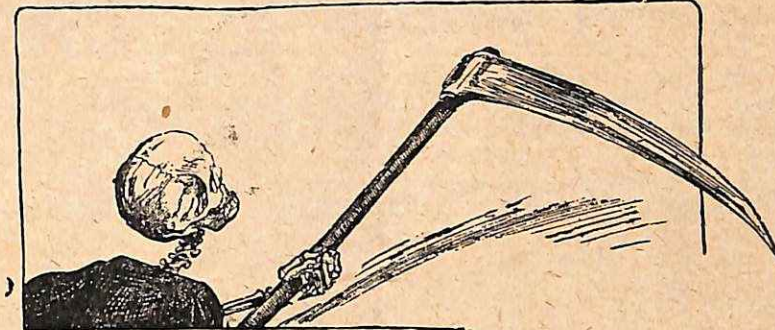
Ο αδελφός Ιάκωβος έπιασε έλαφρά το κεφάλι της Βάνκας και το ανασήκωσε. Στο άριστο μέρος του λαιμού μια διπλή σειρά από κόκκινα σημάδια ήταν αποτυπωμένη...

Στεκόμαστε και κυττάζουμε κατάπληκτοι και μπερδεμένοι τα σημάδια αυτά που φαινόταν σαν να τα είχαν χαράξει μακριά και μετωρά δόντια, όταν να μάντεψε τις σκέψεις μου, γύρισε και μου είπε:

—Ναι, αυτό είνε... Είπε σημάδια από δόντια!

—Ναι, αυτό είνε... Είπε σημάδια από δόντια!

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΤΟΛΣΤΟΗ

Και κατόπιν επρόσθεσε γαλλικά: —Οι βρυκόλακές σας έκαναν έδω την επίσκεψή τους...

Και αυτή τη φορά, ο αδελφός Ιάκωβος διεμήνευε τη σκέψι μου, την οποία όμως δεν είχα τολμήσει να του διατυπώσω.

Έπειτα ο σύντροφός μου γύρισε προς το Μπλόμπερ και του είπε: —Διηγείσου μας τώρα τί σ'αξ συνέβη με το βράδυ.

Ο χωρικός οδήγησε πάλι την κόρη του στο διπλανό δωμάτιο και ξαναγυρίζοντας κατόπιν κοντά μας, άρχισε να μ'αξ λέει:

—Χτές, αφού περάσαμε όλη την ήμέρα κοντά στη Βάνκα που δεν σηκώθηκε καθόλου απ' το κρεβάτι της, άπορασάσαμε να μείνουμε την νύχτα στην κμαρά της εγώ κι' ή υητέρας της, ενώ τέσσερες από τους θισκούς μου θα κοιμόντουσαν στο διπλανό δωμάτιο... Σαν νύχτωσε κλείσαμε καλά τις πότες κι' ως τις έντεκα καθήσαμε όλοι μαζί, έξαργυρώνοντας όλη την νύχτα...

Όι παύτοι λύκοι πηδούσαν έκείνη τη στιγμή το αντροτόιχο που έζωνε το σπίτι.

Μά την ίδια στιγμή οι βοσκοί μου πυροβόλουν απ' το παράθυρο.

Ουδελιχτά πόνοι άντηγαν κι' είδανε τέσσερον απ' τους λύκους να σπινδύωνται κάτω, ενώ ένα άλλος που καθόριζε να μπή μες' στην αυλή, έβρισκε άσχημο τέλος στα νύγια των σκύλων μας.

Οι λύκοι ποαθήγτηκαν πίσω, με άμείως κατόπιν ξαναγύρισαν πιο πολλοί και πιο άνοιτοι...

Πτδούσαν τη μάντρα, έπαυται μέσα, με πιν προστάσουν να προχω...

Μέσα σε λίγες στιγμές ή αυλή είχε άδειάσει και μόνο πέντε-έξη λύκοι που είχαν φωνηώσει, σπριφούζιζαν κάτω στο χώμα, ουρλιάζοντας.

Μά, έξαφνα, ενώ είχαμ άρχισει να ήσυχάζουμε πια, άκούσαμε τα σκυλλιά να γαυγίζουν άγρια και δυνατά και να πηδούν στην πόρτα του δωματίου της κόρης μου, την οποία είχαμ κλείσει...

Προσθανόμενος κατι κακό, έτρεξα και την άνοιξα και υπήκα μέσα μαζί με τους σκύλους...

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

Και κατόπιν επρόσθεσε γαλλικά: —Οι βρυκόλακές σας έκαναν έδω την επίσκεψή τους...

Και αυτή τη φορά, ο αδελφός Ιάκωβος διεμήνευε τη σκέψι μου, την οποία όμως δεν είχα τολμήσει να του διατυπώσω.

Έπειτα ο σύντροφός μου γύρισε προς το Μπλόμπερ και του είπε: —Διηγείσου μας τώρα τί σ'αξ συνέβη με το βράδυ.

Ο χωρικός οδήγησε πάλι την κόρη του στο διπλανό δωμάτιο και ξαναγυρίζοντας κατόπιν κοντά μας, άρχισε να μ'αξ λέει:

—Χτές, αφού περάσαμε όλη την ήμέρα κοντά στη Βάνκα που δεν σηκώθηκε καθόλου απ' το κρεβάτι της, άπορασάσαμε να μείνουμε την νύχτα στην κμαρά της εγώ κι' ή υητέρας της, ενώ τέσσερες από τους θισκούς μου θα κοιμόντουσαν στο διπλανό δωμάτιο... Σαν νύχτωσε κλείσαμε καλά τις πότες κι' ως τις έντεκα καθήσαμε όλοι μαζί, έξαργυρώνοντας όλη την νύχτα...

Όι παύτοι λύκοι πηδούσαν έκείνη τη στιγμή το αντροτόιχο που έζωνε το σπίτι.

Μά την ίδια στιγμή οι βοσκοί μου πυροβόλουν απ' το παράθυρο.

Ουδελιχτά πόνοι άντηγαν κι' είδανε τέσσερον απ' τους λύκους να σπινδύωνται κάτω, ενώ ένα άλλος που καθόριζε να μπή μες' στην αυλή, έβρισκε άσχημο τέλος στα νύγια των σκύλων μας.

Οι λύκοι ποαθήγτηκαν πίσω, με άμείως κατόπιν ξαναγύρισαν πιο πολλοί και πιο άνοιτοι...

Πτδούσαν τη μάντρα, έπαυται μέσα, με πιν προστάσουν να προχω...

Μέσα σε λίγες στιγμές ή αυλή είχε άδειάσει και μόνο πέντε-έξη λύκοι που είχαν φωνηώσει, σπριφούζιζαν κάτω στο χώμα, ουρλιάζοντας.

Μά, έξαφνα, ενώ είχαμ άρχισει να ήσυχάζουμε πια, άκούσαμε τα σκυλλιά να γαυγίζουν άγρια και δυνατά και να πηδούν στην πόρτα του δωματίου της κόρης μου, την οποία είχαμ κλείσει...

Προσθανόμενος κατι κακό, έτρεξα και την άνοιξα και υπήκα μέσα μαζί με τους σκύλους...

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

ρήσουν ή σφαίρες μας και τα σκυλλιά τους έκοβαν το δρόμο.

Συγχρόνως τους πυροβόλουν από πίσω κι' οι άλλοι βοσκοί απ' τις στάνες κι' έτσι θρισκότουσαν άναμεσα σε δυο φωτιές.

Βλέπουμε τα πτώματά τους μπροστά στη μάντρα σαν ένα μαύρο έγχο, που μεγάλωνε όλοένα... Μά παρ' όλη αυτά δεν έδειχναν την παραμικρή διάθεσι να φύγουν...

Η όρμή τους μεγάλωνε διαρκώς... Πώς θα τελείωνε αυτή ή ιστορία; Η σφαίρες μας είχαν άρχισει να πώνονται και τα σκυλλιά μας είχαν άσκαμει πια, όπως επρόδιναν τα λαχανισμένα γαυγίσματά τους.

Έμεις δέβαινα μέσα στο σπίτι δεν είχαμ κανένα φόβο απ' τους λύκους, μά έπρεπε να σώσουμε τα σκυλλιά...

Τα δυστυχισμένα πολεμούσαν τόση ώρα τώρα μ' όλη τη δύναμή τους κι' όμως δεν έννοιωζαν να υποκύψουν στο πλήθος των λύκων που άναμειώνταν συνεχώς... Μαχόντουσαν έκείνη τη στιγμή, ζωμένα από τράντα περίπου λύκους, ενώ αυτά ήσαν μόνο έννέα... Με τις σφαίρες που μ'αξ άπέμεναν, πυροβόλησαμε πάλι, τημαδεύοντας καλά. "Όλοι μας πετύχμας το σκοπό μας κι' είδαμ μερικούς απ' τους λύκους να σωριάζωνται κάτω.

Τα σκυλλιά, ξεθαρεύοντας, οίχηγαν στους άλλους και σε λίγες στιγμές τους κατασπάσσαν.

Η αυλή είχε ξεκαθαρίσει πια. Μά απ' έξω θρισκόντουσαν δεκάδες ακόμα λύκοι, έτοιμοι να όρμήσουν μέσα.

Τότε, χωρίς να χάνω καιρό, έτρεξα κι' άνοιξα την πόρτα και φώναξα τους σκύλλους... Αυτοί, άκούοντας τη φωνή μου έτρεξαν στη αυλή κι' άρχισαν να την άναβάνουν...

Μόλις πρόφτασαν, γιατί οι λύκοι κοπαδιαστά πηδούσαν μέσα στην αυλή, έτρεξαν πίσω τους άκριβώς τη στιγμή που ξανάκλεινα την πόρτα... Τότε μια σκέψι πέρασε απ' το μυαλό μου... Μολονότι όλοι οι σκύλλοι είχαν υπή πια μέσα, την ήρασα άνοιχτή ακόμα κι' έτσι ένας απ' τους λύκους υπήκα μέσα.

Έπειτα την ξανάκλεισα με δύναμη, περνώντας τη σιδερένια άμπαλα.

Τα σκυλλιά οίχηγαν άμέσως άπάνω στο λύκο, μά πιν προστάσουν να τον σπαράξουν, ενώ κι' οι βοσκοί τον τραβήξαμε ζωντανό ακόμα απ' τα νύγια τους. Τον έλίσταμε ολόκληρο με πετράδια και βάζοντας του φωτιά, τον πετάξαμε κάτω στην αυλή που είχε πλημμυρήσει από λύκους... Άμέσως ένα άπειροπατος πανικός δημιουργήθηκε άναμεσα στους μετέδωδη τη φωτιά του κι' όλοι έτρεχαν να φύγουν...

Μέσα σε λίγες στιγμές ή αυλή είχε άδειάσει και μόνο πέντε-έξη λύκοι που είχαν φωνηώσει, σπριφούζιζαν κάτω στο χώμα, ουρλιάζοντας.

Μά, έξαφνα, ενώ είχαμ άρχισει να ήσυχάζουμε πια, άκούσαμε τα σκυλλιά να γαυγίζουν άγρια και δυνατά και να πηδούν στην πόρτα του δωματίου της κόρης μου, την οποία είχαμ κλείσει...

Προσθανόμενος κατι κακό, έτρεξα και την άνοιξα και υπήκα μέσα μαζί με τους σκύλους...

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

ΓΑΛΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΗΣ ΙΛΛΑΣ

προτιμήσει έναν άλλον απ' αυτόν και διηγήθη τον αντίπαλό του, είχε μπει επί κεφαλής των πολεμιστών που κι είχε εξστρατεύσει έναντι των Μασσαλιγών, των ανδρών του Λαέρ.

Αλλά σ' όσες μάχες κι αν έδωσε μαζί τους ο Μαναργκού νικήθηκε κι' ο άρραβωνιαστικός της Έλλας έβγαλε πάντοτε νικητής.

Τότε ο νικητής των Άλλοδρόγων, τυφλωμένος απ' το μίσος του, παραμόνευε τον έχθρο του ένα βράδυ που γύριζε μόνος του απ' το κυνήγι και τον σκότωσε δολοφονικά.

Η Έλλα καθώς τα ξαναθυμόταν όλ' αυτά, ενώ ανατριχίλες τρόμου περνούσαν το κορμί της, νόμιζε πως ξαναζούσε την καταραμένη εκείνη ώρα που της έφεραν καταματωμένο το Λαέρ.

Τον πήρε μέσ' στα χέρια της τρέμοντας κι' ολοθύοντας και τόν είδε να πεθαίνει κάτω από τα μάτια της, αφού πρώτα την παρακάλεσε να εκδικηθεί.

Η νέα στην δοχή φοβήθηκε μήπως

Ο Μαναργκού

Γύρω από τη νέα Ιέρεια, που καθόταν στο κάθισμα του καλυμμένου της, απλώνονταν φρικαλέο και κατασκότεινο το δάσος που το ξέσκισαν κάθε τόσο πιά άγρια ορδίσματα των θηρίων. Έκείνη την ημέρα το δάσος ήταν πιο άγριο από κάθε άλλη φορά, καθώς η δύσις έρχοι να τις αιματόχρωμες αναλαμπές της στίς κορυφές των δέντρων, που ύψωναν μ' απελπισία τα κλαδιά τους προς τον ουρανό.

Καθισμένη πάνω σ' ένα χοντρό κούτσουρο, με το κεφάλι σκυμμένο κάτω από το βάρος των πλούσιων μαλλιών της που φτάνανε ως το χρώμα, η Έλλα είχε παραδοθεί σ' ένα θλιβερό ρεμβασμό γεμάτων ανατριχίλα μυστική.

Η Έλλα ή Ιέρεια συλλογιότανε κι' η συλλογές της ήταν ζοφερές σαν τις σκέψεις του Θεού Ταράων, ο οποίος, από τον καιρό που δημιουργήθηκε ο κόσμος τρώμαζε τους ανθρώπους με τα μουνγκρίσματα των καταγίδων του.

Θυμότανε με νοσταλγία και θλίψη τη μακρινή εποχή που ήταν άρραβωνιαστική του Λαέρ, του άντρου που τον είχε διαλέξει ανάμεσα απ' όλους τους γενναίους της φυλής της για σύζυγό της.

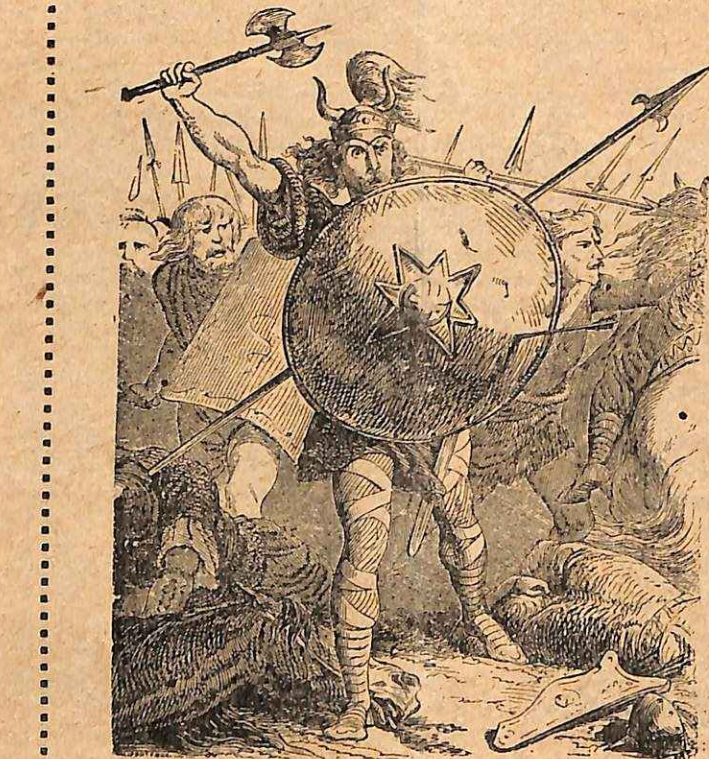
Η Ιέρεια ήταν τότε ένα σπάνιο λουλούδι, αβρότατο κι' άραιοτατο, που έβλινε να το κόψουν κι' όλοι λαχταρούσαν να το μυριστούν.

Οι περισσότεροι όμως απ' τους πολεμιστές μόλις έμαθαν πως άρραβωνιάστηκε με τον Λαέρ, έπληγαν μέσα τους τον έρωτά τους κι' ούτε τολμήσαν να την κυττάζουν πειά μέσα στα μάτια.

Μονάχα ένας εξακολουθούσε να την αγαπάει και να φυλάει μέσα του ακούμφο το μίσος έναντι του Λαέρ που την είχε άρραβωνιαστεί, περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία για να τον εκδικηθεί.

Αυτός ήταν ο Μαναργκού, ο τρομερός αρχηγός των Άλλοδρόγων, ο οποίος καμάρισε για τη μεγάλη του αντοχή που την αναγνώριζαν όλοι και για τα κεφάλια των σκοτωμένων έχθρων που τον είχε φυλάει μέσα σ' ένα μεγάλο ξύλινο κομμάτι.

Πειραγμένος γιατί η Έλλα είχε

Ο Λαέρ

τρολλαθεί. Ήταν άπαρηγόρητη για το θάνατο του άρραβωνιαστικού της κι' έκρυβε απ' όλους, ακόμα κι' από τους γονείς της, τ' όνομα του δολοφόνου.

Έπειτα από τη συμφορά που την χτύπησε, ξαναγύρισε κοντά στο γέρο πατέρα και τη μητέρα της κι' απιερώθηκε στη λατρεία του Ταράων.

Παρακαλούσε κάθε μέρα το θεό της να τη βοηθήσει να τιμωρήσει τον δολοφόνο και περίμενε την ποινή αυτή μερά με αφάνταστη υπομονή.

Έξωφρα, ξεφωνητά ανακατεμένα με γέλια αντίχισαν δίπλα της από την κούρδα της και την έκαναν να πεταχτεί απ' τη θέση της.

Έφερε το χέρι στο μέτωπό της, σαν να ξυπνούσε από ύπνο, και προσπάθησε να ταχτοποιήσει τις ιδέες της που δούλιζαν σαν μέλασες μέσα στο μυαλό της.

Έπειτα ξέσπασε σ' ένα γέλιο πικρό, σκληρό, διαπεραστικό που έκανε να φανούν τα κάτωσπρα δόντια της και που ανάγκησε στριγγιά μέσα στον ήσυχο αέρα του βραδυού...

Θυμήθηκε... Η μέρα της εκδικήσεως που την περίμενε με τόσο πόθο είχε φτάσει πειά. Ο Μαναργκού, ο δολοφόνος, ήταν εκεί δίπλα, μες στην κατοικία της, και γλεντούσε τρώγοντας άφθονα κρέατα και πίνοντας κρασί μεθυστικό.

Από τότε που είχε σκοτώσει το Λαέρ, ο αρχηγός των Άλλοδρόγων με την άσπλαχνη καρδιά, είχε αρχίσει να ένοχλη την όμορφη μυστική του και να βέλη να την κάνει συντροφίσσα της ζωής του.

Η Έλλα στην αρχή, μόλις τον έβλεπε, γύριζε αλλού το βλέμμα της με φόβη, γιατί της φαινόταν πως τα χέρια του ήταν βαμμένα από το αίμα του νεκρού άρραβωνιαστικού της.

Έπειτα, ξαφνικά, χωρίς να μάθει κανένας την ατμόσφαιρα αλλαγής της, έγινε τρυφερότερη απέναντί του

αίσιδα, όπου ήταν ζωγραφισμένο το σπουδαιότερο κατόρθωμά του, την περικεφαλαία του τη στολισμένη με φτερά και το τεράστιο ξίφος του μέσα στην ξύλινη δίκη του.

Καθώς τα φωτίσε η φλόγα των πυρών, τα όπλα φαινότανσαν ακόμα πιο λαμπρά.

Το συμπόσιο ήταν πολυτάραχο, κι' η κατοικία αντίλαλυνε απ' τις φωνές των συνδιατημένων. Όλοι οι προσκαλεσμένοι διηγόντουσαν τα πολεμικά τους.

Μα κάθε τόσο διέκοπταν τη διήγησή τους στη μέση τα ξεφωνητά των άλλων συντρόφων τους ή τα αλχητήματα των σκάλων που μάλλον παύο να πρωταρπάξουν τα κόκκαλα.

Ο Μαναργκού δοσιότανε στις δόξες του και δεν μπορούσε να κρύψει την αγαλλίαση του τη μεγάλη που τον έληλυμνοούσε.

Συλλογιόταν τώρα πως η Έλλα, για την όποια είχε κάνει τόσα κακουργήματα και που τόσο καιρό τον είχε βασανίσει, θα γινόταν επί τέλους δική του.

Θα την έπαιρνε στην άχόρταγη αγκαλιά του, θα την έγνιζε με τα φλογισμένα του φιλιά και θαόθινε στα χείλη της το πάθος του τη δόξα.

Έξωφρα, σέ μια στιγμή μεγάλη σιωπή απλώθηκε στο τραπέζι, ή πόρτα άνοιξε άρρα και φάνηκε η Έλλα, λευκότατη κάτω απ' το μακρύ φόρεμά της, φορούτατη, θεικά όμορφη κάτω από τα μεγαλόρετα ξανθά μαλλιά της και την ασμένια κορώνα που φορούσε στο μέτωπό της.

Στο χέρι της κρατούσε ένα χρυσό κύπελλο και στο στόμα της άνοιξε το πιο γλυκό χαμόγελο.

Προχώρησε λίγο κι' έπειτα γυρίζοντας προς τον πατέρα της, του είπε:

— Πατέρα, δώσε μου την άδεια να διαλέξω το σύζυγο που μου αρέσει...

Ο γέρος της απάντησε καταφατικά με μια κίνηση της κατάστασης κεφαλής του και τότε η Έλλα, ύψωνοντας το κύπελλο στον ουρανό, επεκάλετο τον προστάτη της Θεό, λέγοντας:

— Ω θεέ, που φωτίζεις τις νύχτες μας, ο θεέ σκληρέ, που σέ λατρεύω και σέ ύμνηρω, δέξου τις λίγες αυτές στάλες του υδρομέλιτος που σου προσφέρω και είςε πάνω μου το βλέμμα σου ευνοϊκά...

Έπειτα ήπιε αυτή πρώτη από το κύπελλο της και κατόπιν το άπλωσε προς τον Μαναργκού, ο οποίος το άδειασε με μιάς και τ' άφησε στο τραπέζι.

Τότε η Έλλα άφησε μια δυνατή κραυγή, μια κραυγή χθρας και θριάμβου, και γίνηκε ακόμα πιο χλωμή, ενώ γύρω απ' τα μάτια της απλώθηκε ένας μαύρος κύκλος που σιγά-σιγά μεγάλωνε.

— Ω θεέ, εξακολούθησε ύψωνοντας τα χέρια της, αν θέλησα να ξήσω ύπερ' από το θάνατο που λατρεύω μου Λαέρ, το έκανα μόνο και μόνο για να περιμένω αυτή την ημέρα. Τώρα εκδικήθηκα και πάω να ξαναδώ τον αγαπημένο μου νηλιά στο άπειρο διάστημα, εκεί όπου βασίλειε η αιώνια ευτυχία.

Για μια στιγμή σάπασε και μια έκ-

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΙΔΑΜΕ στ' ό προηγούμενο φύλλο πως ο βαρώνος ντε Λουζέλ, ο φίλος της Αντιζήλου της Κυρίας με τας Καμελίας Γρατιανής, έχασε σε μια έσπεριδα της πρώτης με πολυτέλη γι' αυτόν επιστολή. Την έπistolή αυτή τη βρήκε, ανεβαίνοντας τη σκάλα, ο ζωγράφος Βλινύ, ο οποίος κατοικούσε στο ίδιο σπίτι με την Άλφονσίνα Ντουπλές.

Την άνοιξε στο δωμάτιό του και διάβασε τα εξής:

«Αγαπημένη μου,

«Δεν μπορώ πειά να υποφέρω τη ζωή μου... Είμαι πολύ δυστυχισμένος. Έργνα δυστυχισμένος για σένα... Για την αγάπη σου έκανα μια φριχτή πράξη, ένα εγκλημα.

«Γι' αυτό λοιπόν σε παρακαλώ να μ' εδωλαχιστής και ν' άκουσης την παράκλησή μου.

«Δεν μπορώ πειά να ξήσω στο Παρίσι, πρέπει ν' αλλάξω αέρα, ν' αλλάξω συντροφιά και συνθήσεις. Στο Παρίσι σκέφτομαι πολύ δε κ' είναι η νύχτα, το όνειρό μου και γίνομαι μελαγχολικός. Οά τρελλαθώ... Δεν τ' καταλαβαίνεις; Άλλοιμονο! Έχασα πειά τη γαλήνη μου σ' αυτό τον κόσμο και στον άλλο. Και την έχασα για να μπορέσω να βρω τα χείματα που σου δίνω κάθε μέρα... Δεν σ' επιπληττω, δεν θέλω να σ' επιπληξω γι' αυτό. Άλλ' αν μ' αγαπάς λίγο, δεν θά διατάσσης να εισακουήσης την παράκλησή μου. Θά φύγουμε δυο το Παρίσι και θά πάμε μαζί στην Άγγλια, στην Ίσπανία, στην Ιταλία... Τί σε νοιάζει άλλωστε το μέρος στο οποίο θά πάμε, αφού εσύ, όπου και νά πάμε, θά είσαι ώραιο κι' ευτυχισμένη...

«Αν φύγουμε, μου φαίνεται ότι θά μπορέσω να κοιμηθώ ήσυχα μακριά απ' το μέρος στο οποίο θάφτηκε το όνειρό μου...

«Αμα διαβάσεις αυτή την επιστολή, κάψε την άμεσα κι' αύριο, όταν θαρθώ να σέ συναντήσω, πές μου μόνο: «Είμαι έτοιμη!». Ω! σέ ικετεύω!

«Ας φύγουμε... Ω! αν μ' ανακαλύψουν... Είναι αδύνατο δέξασαι αυτό... Τό ξερω καλά... Κι' όμως θ' άρχουν στιγμές που φοβάμαι... Γνω-

φρασι άμέτρητης θλίψης ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της. Γνωρίζοντας έπειτα το βλέμμα της προς τον Μαναργκού πόν είδε παραμορφωμένο απ' την αγωνία. Τότε ξαναπήρε στάσι θριαμβευτική και φώναξε δυνατά:

— Και σέ, άθλιε δολοφόνο του Λαέρ, εσύ που ήλιπες πάντα να πετύχης το σκοπό σου, αισθάνεσαι τώρα το θάνατο, να μπαίνει μέσα σου και να κυναιη τα μέλη σου... Σέ δηλητηρίασα!

— Ε, λοιπόν, θά ήθελες γι' αυτής μέρας σου... Ε, λοιπόν, θά ήθελες γι' αυτής μέρας σου... Ε, λοιπόν, θά ήθελες γι' αυτής μέρας σου... Ε, λοιπόν, θά ήθελες γι' αυτής μέρας σου...

— Και σέ, άθλιε δολοφόνο του Λαέρ, εσύ που ήλιπες πάντα να πετύχης το σκοπό σου, αισθάνεσαι τώρα το θάνατο, να μπαίνει μέσα σου και να κυναιη τα μέλη σου... Σέ δηλητηρίασα!

— Ε, λοιπόν, θά ήθελες γι' αυτής μέρας σου... Ε, λοιπόν, θά ήθελες γι' αυτής μέρας σου... Ε, λοιπόν, θά ήθελες γι' αυτής μέρας σου...

— Και σέ, άθλιε δολοφόνο του Λαέρ, εσύ που ήλιπες πάντα να πετύχης το σκοπό σου, αισθάνεσαι τώρα το θάνατο, να μπαίνει μέσα σου και να κυναιη τα μέλη σου... Σέ δηλητηρίασα!

— Ε, λοιπόν, θά ήθελες γι' αυτής μέρας σου... Ε, λοιπόν, θά ήθελες γι' αυτής μέρας σου... Ε, λοιπόν, θά ήθελες γι' αυτής μέρας σου...

— Και σέ, άθλιε δολοφόνο του Λαέρ, εσύ που ήλιπες πάντα να πετύχης το σκοπό σου, αισθάνεσαι τώρα το θάνατο, να μπαίνει μέσα σου και να κυναιη τα μέλη σου... Σέ δηλητηρίασα!

ΜΙΑ ΑΒΑΝΑΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

«Αθήνα, σήμερα άκουσα κάπου να μιλούν για την Άλφονσίνα κι' έλεγαν πως έχει φίλο κάποιον υποκόμητα... τον υποκόμητα ντε... Ά! ναι, τον υποκόμητα ντε Ντουζέλ...

«Οχι, Ντουζέλ, αλλά Λουζέλ... Έπίσης αυτός δεν είναι φίλος της Άλφονσίνας, αλλά της Γρατιανής... Είχε καταστράψει μάλιστα έντελώς γι' αυτή... Άλλά εσύ πως γι' αυτόν πέθανε η γυναίκα του και κληρονόμησε μερικά εκατομμύρια... Άλλοιώς ήταν χαμένος...

«Ά! έκανα ο Βλινύ, με προσποιητή περιέργεια. «Ωστε ήταν παντρεμένος ο υποκόμης;

—Ναι.

—Και πότε πέθανε η σύζυγός του; —Τό περσιμένο καλοκαίρι.

—Κι' από τί πέθανε... Έρωτας; —Μά την πίτσι μου δεν ξέρω. Είτε ο άρραβωνιαστικός... Άλλά λένε πως

Ο Άλξ. Δουμάς στο γραφείο του, συγγράφων την «Κυρία με τας Καμελίας».

Ήταν ένας γείτονάς του δημοσιγράφος, όνομαζόμενος Δεσπάρ, με τον οποίο συνδέεται φιλικότητα. Άνέως ο ζωγράφος σκέπτηκε ότι απ' αυτόν θά μπορούσε να μάθ' ήτι το χείματ' έγραφε, γιατί ο Δεσπάρ ήξερε όλο το Παρίσι. Πήγγινε μάλιστα συγγα στής Άλφονσίνας και ίσως κι' αυτό το βράδυ να θροισόταν εκεί.

Ο Βλινύ έκρυψε το πορτοφόλι κι' έτρεξε στην πόρτα.

—Εί! φώναξε στο Δεσπάρ. Άπό τώρα θά κοιμηθής; Πως, δεν ήσουν στο χορό της ώρας; Άλφονσίνας;

Ο Δεσπάρ κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του και του απάντησε: —Οχι... Θά ήθελα δέξασαι πολύ να πάω, αλλά παίζω χροιά και φοβήθηκα μήπως μπλέξω... Γι' αυτό άνέδρα, να κοιμηθώ...

—Δεν έρχεσαι να καπνίσουμε ένα σιγάρο; —Εύχαριστώ.

Και ο Δεσπάρ μπήκε στο δωμάτιό του Βλινύ.

Οι δυο νέοι κάπνιζαν και κουβέντιζαν, όταν έξαφνα ο Βλινύ είπες:

—Άθήνα, σήμερα άκουσα κάπου να μιλούν για την Άλφονσίνα κι' έλεγαν πως έχει φίλο κάποιον υποκόμητα... τον υποκόμητα ντε... Ά! ναι, τον υποκόμητα ντε Ντουζέλ...

«Οχι, Ντουζέλ, αλλά Λουζέλ... Έπίσης αυτός δεν είναι φίλος της Άλφονσίνας, αλλά της Γρατιανής... Είχε καταστράψει μάλιστα έντελώς γι' αυτή... Άλλά εσύ πως γι' αυτόν πέθανε η γυναίκα του και κληρονόμησε μερικά εκατομμύρια... Άλλοιώς ήταν χαμένος...

«Ά! έκανα ο Βλινύ, με προσποιητή περιέργεια. «Ωστε ήταν παντρεμένος ο υποκόμης;

—Ναι.

—Και πότε πέθανε η σύζυγός του; —Τό περσιμένο καλοκαίρι.

—Κι' από τί πέθανε... Έρωτας; —Μά την πίτσι μου δεν ξέρω. Είτε ο άρραβωνιαστικός... Άλλά λένε πως

Ο υποκόμης σταμάτησε... Άπ' το βλέμμα και το χαμόγελο του ζωγράφου κατάλαβε τα πάντα. Κατάλαβε πως είχε βρει την περισημη επιστολή και πως ήθελε να του την πωλήσει.

Έτρεξε άμέσως προς το γραφείο του, άνοιξε ένα συρτάρι, και έβγαλε από μέσα 25 χαρτονομίσματα των χιλίων φράγκων, τα οποία έτεινε προς το ζωγράφο.

—Φτάνουν; τον ρώτησε. —Μάλιστα, απάντησε εκείνος, έχοντας τα στην τσέπη του. Εύχαριστώ, κύριε υποκόμη.

Και διδουρόθηκε προς την πόρτα. Άλλά ο υποκόμης έτρεξε και τον έπιασε απ' το χέρι, λέγοντάς του με φωνή έκτακτη:

—Μά... δεν θά μου τη δώσετε; —Νά σας δώσω; τί; έκανε ο ζωγράφος, παραπονομένος πως δεν καταλάβαινε τίποτε.

—Την επιστολή!... πωλούσε ο υποκόμης.

—Από επιστολή; —Και με τ' άδωκά της; ότι ο υποκόμης δεν άκουσε να του αναφέρει τίποτε γι' το περιεχόμενο της επιστολής αυτής, επρόσθεσε:

—Ποιος είναι αυτός ο πωστής; —Ακολουθεί...

—Ακολουθεί...

—Δεν το ξέρω, κύριε υποκόμης, αλλά περιμένει πειά ώρα. Μου είπες πως θέλει να σάς μιλήσει για κάποιο πορτοφόλι... Άμέσως ο υποκόμης αναπήδησε απ' τη θέση του και, ριχνώντας μια ματιά στο μυαλό, διάβασε τις λέξεις:

—Πες του ναρθή! είπες στον υποκόμητα.

Έπειτα από πέντε λεπτά, ο Βλινύ έμπαινε μέσα. —Βρήκατε το πορτοφόλι μου, κύριε; φώναξε ο υποκόμης, μη μπορώντας να συγκρατήσει την ταραχή του.

—Μάλιστα, κύριε, απάντησε ο ζωγράφος, κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση.

—Και μου το φέρατε; —Φυσικώτατα, κύριε υποκόμης... Θεωρώ μάλιστα τον έαυτό μου ευτυχισμένο, γιατί μπόρεσα να σάς φανώ χρήσιμος...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά ο Βλινύ, έβγαλε το πορτοφόλι από την τσέπη του και το άπλωσε προς τον κύριο του.

Ο υποκόμης το άσπαξε, το άνοιξε κι' άρχισε να το ψάχνει. Έξαφνα έβγαλε μια κραυγή.

—Τί έχετε; τον ρώτησε ο Βλινύ. Λέπει τίποτε; —Ναι, απάντησε με φωνή πνιγμένη ο υποκόμης.

—Μά τί λοιπόν λείπει; —Μια επιστολή!... Μια επιστολή!...

—Μια επιστολή!... έκανε περιφορητικά ο ζωγράφος. Στην τσέπη μου, με τρεμάριστα... Νόμισα πως χάσατε κανένα χαλίτσιο... Τά μετρήσατε τα χαλίτια;... Είναι σωστά;... Δεν είν' έτσι;

—Ναι, κύριε, τράβηξε ο υποκόμης. Είχα δέκα χιλιάδες φράγκα και όλα βρίσκονται εδώ... Άλλά ήπιαχε έπιστολή...

Ο υποκόμης σταμάτησε... Άπ' το βλέμμα και το χαμόγελο του ζωγράφου κατάλαβε τα πάντα. Κατάλαβε πως είχε βρει την περισημη επιστολή και πως ήθελε να του την πωλήσει.

Έτρεξε άμέσως προς το γραφείο του, άνοιξε ένα συρτάρι, και έβγαλε από μέσα 25 χαρτονομίσματα των χιλίων φράγκων, τα οποία έτεινε προς το ζωγράφο.

—Φτάνουν; τον ρώτησε. —Μάλιστα, απάντησε εκείνος, έχοντας τα στην τσέπη του. Εύχαριστώ, κύριε υποκόμη.

Και διδουρόθηκε προς την πόρτα. Άλλά ο υποκόμης έτρεξε και τον έπιασε απ' το χέρι, λέγοντάς του με φωνή έκτακτη:

—Μά... δεν θά μου τη δώσετε; —Νά σας δώσω; τί; έκανε ο ζωγράφος, παραπονομένος πως δεν καταλάβαινε τίποτε.

—Την επιστολή!... πωλούσε ο υποκόμης.

—Από επιστολή; —Και με τ' άδωκά της; ότι ο υποκόμης δεν άκουσε να του αναφέρει τίποτε γι' το περιεχόμενο της επιστολής αυτής, επρόσθεσε:

—Ποιος είναι αυτός ο πωστής; —Ακολουθεί...

Η ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΩΣ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ

Πώς εργάζονται οι σύγχρονοι σωματέμποροι. Κορίτσια που πουλιούνται σκλάβες στα πέρατα του κόσμου. Η δραματική περιπέτεια μιάς Γερμανίδας αριστοκράτιδος. Πώς την διηγείται η ίδια. Στο ξενοδοχείο της Κωνσταντινουπόλεως. Οι δυο περιπετειώτικοι κύριοι. Η μυστηριώδης εξαφάνισις μιάς νεαρής Παρισινής. Η επέμβασις των Γάλλων αξιωματικών. Μια ύπερη εκδρομή στην Πρίγκηπο, κτλ. κτλ.

Α'.
Πολλοί από τους άναγνώστες μας θα νομίζουν ότι τα κορίτσια έθεωρούνται ως εμπόρευμα μονάχα τον παλιό καιρό, όταν οι πειρατές τα άρπαζαν δια της βίας από τα σπία τους και τα μετέφεραν στα σκλαβοπάζα της 'Ανατολής για να τα πουλήσουν ως σκλάβες στους πλούσιους Τούρκους και 'Αραβας.

Όσοι το νομίζουν αυτό, κάνουν λάθος. Οι σωματέμποροι της εποχής ζένης ήταν πολύ λιγότερο επικίνδυνοι από τους συγχρόνους, γιατί τουλάχιστον τότε άρπαζαν τα κορίτσια δια της βίας και μπορούσε κανείς να προφυλαχθεί από αυτούς. Οι σύγχρονοι όμως σωματέμποροι προσπαθούν να τα ελκύσουν με ψευδείς και απατηλές υποσχέσεις και τους κρύβουν έμπειλως τους καταχλούντες σκοπούς των, ως όταν έξασφαλίσουν αυτό που πραγματικά θέλουν.

'Αλλοίμονο στα κορίτσια που θα πέσουν στα χέρια τους!... Δεν θα γίνουν, όπως τον παλιό καιρό, σκλάβες κανενός πασά ή κανενός έμυρη. Στέλνονται στα πιο άποιασμένα μέρη του κόσμου, στα ένδοτερα της Νοτίου 'Αμερικής, στην 'Ιαπωνία, στην Αυστραλία και εκεί αναγκάζονται να καλίσουν στον δούλο της ντροπής και να χάσουν τον ανθρωπισμό τους.

Τις περισσότερες φορές η δυστυχισμένη αυτή ύπαρξις είνε νεώτατες κοπέλλες, άπλοϊκές και εύπιστες, ή άποτες δεν έχουν καμιά ιδέα του κόσμου και έχουν τον κακό με το νου τους για να μπορέσουν να προφυλαχθούν. Κατά κανόνα δέ όλες είνε νέστιες.

'Ετσι, προό λίγων ετών μια νεαρά Γερμανίς της αριστοκρατίας 'Μγο έλειψε να πέση θύμα Τούρκων σωματεμπόρων. Την περιπέτεια της αυτή την δημοσίευσε σ' ένα γερμανικό περιοδικό και όποιος την διαβάσει θα νομίσει ότι πρόκειται για κανένα περιπετειώδες μυθιστόρημα και όχι αληθινό συμβάν.

Μεταφράζουμε παρακάτω το σχετικό γερμανικό κείμενο :

«Το πλοίο μας—γράφει ή έν λόγω Γερμανίς—άφου πέρασε από την Μαύρη Θάλασσα, προερχόμενο από την Ρωσία, διευθυνόταν προς την Κωνσταντινούπολη. 'Εχει επρόκειτο να συναντήσω τον θείο μου με τον έπαιον θα έξακολουθούσα τα ταξίδια μου προς την Βιέννη.

Η περιπέτεια όμως έμεινε ε-ξαιρετικώς μεν... θα έλεγα σε λίγο την Κωνσταντινούπολη, την μαγική αυτή πόλη, την άδριατική πόλη γεμάτη πελοποννησιακά, χρυσασπίλους παλάδες και παραμυθένια παλάτια.

Όταν έφθάσαμε στην Κωνσταντινούπολη κι άποδοχάμε, περιεπατήσαμε άμέσως στο Ξενοδοχείο, στο οποίο μου είχε όρίσει ο θείος μου να συναντηθώ.

με. Τον έπεριμένα μιά ολόκληρη μέρα, αλλά αυτός δεν φαινόταν πουθενά. Είχα εγκατασταθεί στο χώλλ του ξενοδοχείου και είχα τα μάτια μου καρφωμένα στην πόρτα, αλλά ο θείος μου δεν έδινε κανένα σημείο παρουσίας.

'Ετσι πέρασαν αρκετές ημέρες. Ένωτμεταξύ ο λογαριασμός μου στο Ξενοδοχείο είχε φτάσει σε ύψη δυσθεώρητα και έγραφε να έξοικονομήσω με κάθε τρόπο χρήματα.

Μά έπειδή δεν εύρισκα, έφόσον δεν είχα κανένα γνωστό στην Πόλη, παρουσιάστηκα στον διευθυντή του ξενοδοχείου, του έξεθεσα την κατάσταση μου και τον παρακάλεσα αν μπορούσε σ' αυτό βοηθ καμιά εργασία, για να θνητοκομηθώ ως δτου νόρθη ο θείος μου.

Ο Ξενοδόχος, άμα άκουσε τα λόγια μου αυτά, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει κάποια κρυφή χαρά και, χαμογελώντας ευχαριστημένος, με δεβαίωσε πώς θα έφρόνιζε την ίδια ημέρα κιάλα να μου δοθ δουλειά, προσθέτοντας ότι για τον λογαριασμό του Ξενοδοχείου δεν έπρεπε να στενοχωριέμαι καθόλου.

Ύστερα από δύο ώρες μετά τη συνουμία μας αυτή, ο Ξενοδόχος ήρθε στο δωμάτιό μου και μου έβαλε στο χέρι ένα εισιτήριο θεάτρου, λέγοντάς μου : «Δεν κοστίζει τίποτε... Πηγαίνετε να διασκεδάσετε λίγο».

'Εγώ, μη έχοντας τί άλλο να κάνω, έβηκα στο θέατρο. 'Εκει με όδήγησαν σ' ένα άδειο και σκοτεινό θεωρείο. Όταν άκούθηκε ή αόληα, μπήκαν στο θέατρο τον και δύο κύριοι, οι όποιοι κάθισαν αόρθηα κοντά μου.

Στην αρχή άνησύνησα, αλλά ή συμ-

περιφορά τους και ή έξωτερική τους εμφάνισις ήταν τόσο αξιοπρεπής, ώστε ή άνησύνής μου μού πέρασαν άμέσως.

'Εξαφνα ένας άπ' τους κυρίους αυτούς σηκώθηκε, με πλησίασε και με ρώτησε γαλλικά αν είμαι ξένη και αν επιθυμώ να μού έξηγήση την ύπόθεσι του έργου που παίζοταν.

'Ετσι άρχισε συνουμία μεταξύ μας, ή όποια έξακολούθησε ως το τέλος της παραστάσεως.

Τότε οι δύο κύριοι με παρακάλεσαν με τόσο ευγένεια να τους έπιτρέψω να με συνοδεύσουν στο Ξενοδοχείο μου με το αυτοκίνητό τους, ώστε δεν μπόρεσα να τους άρνηθώ.

Την επόμενη το πρωί, καθώς διευθυνόμουν στο Σουηδικό προξενείο για

ώτερος από τους δύο αξιωματικούς, Ένθουσιάστηκε σε τέτοιο σημείο από την Κων(πολη), ώστε δεν έμεινε ούτε στιγμή στο Ξενοδοχείο της. 'Εδώ και τρεις ημέρες όμως εξαφανίστηκε μυστηριωδώς κι έχασαμε έντελως τα ίχνη της. Προηγουμένως όμως μās είχε πει ότι έκανε την γνωριμία δύο Τούρκων κυρίων, οι όποιοι της έφέρουν το περιποιητικώτατα και της είχαν προτείνει να της δείξουν όλες τις όμορφιές της Κων(πολεως). 'Εχουμε λοιπόν λόγους να πιστεύουμε ότι οι κύριοι αυτοί είνε οι ίδιοι οι όποιοι βρίσκονταν χόες το δρόμο μαζί σας. Τώρα στηρίζουμε όλες τις ελπίδες μās σε σας και πιστεύουμε πώς με τη γνωριμία σας μ' αυτούς τους κυρίους θα κατορθώσετε να μάθετε τίποτε για την εξαδέρφη μου, ώστε να μπορέσουμε να την σώσουμε».

Οι δύο αξιωματικοί με έβεβαίωσαν άκόμα ότι έχω προσοικώς δεν είχα να φοβάμαι τίποτε εκ μέρους των σωματεμπόρων, γιατί θα θροσκόμουν υπό την άμεσο και τη διαρκή επίβλεψή τους. Είχαν ολόκληρη την πόλη υπό την κατοχή τους και θα παρακολουθούσαν κάθε μου κίνησι.

Όταν τους άκουσα, έμεινα σκεπτική. 'Ετσι κι' άλλοιώς όμως θροσκόμουν σε φοβερή θέσι κι' ίσως αυτός να ήταν ένας τρόπος για να γλυτώσω. Είτα λοιπόν στους αξιωματικούς ότι θα προσπαθούσα να τους ευχαριστήσω και ότι όπωσδήποτε θα τους κρατούσα ένήμερους των ενεργειών μου.

Όταν γύρισα πίσω στο Ξενοδοχείο μου, βρήκα στην κάμαρά μου ένα θανάσιο μπουκέτο από τριαντάφυλλα και ένα σημείωμα δια του όποιου οι δύο κομποί Τούρκοι κύριοι με προσκαλούσαν για την επομένη σε μιά εκδρομή στην Πρίγκηπο.

Την επομένη, όταν κατέβηκα την όριμένη ώρα από το δωμάτιό μου στο χώλλ του Ξενοδοχείου, βρήκα εκεί τους δύο Τούρκους να με περιμένουν και να μιλούν με τον διευθυντή σάν παλαιό γνώριμο. Φορούσαν λευκά λινά κοστούμια και παναμάδες. Προς μεγάλη μου έκπληξη μού σύστησαν μιά νεαρά δεσποινίδα, μιά Σερβίδα με την όποια, καθώς μού είπαν, έγνωρίζοντο προ τριών μηνών. Τα σμαραγδένια μάτια της και το λεπτό προφίλ της νέας αυτής μού έκαναν ξεχωριστή έντύπωση.

Μήτхамε σ' ένα άμάξι και σε λίγο φτάσαμε στο Χρυσούν Κέρας. 'Εκει έπιβιβασθήκαμε μαζί με άλλους επιβάτες σ' ένα βενζινόπλοιο.

Το θαυμάσιο όμορο ταξίδι στη θάλασσα του Μαρμαρά με είχε κάνει να ξεχάσω σχεδόν έντελως την άποστολή μου, όταν εξαφνα είδα μιά βενζινάκιτο με τρεις Γάλλους αξιωματικούς να περνά σάν βέλος μπροστά μας. Τότε μόνο θυμήθηκα την παράκλησι των Γάλλων και τις συμβουλές που μού είχαν δώσει.

Άφίσταμε πίσω μας τα άλλα Πριγκηπόνισα με τα γεμισμένα τους φρύδια και τις γραφικές τους έπαύλεις και διευθυνθήκαμε στην καθαυτό Πρίγκηπο.

Στο μαγευτικό αυτό νησί περάσαμε ξένοιαστες και άξέχαστες ώρες. 'Επαιξα τόσο φυσικά τον ρόλο μου, ώστε οι Τούρκοι είχαν ξεγελαστεί έντελως και νόμιζαν την επιθυμία μου και το κέρι μου για έντελως φυσικά. Όταν βασίλεψε ο ήλιος, οι ευγενείς ξεναγοί μās όδήγησαν σε μιά γραφική έπαυλη για να μās προσφέρουν άψογο και να περάσουμε την ώρα μας ως δτου να έρθη ή ώρα για να γνωρίσουμε στην πόλη...

Στο έρχόμενο φύλλο θα ιδούμε την δραματική συνέχεια της περιπέτειας αυτής, καθώς και την σωτηρία της νεαρής Γερμανίδος.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Στά χωριά της Ρόδου, κατά την παραμονή του γάμου πηγαίνουν οι νέοι κι' ή κοπέλλες της γειτονιάς τα μεσάνυχτα στο σπίτι που θα γίνη ο γάμος για να στρώσουν το νυφικό κρεβάτι. Και ενώ ή κοπέλλες το σκεπάζουν μ' ένα κάλυμμα πού το λέν εκεί «άναιμου-σία» ή «σπερβέρι», οι νέοι ψάλλουν τα ακόλουθα τραγούδια :

Νάν' ώρα καλή
κι' ώρα του Χριστού
κι' όλων των αγίων
και των Παναγιών,
κι' ο Χριστός περνά
και πανταρώτα :

— Πούν' ο νεύς παστός (κρεβ-
(βάτι,

να τον δώ κι' εγώ
να τον ευχθώ ;

Το πανώρηνο κυπαρίσσι
τη Δευτέρα εγεννήθη
και την Τρίτη βγάξε κλώνους,
την Τετάρτη παρακλώνους
και την Πέμπτη λουλουδίσει,
την Παρασκευή άνθιξει
και το Σάββατο μυρίζει
και την Κυριακή καρπίζει.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μ' ΕΝΑ ΣΜΠΑΡΟ...

Ο Γάλλος λογοτέχνης Αιμίλιος Ζιραρντέν είχε προσκληθεί κάποτε σε γεύμα από μιά αριστοκρατική οικογένεια. Μετά το τέλος του γεύματος ή οικοδέσποινα τον παρακάλεσε να γράψη δυό λόγια στο Λευκώμα της.

Ο Ζιραρντέν είδε τότε άπάνω στο τραπέζι ένα φύλλο της «Γαλλίας», έφημερίδος πού εξέδιδε ο ίδιος και έγραψε στο Λευκώμα τα εξής :

«Κυρία,
«Λαμβάνω την τιμήν να σας ό-
περθυμώ ότι ή μηνιάία σας συνδρο-
μή έληξε στις 15 του μηνός και σή-
μερα έχουμε 28.
Αιμίλιος Ζιραρντέν».

λων και τις συμβουλές που μού είχαν δώσει.

Άφίσταμε πίσω μας τα άλλα Πριγκηπόνισα με τα γεμισμένα τους φρύδια και τις γραφικές τους έπαύλεις και διευθυνθήκαμε στην καθαυτό Πρίγκηπο.

Στο μαγευτικό αυτό νησί περάσαμε ξένοιαστες και άξέχαστες ώρες. 'Επαιξα τόσο φυσικά τον ρόλο μου, ώστε οι Τούρκοι είχαν ξεγελαστεί έντελως και νόμιζαν την επιθυμία μου και το κέρι μου για έντελως φυσικά. Όταν βασίλεψε ο ήλιος, οι ευγενείς ξεναγοί μās όδήγησαν σε μιά γραφική έπαυλη για να μās προσφέρουν άψογο και να περάσουμε την ώρα μας ως δτου να έρθη ή ώρα για να γνωρίσουμε στην πόλη...

Στο έρχόμενο φύλλο θα ιδούμε την δραματική συνέχεια της περιπέτειας αυτής, καθώς και την σωτηρία της νεαρής Γερμανίδος.

Ενας 'Αγγλος ψαράς, όνομαζό-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΙ' ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η τελευταίος στιγμές της Πομπαιδούρ. Το άποχαριςτιστήριο γράμμα της 'Αννας Μπόλεϊν προς τον 'Ερρίκο 8ο. Ο Λουδοβίκος 14ος και ο κλέφτης. Πώς ένας ταπεινός ψαράς έγινε κυβερνήτης του 'Αγγλικού στόλου. Τα κατορθώματα του Γκρίφιτ. Ένα περιεργό ένοικιαστήριο. Όπου διαφεύδεται μιά παροιμία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η περιέργη για το πνεύμα της και την όμορφιά της μαρκησία Πομπαιδούρ, πέθανε στις 15 'Απριλίου 1764.

Κατά τις τελευταίες της στιγμές άντιμετώπισε το θάνατο με μεγάλη στωικότητα, λίγα δέ λεπτά πριν ξεψυχήσει έλεγε στον έφημερίο της ένορίας της, ο όποιος διαζότανε να φύγη :

— Περιμένετε μιά στιγμή... Θα... φύγουμε μαζί...

Η περιέργη 'Αννα Μπόλεϊν, όταν ανέβηκε άπάνω στο κελίωμα έγραψε στον σύζυγό της 'Ερρίκο 8ο, ο όποιος την είχε καταδικάσει εις θάνατον, κατόπιν συγκοφαντιών των αόλικών του, την ακόλουθη έπιστολή :

— «Πάντοτε φροντίσατε για την άνύψωσί μου και δεν λησμονήσατε ούτε σήμερα τη φροντίδα σας αυτή... 'Από άπλη μαρκησία πού ήμουν με κάνατε βασίλισσα και από βασίλισσα με ανεβάξατε σήμερα στο βαθμό της άγίας !».

Μιά μέρα ένας κλέφτης μπήκε στο δωμάτιο του Λουδοβίκου ΙΔ' και, άφου έστησε μιά σκάλα στον τοίχο, ανέβηκε σ' αυτή για να ξεκρεμάση ένα πολύτιμο ρολόι και να το πάρη.

Άξαφνα μπήκε μέσα ο βασιλεύς. Βλέποντας τον κλέφτη, νόμισε πώς ήταν κανένας από τους υπηρέτας, ο όποιος ήθελε να πάρη το ρολόι για να το επιδιορθώση και του κράτησε τη σκάλα για να μη γλυστρήση. 'Ετσι ο κλέφτης έκανε με δλη του την άνεσι τη δουλειά του.

Την άλλη ημέρα όταν του άνήγγειλαν την κλοπή του ρολογιού, ο Λουδοβίκος είπε στους αόλικούς του :

— Σούτ ! Να μόν το πητε σε κανένα, γιατί είμαι και εγώ... συνένοχος του κλέφτη !

Ο αυτοκράτωρ της Ρώμης Αύγουστος πήγαινε συχνά μ' ευχαρίστησι του και γεννάτιζε στα σπία διαφόρων Ρωμαίων πολιτών οι όποιοι τον καλούσαν στο τραπέζι τους.

'Ετσι, μιά μέρα, ένας Ρωμαίος τον έκάλεσε σε γεύμα, το όποιο όμως ήταν έξαιρετικά λιτό.

Ο αυτοκράτωρ άναγκάστηκε να περιορίσθ στο φαγητό που του σερβίρισαν, αλλά όταν έφυγε δεν κρατήθηκε και είπε στον οικοδεσπότη :

— Δεν πιστεύω πώς είμαστε τόσο φίλοι !...

Ενας 'Αγγλος ψαράς, όνομαζό-

μενος Γκρίφιτ, συνελήφθη κάποτε αχμαλώτος μαζί με δυό συντρόφους του από ένα Γαλλικό πολεμικό.

Τη νύχτα όμως ο Γκρίφιτ άντελήφθη ότι οι σκοποί κοιμόντουσαν. Κατόρθωσε λοιπόν να τους σκοτώση και βοηθούμενος από τους άλλους δυό συντρόφους του αχμαλώτισε το υπόλοιπο πλήρωμα του πλοίου πού έπίσης κοιμύταν. 'Ετσι ο ταπεινός ψαράς έγινε κύριος του Γαλλικού πολεμικού και το όδήγησε σ' ένα άγγλικό λιμάνι, όπου το παρέδωσε στις αρχές.

Άμα έμαθε το κατορθώματό του αυτό ο τότε βασιλεύς της 'Αγγλίας Γουλιέλμος, εκάλισε τον ψαρά και για να τον άνταμείψη για το μεγάλο του κατορθώμα, τον έκανε κυβερνήτη ενός πολεμικού.

Με το πλοίο αυτό ο Γκρίφιτ έκανε μακρινά ταξίδια για βοσκή, είχε κρεμάσει άπ' έξω την εξής επιγραφή :

«'Ενοικιάζεται ο τόπος αυτός με πρώτης τάξεως χόρτο για βοσκή.

«Τέσσαρα σελίνια για κάθε άλογο με μακρά σούρα και δυό σελίνια για κάθε άλογο με κοντή σούρα».

Ο θαυμάσιος αυτός 'Αγγλος είχε υπολογίσει ότι ένα άλογο με κοντή σούρα ένοχλούμενο από τις μυγες θα έτρωγε κατά το ήμισυ λιγότερο από ότι ένα άλογο με μακρά σούρα, γιατί θα ήταν υποχρεωμένο κάθε τόσο να γυρτζή και να διώχνει τα έντομα με το στόμα του.

Στην 'Ελλάδα, όταν θέλουμε να πούμε για δυό ανθρώπους που γκρινιάζουν, λέμε : «Τα πάνε σάν το σκύλο με τη γάτα».

Και όμως τελευταία στη Θεσσαλία συνέβη ένα γεγονός πού αποδεικνύει ότι ο σκύλος με τη γάτα τα πάνε καμιά φορά περίφημα. Κάποιος χωρικός θέλησε να ξεφορτωθ τη γάτα του, άγνωστο για ποιά λόγο, και την έδωσε στα παιδιά του να την πετάξουν στο ποτάμι.

Έπληραν λοιπόν τα παιδιά τη γάτα, την έβαλαν σ' ένα σακί και την έρριξαν στο ποτάμι. Τη στιγμή αυτή την παρακολούθησε και ο σκύλος του σπιτιού.

Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα και ή οικογένεια του χωρικού είδε να γυρίζουν στο σπίτι τα δυό αυτά ζώα.

Τι είχε συμβεί ;

Άπλούστατα, ο σκύλος είχε δουτίσει στο νερό κι' άφου έσυρε στην όχθη το σακί, το έξοικσε με τα δόντια του κι' έτσι έσωσε τη ζωή της γάτας.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΗΓΕΜΟΝΩΝ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡ

(Άλθηθινή ιστορία).

ΝΑ πρωί κάποιος ευγενής, δπως φαινόταν από το παρουσιαστικό του, περπατούσε ολόμυχο στο δρόμο της Βιέννης, θυμίζοντας στις όνειροπολήσεις του.

Έξαφνα είδε να τον πλησιάζει ένα παιδί ως δώδεκα χρονών και με μάτια χαμηλωμένα από την ντροπή και γεμάτα δάκρυα να του ζητάει μιά μικρή βοήθεια.

Το ευγενικό πρόσωπο του παιδιού, ή σερνή συμπεριφορά του, ή κοκκινάδα που απλωνόταν στο πρόσωπό του, τα κατακόκκινα απ' το κλάψιμο μάτια του, ή κομμένη μυλιά του, όλα αυτά προξένησαν ζωηρή εντύπωση στον άρχοντα.

— Έσύ, είπες στο παιδί, δεν φαίνεται πως γεννήθηκες για να ζητάς έλεημοσύνη. Για πές μου λοιπόν, ποιά είναι η αιτία που σ' αναγκάζει να ζητιανεύεις ;

— Αχ, αποκρίθηκε ο μικρός μ' έναν βαθύ αναστεναγμό. Έχετε δίκιο. Δεν ήμουν για να γίνω ζητιάνος... 'Η άτυχία όμως του πατέρα μου και η κατάσταση της μητέρας μου με αναγκάζουν τώρα να ζητώ έλεημοσύνη απ' τους δειλότερους...

— Περιμένω ν' ακούσω την ιστορία σου, είπες ο ευγενής.

— Ο πατέρας μου, άρχισε να διηγείται το παιδάκι, ήταν ένας εύπορος έμπορος, ο οποίος με την εργατικότητα του προσόδευε διαρκώς... Συνέβη όμως να χρεωκοπήσει κάποιος αντιπρόσωπός του και έπειδή του χρωστούσε πολλά χρήματα, ή χρεωκοπία του προκάλεσε και την οικονομική καταστροφή του δυστυχισμένου μου πατέρα. Ξάν να μη μ' άφτανε αυτό, μιά άλλη φοβερότερη συμφορά μ' άχτύπησε σε λίγο... 'Ο πατέρας μου, ύστερ' από το άτύχημά του, κυριεύτηκε από βαθειά απελπισία και μετά ένα μήνα πέθανε από τη θλίψη του. Έτσι ή μητέρα μου, έχω κι' ο μικρότερος αδερφός μου μένουμε έρημοι κι' όρφανοί, θυσιάζουμε μέσα στην πιο μαύρη φτώχεια. Παρ' όλ' αυτά ως σήμερα μπορούσαμε και τα βγάλουμε πέρα. 'Η μητέρα μου έκανε εργάσιμα και κατόρθωνε με τα λίγα χρήματα που κέρδιζε να εξασφαλίσει το ψωμί σε μένα, στο μικρότερο αδελφό μου και στο γιανό της... 'Απόψε όμως προσεβλήθη ξαφνικά από δυνατό πυρετό και φοβάμαι πάρα πολύ για τη ζωή της. Έγώ ούτε χρήματα έχω, ούτε και με κανέναν άλλο τρόπο μπορώ να την βοηθήσω. Έπειδή δεν είμαι συνηθισμένος στη ζητιανιά, ντροπάζομαι να παρουσιαστώ και να ζητήσω βοήθεια από τους γνωστούς μου. Μόλις λοιπόν είδα εσάς, μου φάνηκε σαν ξένος κι' έτσι έλαβα το θάρρος να σας ένοχλήσω. Λυπηθήτε, κύριε, τη δυστυχισμένη μου μητέρα και βοηθήστε με να την κάνω καλά.

Καί, λέγοντας τα λόγια αυτά, το παιδί ξέσπασε σ' ακράτητα δάκρυα, τα οποία νίκησαν σε μεγαλύτερο βαθμό τη συμπάθεια του ξένου.

— Μικρέ μου, κατοικεί πολύ μακριά από δω ή μητέρα σου ; το ρώτησε.

— Μένει στην άκρη αυτής της συνοικίας, στο τελευταίο σπίτι άριστερά, τρίτο πάτωμα, αποκρίθηκε το παιδάκι.

— Την είδες ως τώρα κανέναν γιατρό ;

— Είχα σκοπό να καλέσω κάποιον γιατρό, αλλά δεν έχω χρήματα ούτε για να τον πληρώσω, ούτε για ν' αγοράσω τα φάρμακα που θα διατάξει...

Τότε ο άγνωστος άρχων έβγαλε από το βαλάντιό του μερικά φιορίνα και τάδωσε στο παιδί, λέγοντάς του :

— Πήγαινε γρήγορα να φωνάξεις κανένα γιατρό και να τον οδηγήσω κοντά στη μητέρα σου.

Το παιδί, αφού τον ευχαρίστησε με τις θερμότερες εκφράσεις της ευγνωμοσύνης του, σφουγγίσε τα μάτια του κι' απομακρύνθηκε τρέχοντας.

Όταν ο μικρός χάθηκε από μπροστά του, ο άγνωστος άρχοντας αποφάσισε να προχωρήσει από άλλη μεριά και να πάει να επισκεφθεί την άρρωστη χήρα.

Με τις οδηγίες του μικρού δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να βρει την κατοικία της. Χωρίς να χτυπήσει, μπήκε μέσα στο σπίτι και σταμάτησε σ' ένα μικρό δωμάτιο.

Το έσωτερικό του δωματίου άπετειλετο από μερικά σκαμνιά, λίγα μαγειρικά σκεύη, ένα χονδροειδές τραπέζι, ένα παλιό ντουλάτι και το κρεβάτι, άπάνω στο οποίο ήταν ξεπλωμένη

ή άρρωστη.

Η φτώχη γυναίκα φλογιζόταν από τον πυρετό, ενώ ο μικρότερος γιός της καθόταν κοντά της με το κεφάλι σκυφτό κι' έχνε πικρά δάκρυα.

Ο άρχοντας πλησίασε με συμπάθεια την άσθενή και άρχισε να τη ρωτάει μ' ενδιαφέρον για την άρρώστειά της, προσποιούμενος το γιατρό.

— Αχ, καλέ μου κύριε, του αποκρίθηκε εκείνη δακρυομένη, ή άσθένειά μου οφείλεται σε βαθύτερα αίτια και δεν μπορείτε ούτε σεις, ούτε τα φάρμακά σας να με κάνουν καλά. Είμαι μιά άτυχη μητέρα και έχω δυο παιδιά που τα βλέπω και σπαράζει ή καρδιά μου. 'Η δυστυχία που με βρήκαν με πλήγωσαν κατάκαρδα. Μόνον ο θάνατος μπορεί να δώσει τέλος στα δεινά μου. Μά κι' αυτός πάλι με κάνει να τρομάζω για την τελεία εγκατάλειψη, στην όποια θα βρεθούν τα παιδιά μου όταν λείψω εγώ.

— Τέλος πάντων, μὴν απελπίζεσαι ! της είπες. 'Ο Θεός που σε φύλαξε ως τώρα, δεν θ' αφήσει να π' ας χαμένη. Προσπάθησε λοιπόν να κρατηθείς στη ζωή, γιατί είναι άπαραίτητο να ζήσεις χάριν των παιδιών σου. Έγώ θα σ' αγοράσω μιά συνταγή και να φροντίσεις να πάρεις το φάρμακο, γιατί θα σε ανακουφίσει πάρα πολύ.

Καί, λέγοντας τα λόγια αυτά, ο μεγαλόψυχος άρχοντας, έβγαλε απ' την τσέπη του ένα σημειωματάριο, έκοψε ένα φύλλο χαρτιού και αφού σημείωσε

σ' αυτό μερικές λέξεις, το άφησε πάνω στο τραπέζι. Έπειτα αποχαιρέτησε την άρρωστη κι' έφυγε...

Λίγο μετά την αναχώρησή του άρχοντας ξαναγύρισε στο σπίτι ο μεγαλύτερος γιός της άρρωστης και είπες χαρούμενος :

— Άγαπητή μου μητέρα, ο Θεός μ' άσ λυπήθηκε, μη φοβάσαι πια !... Σήμερα μ' αντίσωσε ένας άρχοντας και μουδωσε αυτά τα χρήματα που θα μ' άσ φτάσουν γι' αρκετές ήμέρες. Πέρασα κι' από το γιατρό της συνοικίας μας και μούπε πως σε λίγο θ' άνα δω.

— Αχ, παιδί μου, έλα να σ' αγοράσω ! φώναξε ή μητέρα του. Εύχαριστώ το Θεό που με λυπήθηκε και εύχομαι να σου χάριση δ' ή έαθυμείς. Πού όλίγου όμως πέρασε από δω ένας γιατρός που δεν τον ήξερα και είχε την καλωσύνη ν' άφήσει πάνω στο τραπέζι μιά συνταγή. Πήγαίνε την στο φαρμακείο για να σου ετοιμάσουν το φάρμακο που γράφει.

Το παιδάκι πήρε το χαρτί, του έδειξε μιά γοήγορη ματιά και άμέσως στάθηκε άμυλο από την έκπληξή του. Κότταξε πάλι το χαρτί, το διάβασε για δεύτερη φορά και φώναξε :

— Ω, μητέρα μου, τί είναι το αυτό ! 'Η άρρωστη πήρε τότε κι' αυτή το χαρτί στα χέρια της, αλλά μόλις διάβασε την ύπογραφη που ήταν από κάτω, το άφησε να της πέσει ψελλίζοντας :

— 'Ο αυτοκράτωρ, ο αυτοκράτωρ !...

Πράγματι το χαρτί εκείνο ήταν γράμμένο ιδιοχειρώς από τον αυτοκράτορα της Αυστρίας Φραγκίσκο Β', ο οποίος διάτασε να δοθεί από το αυτοκρατορικό ταμείο μιά γενναία έπαροχή γρησι στην άπορη οικογένεια της χήρας.

Σε λίγο έφτασε κι' ο γιατρός, ο οποίος κατόρθωσε να σ' ανεφέρει την άρρωστη από τη λιποθυμία που της είχε προκαλέσει ή μεγάλη της χαρά και με τα γιατρικά που της έδωσε την έκανε καλά μέσα σε λίγες ήμέρες.

Έτσι ο μεγαλόψυχος μονάρχης, χάρις στη φιλανθρωπία και τη γενναιοδωρία του, έξασφάλισε την ύγεια και την ευτυχία των δυστυχισμένων υπηκόων του.

ΤΙ ΛΕΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΛΟΥΤΡΟ

— Άποφεύγετε να κάνετε λουτρά πριν χονδύνετε καλά το φαί σας.

— Μή μπαίνετε μέσα στο νερό κουρασμένοι από το δρόμο.

— Να βγαίνετε άμέσως απ' το λουτρό μόλις νιώσετε άνατριχίλες στο κορμί σας.

— Αν έχετε ισχυρή καρδιά και έστε εύρωστοι, να λούζεστε κατά προτίμησιν το πρωί νηστικοί.

— Τα παιδιά, ή νέες και οι άδύνατοι πρέπει να λούζονται μόνον άφου περάσουν τρεις ώρες από το πρωινό πρόγευμα.

ΑΡΧΑΪΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

.....

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΜΥΡΡΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΥΪΣ

.....

ΕΣΑ σ' ένα μαρμάρινο παλάτι, που έβλεπε προς τη θάλασσα του Τάραντος, κατοικούσε ή νέα βασιλοπούλα Μύρρα.

Δούλες πολλές πηγαίνονταν ολόνα μέσα στους πλατειούς διαδρόμους των διαμερισμάτων της, πόθουμε να εκπληρώσουν άμέσως και τις ελάχιστες έπιθυμίες κι' ιδιοτροπίες της κυρίας τους.

Περίφημα φαγητά και γλυκίσματα στέλιζαν το τραπέζι της, σπάνια μαρμαρίνα αγάλματα και εικόνες με ζωηρά χρώματα μάγευαν τα μάτια της, άρώματα καίνονταν μέσα σ' όρραία θυμιάτριά της 'Ανατολίας και γλυκερές μουσικές τη συνόδευαν σε κάθε δήμα της.

Κι' όμως ή όρραία Μύρρα ήταν βαρυστήνη απ' τη ζωή, κι' είχε κυριευθεί από την πλ' ηξη.

Μιά μέρα τέλος, ο περίφημος σοφός και γιατρός Γαληνός, φτάνοντας στον Τάραντα, παρουσιάστηκε στο παλάτι και ζήτησε να την ιδ' η.

Την άγαπούσε πολύ την Μύρρα ο Γαληνός, γιατί αυτός της είχε μάθει τα πρώτα γράμματα κι' αυτός άργότερα της άνοιξε τα μάτια της ψυχής της στο θέλω της φιλοσοφίας.

Η βασιλοπούλα εύχαριστήθηκε βλέποντας τ' άσκαλό της που είχε τόσα χρόνια να τον ιδ' η. 'Αλλά κι' ο Γαληνός με χαρά ξαναείδε τη μαθήτριά του που τη βρήκε πολύ ώραιότερη από όποτε.

— Ω άγαπητή μου βασιλοπούλα, πόσο όμορφη γίνηκες ! φώναξε βλέποντάς την. Οι θεοί που σ' άγαπούν σου χάρισαν το σώμα της 'Αφροδίτης και το βλέμμα της 'Αθηνάς. Σ' άποιν σε βλέπει έμπνεύσει άμέσως τη συμπάθεια με τη νεότητά και τη χάρι σου...

— Άλλοίμονο ! άπάντησε ή Μύρρα. Πώς μπορείς και μιλ' άς έτσι εσύ που μου δίδαξες τη φιλοσοφία ; Δεν ξέρεις πως ή εύτυχία είναι άπαστη από τους ανθρώπους και πως τη χαιρόνται μονάχα οι θεοί ψηλά στον 'Ολυμπο, όπου πίνουν το γλυκίστατο νέκταρ ;

Ο Γαληνός ακούγοντας τα λόγια της αυτά, στάθηκε για μιά στιγμή άμυλο. Δεν περίμενε ποτέ ν' ακούσει τέτοια πικρά λόγια από χείλη τόσο τίμια και αντανάστα.

Έπειτα, αφού σκέφτηκε λίγο, χαμογέλασε κι' είπες :

— Μά το Διόνυσο, είμαι άνόητος ! Λησμονήσα το μικρό σγονομαλλή θεό που πληώνει τις καρδιές με τα βέλγη του. Πολλές φορές άγαπ' ά να παιδεύη τους ανθρώπους που τον άμνηφούν φιλογίζοντάς τους μ' έρωτα για ένα πρόσωπο που δεν τους άγαπ' ά...

Η Μύρρα χαμογέλασε και τους άπάντησε :

— Απατάσαι, δάσκαλε. Έγώ άγαπ' ά το Θεαγένη, αλλά με λατρεύει κι' αυτός...

Μπροστά σ' αυτή την όμολογία που έγινε με τόσην άφέλεια, ο Γαληνός έγινε σκεπτικός κι' άπάντησε σ' όσα :

— Ο Θεαγένης είναι ο καλύτερος νέος σ' όλη τη Μεγάλη Έλλάδα. Έ-

κείνη που τον άγαπ' ά κι' άγαπάται απ' αυτόν είναι ή πιο εύτυχισμένη γυναίκα !

Η Μύρρα τότε φώναξε άνυπόμονα :

— Και όμως σου είπα, Γαληνέ, πως πλ' ηττω μέγχι θανάτου.

Και, δείχνοντάς του μιά δούλα απ' τη Συρία που περνούσε εκείνη τη στιγμή μπροστά τους, πρόσθεσε :

— Ω, άς ήμουν στη θέσι αυτής της δούλας !...

Η δούλα εκείνη ήταν γρηά κι' άσχημη, με άσπρες τρίχες και ρυτιδωμένο πρόσωπο, άπάνω στο όποιο ήταν άποτυπωμένες άμέτρητες συμφορές.

Τα μάτια της έδειχναν ύποταγή ζωηρά, ή όραή της ήταν καμπουριασμένη από τις ξυλίες των άσπλάχων κυριών της και τα πόδια της έτρεμαν κάτω από το βάρος του σώματός της.

Κι' όμως ή Μύρρα τη ζήλευε !...

— Πάντα παραπονιόμστε για την τύχη μας, είπες ο Γαληνός. Και όμως, δ' η κάνουν οι θεοί είναι καλά καμωμένο.

Και πρόσθεσε κάπως ειρωνικά :

— Μή νομίζεις έν τούτοις ότι θα παρακαλέσω το Δία να εισακούση την εύχή σου και να σε μεταμορφώσει σε δούλα, όπως μεταμορφώθηκε ο ίδιος σε ταύρο για τα όρραία μάτια της Ευρώπης. Δεν θ' ά το κάνω αυτό, γιατί δεν θέλω νάχης παράτα μαζί μου άργότερα που θα μετανιώσεις...

— Σώπαινε, γέρο ! του φώναξε ή Μύρρα πειραγμένη από την ειρωνία του. Γελάστηκα πιστεύοντας πως ή φιλοσοφία σου θα μπορούσε να με γατρήσει από τη βαθειά ανία που με ά-

Η ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η Λούσυ Γράντ, με την άγαπημένη της γάτα, στο έργο «Μιά Νύχτα Ουέλλης».

— Μά τη Σαπφώ, τη γλυκειά ποιήτρια, δείξε μου αυτά τα κείμενα, άσχημη κόρη !

— Να σου τα δείξω ; Μά τα έκαψα όλα ! είπες ή Μύρρα με άπάθεια.

Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ο γέρος σοφός άναπήδησε όργισμένος. Το πρόσωπό του έγινε όλοπυρρο και τ' αϊτιά του άρχισαν να βούζουν.

Για μιά στιγμή άσθάνθηκε την έπιθυμία να πνίξη αυτή την άσυλλόγηστη γυναίκα που έκαψε τα έργα τόσων ποιητών και συγγραφέων και στέργει τις άδύνατες γενεές από τέτοιους μεγάλους θησαυρούς. 'Η συμπόνια του όμως νίκησε το θυμό του και ο Γαληνός ξανακάθισε έξαντλημένος.

— Γιατί, ρώτησε με πλ' ημένη φωνή, γιατί τ' άκαψες, Μύρρα ;

Και ή Μύρρα χαμογελώντας του άποκρίθηκε με άπάθεια :

— Για να διασκεδάσω την ανία μου !

— Καλά, της είπες ο φιλόσοφος ύστερ' από μιά σύντομη σωπή. 'Η φιλοσοφία χωρίς την άρετή είναι ένα στείορο άλφαβητάρι που τα γράμματά του είναι νεκρά και δεν έχουν καμιά ζωντάνια. Μονάχα ή άρετή τελειοποιεί τη φιλοσοφία. Γι' αυτό λοιπόν προσπάθησε να γίνης καλή και ένάρετη !

Ο ποιος κάνει το καλό ποτέ δεν μετανιώνει !... Μονάχα με την καλωσύνη θ' άδύξες την ανία. Γνώρισα μιά παρθένα που την έλεγαν Δάφνη και ή όποια διεύθυνε μονάχη την μεγάλη περιουσία που της άφησε ο πατέρας της. Ζούσε με λιτότητα και σωφροσύνη, έκανε το καλό σε όλους, άγαπούσαν βαθειά από τις δούλες της και ποτέ δεν στενοχωριόταν από τη ζωή της. Είναι τόσο πολύ δύσκολο να της μιούσης κι' έσύ ;

Η Μύρρα τότε σηκώθηκε όλόρθη, ένω τα ξανθά βαθύχρωμα μαλλιά της άπολύθηκαν σαν κύματα στους ώμους της και τα μάτια της άρχισαν να βγάζουν σπινθές.

Αν την έβλεπε κανένας έτσι, με τα χέρια ταπεινά, το στόμα άνοιχτό, το μέτωπο σκεπασμένο, θα την έπαινε όλοσ' ά για ήρωίδα. Βαρέθηκε νάμει καλή, Γαληνέ ! φώναξε στο φιλόσοφο. Βαρέθηκα νάμει ένάρετη και σπλαχνική ! Είδες τη δούλα που πέρασε προτήτερα από δω ; Είπε όλοτεία άρρωσμένη σε μένα, μαντεύει κάθε ιδιοτροπία μου και προσπαθεί ν' άπομακρύνει κάθε στενοχώρια από κοντά μου... 'Ολη τη μέρα στέκεται πίσω μου για να έκτελή κάθε διαταγή μου και τη νύχτα φυλάει άγρυπνη πλάι στο προσέφυλό μου... Έ λοιπόν σε λίγο θ' ά διατάξω να τη μαστιγώσουν, κι' αυτό θ' ά το κάνω για να διασκεδάσω την ανία μου...

Ο φιλόσοφος, βλέποντας πως ή παρουσία του και τα λόγια του δεν άπελούσαν σε τίποτε, άποχαιρέτησε τη Μύρρα, βγήκε έξω κι' έφυγε κουτώντας άλδερ' ά το κεφάλι του.

Την όλη μέρα όλοι οι κάτοικοι του Τάραντος μάθαιναν πως ή βασιλοπούλα τους ή Μύρρα, ή άγαπημένη του Θεαγένη κι' ή μαθήτριά του Γαληνού, έπεσε στη θάλασσα και πνίγηκε...

ΠΙΕΡ ΛΟΥΪΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΜΙΑΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΗΣ

ΠΑΗΣΙΑΖΕ ο μήνας Θερινός και ο τρομακτικός Ροβεσπιέρος, αν και είχε απαλλαγεί από τους αντιπάλους του, ήθελε να στερεώσει ακόμα περισσότερο την εξουσία του και γι' αυτό άναγκαζε κάθε μέρα και νύχτα θύματα.

Στην πλατεία Λουδοβίκου ΙΕ', η οποία είχε μετανομασθεί σε πλατεία Επαναστάσεως, ή θανατικές εκτελέσεις διεδρόντο άθροες ή μία την άλλη. Εγγενείς, παλαιοί αυλικόι, αντιδραστικοί ή άπλως ύποπτοι κληρικοί και βασιλοφρονες, όλοι αυτοί, ύστερ' από μία σύντομη διαδικασία, έπαιρναν το δρόμο του μαρτυρίου, ό οποίος τελείωνε στη λαμνητόμο.

Από την Κονσιερζερι, ύπως και τις άλλες φυλακές του Παρισιού, οι δεσμοφύλακες έβγαζαν καθημερινώς και στοίβαζαν μέσα στο άπαισιο κελό του δημόσιου ένα πλήθος από καταδικωμένους, ενώ ό άλλος πού τους έβλεπε τους σάρκαζε και τους χλευάζε...

Μέσα σ' ένα κελί της Κονσιερζερι βρισκόταν και ή κόμνησα Μονβαλιέ μαζί με τó γυιό της, ένα άγχοι δεκατόν χρόνων, φυλακισμένοι πριν από πέντε βδομάδες. Η κόμνησα είχε κατορθώσει δωροδοκώντας τó φύλακα νά της παραχωρήσει τó μικρό αυτό κελλί, άπ' τó όποιο μέσ' άπ' τó στενό σιδερένιο παράθυρό του, μπορούσε νά βλέπει έξω λίγη φύση.

Από τις πρώτες μέρες της παραμονής της στη φυλακή, ή κόμνησα είχε κερδίσει τή συμπάθεια της κυρίας Γκραντέρ, της σύζυγου τού δεσμοφύλακου, κι έγινε σχεδόν φίλη της.

Επίσης, ό μικρός Κάρολος, ό γυιός της, με την έξυπνη φυσιογνωμία του και τή φαεινότητα της ηλικίας του είχε συγγενήσει τόσο γρήγορα τήν καλόκαρδη αυτή γυναίκα, ώστε ύστερ' από τρείς μέρες κιόλας ώδήγησε στο κελλί τους και τήν κόρη της Ραχίλ.

Η Ραχίλ ήταν μία μικρούλα, έντεκα χρόνων, ξανθή και λεπτοκαμωμένη. Μόλις γνωρίστηκε με τήν κόμνησα και τó γυιό της, τους άγάπησε και τους δυό υπερβολικά και άποφασίσε γι' αυτό τους ν' αφήσει τó παιδιά της γειτονιάς, με τά όποια έπαιζε ως τότε και νά περνά τήν ή μέρα της κοντά τους.

Η κόμνησα άγάπησε κι' αυτή πολύ τήν μικρή Ραχίλ και θέλησε νά της μάθει άνάγνωσι. Η γυναίκα τού δεσμοφύλακου πού ήταν κι' αυτή άνοήμων, χάρισε πολύ γι' αυτό και της προμηθεύσει χαρτί, πένα και μελάνι.

Έτσι, έπειτ' από ένα μήνα, ή Ραχίλ, ή όποια ήταν πολύ έξυπνη, έφθασε, είχε μάθει νά διαβάσει με εύχθεια και είχε άρχισι νά γράφει. Η μητέρα της ήταν καταχαρού-

μενη γιά τας προόδους της, αλλά φρόντισε νά κρύψει τó γεγονός αυτό από τó σύζυγό της, έναν άντρα κτηνώδη πού περνούσε όλες τις ώρες της άργίας του στο καπηλειό.

Η κυρία Γκραντέρ είχε σκεπτεί πολλές φορές νά φυγαδεύσει τούς προστατευόμενους της, αλλά ή φυλακή φυλαγότανε καλά και όλα τά μέσα πού φαντάστηκε ή καλή γυναίκα γιά νά διευκολύνει τή φυγή τους ήσαν σχεδόν άπραγματοποίητα. Στο τέλος άνακοίνωσε τήν πρόθεσί της στην κόμνησα, ή φυγή της ήταν άδύνατη.

Ήξερε καλά έν τούτους ότι δεν έχε νά ελπίζει σε καμιά έπιείκεια έκ μέρους των δικαστών, οι όποιοι είχαν εξορίσει κάθε άνθρωπο αίσθημα από τήν καρδιά τους και οι όποιοι καταδικάζαν άναπολόγητους τους εύγενείς, μόνο και μόνο γιά νά ευχαριστήσουν τούς τρομοκράτες.

Έτσι ή κόμνησα βρισκόταν σε μία διαρκή άναμονή. Παρακολουθούσε με άγωνία κάθε θόρυβο πού έρχόταν άπ' έξω, κάθε θυματισμό, κάθε συνομιλία. Τής φαινόταν ότι άπό στιγμή σε στιγμή θά έρχόντουσαν νά τήν πάρουν κι' έννοιως τήν καρδιά της νά χτυπά, νά χτυπά τρελλά κι' άσυγκράτητα.

Μονάχα, όταν βράδυαζε, ήσυχάζε κάπως και ήγαναι και καθόταν στο παράθυρό της, όπου άφινε τó βλέμμα της νά πλανάται άπάνω στα νερά τού Σηκουάνα. Συγάσιγά τότε συνέρχονταν και εύχαριστούσε άπό τά βά-

θη της ψυχής της τó Θεό γι' ατ της είχε άφρισε τó γυιό της και γι' ατ της είχε έπτορέψει νά ζήσει λίγο καιρό κοντά του...

Ο μικρός Κάρολος αισθανόταν τόν πόνο της μητέρας του και προσπαθούσε νά τήν γλυκάνει με τά χάδια του και τά πρσφά του λόγια. Μά δεν καθόρθωσε τίποτε.

Μία μέρα, ενώ ή κόμνησα ήταν βοθισμένη όπως πάντα, στην άπελπισία της, ή μικρή Ραχίλ ήπνε μέσα ξαφνικά τήν τρώγση:

—Γιατί λυπάστε κι' ύποφέρετε τόσο πολύ, καλή μου κυρία;

—Α, παιδί μου, ή μητέρα σου είναι έντονησμένη, άπάντησε ή κόμνησα με δάκρυα. 'Αλλ' εγώ;...

—Κυρία, πούς ξέρει! έξακολούθησε ή μικρή. 'Ο Θεός είναι τόσο καλός!...

—'Ο Θεός δεν έλυπήθηκε τή βασιλική οικογένεια και θά λυπηθί έμείς; άπάντησε ή κόμνησα σαν νά μολολογούσε μύλλον παρά ν' άπαν-

τούσε στην έρώτηση της μικρούλας. Έπειτα από τά λόγια αυτά, ή Ραχίλ κάθισε κοντά στόν Κάρολο, ό όποιος άρχισε νά της διδάσει τις κλίσεις των όνομάτων, όταν έξαφνα ήπνε μέσα ή γυναίκα τού δεσμοφύλακου και είπε με ύφος γεμάτο άπόγνωσι:

—'Ω!... κυρία κόμνησα!...

Η κόμνησα, ή όποια κατάλαβε τή σημασία των λόγων της, κλονίστηκε, ό μικρός Κάρολος χλώμιασε και ή Ραχίλ καταπαράχτηκε.

—Γιά σήμερα; ρώτησε τρέμοντας ή άριστοκράτισ.

Η κυρία Γκραντέρ δεν άπάντησε, αλλά σφιδάστηκε άπάνω σ' ένα κάθισμα.

—Έστε βέβαιη, είστε βέβαιη; τή ρώτησε δυό φορές, ή κόμνησα, ελπίζοντας άκόμα...

—'Αλλοίμονο, ναι! 'Ο σύζυγός μου διάβασε τόν κατάλογο των θυμάτων πού θά εκτελεστούν σήμερα σ' άπόγευμα.

Η κόμνησα άρχισε τότε νά τρέμει και μόλις κατάρωσε ν' άρθώσει αυτές τις λέξεις:

—Είμαι κι' εγώ;...

—Είστε και σεις, άποκρίθηκε ή καλή γυναίκα, προσπαθώντας νά βοηθί μερικά λόγια παρηγοριάς.

Τήν ίδια στιγμή, ή Ραχίλ, χωρίς νά τήν άντιληφθί κανείς, θνήκε διαστικά άπό τó κελλί κα. ύστερ' από λίγα λεπτά, ξαναγύρισε λαχανιασμένη, κατακλινική άπ' τó πρέξιμο.

Η άπόγνωσι των δυό γυναικών και τού Καρόλου ήταν τόση, ώστε δεν παρατήρησαν ούτε τήν εξαφάνισι της μικρής, ούτε τόν θόρυβο της, όταν ξαναγύρισε και συσπειρώθηκε μέσ' στην άγκαλιά της μητέρας της.

Τότε ή κυρία Γκραντέρ, ή όποια συλλογίζονταν τήν ταλαιπωρία αυτής μητέρας πού βρισκόταν στο πλευρό της, συντριμμένη άπ' τήν όδύν ή νός αιώνιου χωρισμού, κλήως γιά μιά στιγμή φαντάστηκε τόν έαυτό της στη θέση της, άρπαξε τήν κόρη της κι' άρχισε νά γεμίζει τó πρόσωπό της ρυτίματα.

Μισή ώρα πέρασε έτσι μέσα σε μιά βαθειά άγωνία. Έξαφνα κρότος βαρειών θημάτων και φωνές μισομυθμένων ανθρώπων άκούστηκαν στί διάδρομο. Φαίνεται πώς έβγαζαν τούς καταδικωμένους άπ' τά κελιά τους και τούς έμάζευαν φύση-μύνην στη διπλανή μεγάλη αίθουσα της φυλακής.

Στην έκφώνησι κάθε όνόματος πού άντηγούσε άπαίσινα κάτω άπό τούς

θόλους της Κονσιερζερι, κραυγές άκούγοντουσαν, πόδια διασπνχτικά ή νευρικά χτυπούσαν τó πλακόστρωτο και έπακολουθούσαν ως έπώδες τά γέλια και τά βρωμόλογα των στρατιωτών μαζί με τούς ύλολυγμούς των θυμάτων.

Αφού φώναζε κάμποσα όνόματα, αυτός πού διάβαζε τόν κατάλογο, σταμάτησε, λέγοντας με θυμό:

—Πολίτα Γκραντέρ, ή 'Εθνοσυνέλευσις δεν έπιτρέπει νά πηγαίνει χιμένο τó χαρτί. Γιατί άφρισε τόσο κενό διάστημα άνήλιστα σ' αυτό τά δυό όνόματα;

—'Η Ραχίλ καθώς ήκουσε τά λόγια αυτά, έγινε πελιδνή και σπνμώχτηκε όσο μπορούσε μέσα στην άγκαλιά της μητέρας της.

—Δεν πρόσεξα, άπάντησε ό δεσμοφύλακας με φωνή άσταθή.

—Διάβολο, αυτό δεν είναι καθόλου περίεργο! παρατήρησε τότε ένας άλλος. Τώπουζες γιά καλή σήμερα... Άπό τó πρωί ήγισε πού πίνεις...

—Χά!... χά! έκανε ό δεσμοφύλακας. Και σεις δεν πηγαίνετε πίσω...

Δεσμοφύλακες και στρατιώτες, οι όποιοι ήταν όλοι μεθυσμένοι άρχισαν τότε νά γελούν... Έπειτα τó διάδισμα τού κατάλόγου συνεχίστηκε, νέες κραυγές έπακολουθήσαν και τέλος άπλώθηκε άπόλυτη σιωπή...

Η κόμνησα είχε συνέλθει κάπως άπ' τόν τρόμο της και στεκόταν τώρα μαζί με τή γυναίκα τού δεσμοφύλακου, άφωνα άπό τήν κατάνησι. Και ύμως ή κυρία Γκραντέρ ήταν βέβαιη ότι πριν από μιά ώρα είχε δει και τó όνομα της κόμνησας στόν κατάλογο των θυμάτων.

Η Ραχίλ μόλις έκείνη τή στιγμή άντηκε νά συνέχεται άπό τόν τρομακτικό πόνο τήν κατείχε. Τραχίχητηκε άπό τήν άγκαλιά της μητέρας της και πλησίασε τήν κόμνησα.

—Βλέπετε, κυρία; της είπε. Ποτέ δεν πρέπει ν' άπελπιζόμαστε. Νά πού σωθήκατε, γιά κάμποσο καιρό τουλάχιστο. Άκουσα ύμως τόν πατέρα μου και μερικώς άλλους δεσμοφύλακες νά λέν ότι ή τρομοκρατία δεν θά διαρκέσει πιά πολύ...

—Πώς, εδώθηκα; φώναζε ή κόμνησα, μήν τολμώντας άκόμα νά πιστέψη αυτό πού άκουγε... Δεν σε καταλαβαίνω, μικρή μου Ραχίλ...

—Δεν άκούσατε ότι αυτός πού διάβαζε τόν κατάλογο, ύμως, έλέποντας ένα μεγάλο κενό άνήλιστα σε δυό όνόματα, ρώτησε ή μικρή.

—Ναι. Και λοιπόν;

—Λοιπόν, άποκρίθηκε ή Ραχίλ με τά μάτια όλοφώτεινα άπ' τή χαρά της, στο κενό αυτό ήταν γραμμένο τ' όνομά σας... Μά πριν από λίγες στιγμές, πήγα εγώ κρατά και τó έβουσα με τέχνη... Δεν ήξερα πώς νά σας εύχαριστήσω πού με μάθιντε νά διαβάω κι' έπ' τέλους βοηθά τόν τρόπο. Ένώ ό πατέρας μου έπαιζε χαρτιά κι' έπινε μαζί με τούς άλλους, εγώ έμεταλλεύτηκα τήν πεοίστασι και έκανα τή δουλειά μου. Και καθώς όλοι τους ήσαν χαλιωμένοι άπό τó κρασί, δεν άντελγούσαν τί-

ποτε κι' έτσι σωθήκατε, καλή μου κυρία... —Σώθηκα! Σώθηκα! Σώθηκα, χάρις σε σένα, αγαπημένη μου μικρούλα!... φώναζε σαν τρελλή άπ' τή χαρά της ή κόμνησα, σφίγγοντας τή Ραχίλ στην άγκαλιά της και γεμίζοντας τήν φίλια και χάδια.

ποτε κι' έτσι σωθήκατε, καλή μου κυρία...

—Σώθηκα! Σώθηκα! Σώθηκα, χάρις σε σένα, αγαπημένη μου μικρούλα!... φώναζε σαν τρελλή άπ' τή χαρά της ή κόμνησα, σφίγγοντας τή Ραχίλ στην άγκαλιά της και γεμίζοντας τήν φίλια και χάδια.

Η μητέρα της μικρής και γενναίας αυτής κόρης έξακολουθούσε ακόμα νά κλαίει, αλλά άπ' τή μεγάλη της χαρά τώρα. Η κόμνησα έβλεπε τότε τή Ραχίλ δίπλα στο γυιό της και τήν ώνόμασε κι' αυτήν παιδί της. Έπειτα ή δυό γυναίκες άγκαλιάστηκαν σαν άδελφές.

—'Όστερ' άπό δυό μέρες, στις 9 τού μηνός Θερινός ή Ροβεσπιέρος άνεστράφη, ή φυλακές άνοιξαν, οι φυλακισμένοι έλευθερώθηκαν και ή κόμνησα Μονβαλιέ π' τó γυιό της βγήκαν άπ' τήν Κονσιερζερι...

Ο συμβολαιογράφος της οικογενείας Μονβαλιέ ήταν ένας τίμιος άνθρωπος και της παρέδωσε άκέραια όλόκληρη τή χρηματική της περιουσία. Έτσι ή κόμνησα ύπόρσεσε και εξαγόρασε τήν έπαυλή της και τά κτήματά της, τά όποια είχαν πουληθεί ως κτήματα τού δημοσίου.

Η πρώτη της φροντίδα ήταν νά προσφέρει στην κυρία Γκραντέρ ένα κομψό περίπτερο, πού αποτελούσε συνέχεια της έπαυλός της: μαζί μ' ένα ύποστατικό και άρκετά χωράφι. 'Ο πρώην δεσμοφύλαξ ήστισε κάπως στην άρχή νά δεχτεί τήν προσφορά μιάς άντιστοκρατίστρας, αλλά σκέτο πόες είχε νά πείσει τήν κατάνησά της, τά όποια είχαν πουληθεί ως κτήματα τού δημοσίου.

Η πρώτη της φροντίδα ήταν νά προσφέρει στην κυρία Γκραντέρ ένα κομψό περίπτερο, πού αποτελούσε συνέχεια της έπαυλός της: μαζί μ' ένα ύποστατικό και άρκετά χωράφι. 'Ο πρώην δεσμοφύλαξ ήστισε κάπως στην άρχή νά δεχτεί τήν προσφορά μιάς άντιστοκρατίστρας, αλλά σκέτο πόες είχε νά πείσει τήν κατάνησά της, τά όποια είχαν πουληθεί ως κτήματα τού δημοσίου.

—Δεν μπορείς νά τήν πάρης πίσω, τού άπάντησε ό δεύτερος σύζυγος, γιατί είμαστε νομίμως παντρεμένοι και ή γυναίκα μου είναι δική μου.

Έτσι ή ύπόθεσις έφθασε στα δικαστήρια κι' ό δικαστής εδώλωσε ότι ή διαμνησθέντα σύζυγος θά έμνε μαζί του, ως ότου νά εκδώσει τήν άπόφασί του. Τους έκάλεσε δε νά ξαναπροσυσταστούν σε όχτώ μέρες πάλι μπροστά του γιά νά τους πη τί είχε αποφασίσει.

Πραγματικά, ύστερα άπό μιά βδομάδα, παρουσιάστηκαν κι' οι δυό σύζυγοι μπροστά στόν δικαστή. Έκείνος τότε τους είπε με θλιμμένο ύφος ότι δυστυχώς στο διάστημα αυτό ή γυναίκα είχε πεθάνει αβντομίδως και προσέθεσε:

—'Όποιος άπό σας τώρα θεωρεί τόν έαυτόν του ως τόν νόμιμο σύζυγο της νεκράς, μπορεί νά παραστή τó πτώμα της. Έννοείται ότι αυτός θά κάνει και τήν κηδεία της, και όλα τά έξοδα θά είναι εις βάρος του.

—Αυτό μου έλπει! άπάντησε τότε ό πρώτος σύζυγος. Πρώτα μου λένε πώς δεν είναι δική μου και τώρα θέλουν νά φορτώσουν στη ράχι μου και τά έξοδα της κηδείας της. Βαχαριστώ πολύ, παρατούμαι!...

Και, άφού είπε τά λόγια αυτά, έφυγε.

Ο δεύτερος ύμως σύζυγος είχε άλλη γνώμη:

—Τή στιγμή πού δεν μπορώ νά γύρω μα, και τί ζητάμε, τί ποθούμε και τί θέλουμε, πού μάς σπρώχνουν και πού πάμε; Τή μά νύχτα έμεις χορεύουμε, κι' αύριο τάχα ποίος τó ξέρει έρμησι άν δεν έαγρυπνήσουμε. πλάι σε κάποιο νεκροκέρι;

Πότε πότε έμεις χορεύουμε, κι' αύριο τάχα ποίος τó ξέρει έρμησι άν δεν έαγρυπνήσουμε. πλάι σε κάποιο νεκροκέρι;

Πότε πότε έμεις χορεύουμε, κι' αύριο τάχα ποίος τó ξέρει έρμησι άν δεν έαγρυπνήσουμε. πλάι σε κάποιο νεκροκέρι;

Πότε πότε έμεις χορεύουμε, κι' αύριο τάχα ποίος τó ξέρει έρμησι άν δεν έαγρυπνήσουμε. πλάι σε κάποιο νεκροκέρι;

Πότε πότε έμεις χορεύουμε, κι' αύριο τάχα ποίος τó ξέρει έρμησι άν δεν έαγρυπνήσουμε. πλάι σε κάποιο νεκροκέρι;

Πότε πότε έμεις χορεύουμε, κι' αύριο τάχα ποίος τó ξέρει έρμησι άν δεν έαγρυπνήσουμε. πλάι σε κάποιο νεκροκέρι;

Πότε πότε έμεις χορεύουμε, κι' αύριο τάχα ποίος τó ξέρει έρμησι άν δεν έαγρυπνήσουμε. πλάι σε κάποιο νεκροκέρι;

Πότε πότε έμεις χορεύουμε, κι' αύριο τάχα ποίος τó ξέρει έρμησι άν δεν έαγρυπνήσουμε. πλάι σε κάποιο νεκροκέρι;

Πότε πότε έμεις χορεύουμε, κι' αύριο τάχα ποίος τó ξέρει έρμησι άν δεν έαγρυπνήσουμε. πλάι σε κάποιο νεκροκέρι;

Πότε πότε έμεις χορεύουμε, κι' αύριο τάχα ποίος τó ξέρει έρμησι άν δεν έαγρυπνήσουμε. πλάι σε κάποιο νεκροκέρι;

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΞΟΤΥΠΟ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η Κινέζα με τούς δυό συζύγους. Η σερή κρίσις ενός δικαστού. Ποιός άπό τούς δυό συζύγους άγαπούσε πραγματικά τήν γυναίκα του. Η νεκροαντίστα στο 'Αννάρ. Πώς οι 'Ανναίται μαντεύουν άπό τά πτώματα τήν τύχη των ψυχών. Ο μεγαλειότερος καταρράκτης τού κόσμου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στό Ναγκίχ της Κίνας ζούσε πρό έτών ένα νεαρό άντρόγυνο. Κατά τόν τελευταίο ύμως πόλεμο, ό άντρας άναγκάστηκε νά πάει στρατιώτης και νά αφήσει μόνη της τήν νεαρά σύζυγό του.

Έπ' τέλους ό πόλεμος τελείωσε κάποτε και μολοντί πολλοί άπό τούς συναδέλφους του γύρισαν πίσω στα σπιτία τους, αυτός δεν έδωσε κανένα σημείο ζωής.

Τότε ή σύζυγός του, νομίζοντας πως σκοτώθηκε, παρουσιάστηκε στις άρχές, ή όποιες τόν κήρυξαν έξαφνισθέντα κι' έτσι μπόρεσε κι' αυτή νά ξαναπαρνευτεί.

Οι νεόνυμφοι βρισκότουσαν άκόμη στόν μήνα τού μέλιτος όταν έξαφνα ένα καλό πρωί παρουσιάστηκε ό πρώτος σύζυγος, χωρίς κανέναν νά τόν περιμένει και άπήτησε νά πάρει τήν γυναίκα του πίσω.

—Δεν μπορείς νά τήν πάρης πίσω, τού άπάντησε ό δεύτερος σύζυγος, γιατί είμαστε νομίμως παντρεμένοι και ή γυναίκα μου είναι δική μου.

Έτσι ή ύπόθεσις έφθασε στα δικαστήρια κι' ό δικαστής εδώλωσε ότι ή διαμνησθέντα σύζυγος θά έμνε μαζί του, ως ότου νά εκδώσει τήν άπόφασί του. Τους έκάλεσε δε νά ξαναπροσυσταστούν σε όχτώ μέρες πάλι μπροστά του γιά νά τους πη τί είχε αποφασίσει.

Πραγματικά, ύστερα άπό μιά βδομάδα, παρουσιάστηκαν κι' οι δυό σύζυγοι μπροστά στόν δικαστή. Έκείνος τότε τους είπε με θλιμμένο ύφος ότι δυστυχώς στο διάστημα αυτό ή γυναίκα είχε πεθάνει αβντομίδως και προσέθεσε:

—'Όποιος άπό σας τώρα θεωρεί τόν έαυτόν του ως τόν νόμιμο σύζυγο της νεκράς, μπορεί νά παραστή τó πτώμα της. Έννοείται ότι αυτός θά κάνει και τήν κηδεία της, και όλα τά έξοδα θά είναι εις βάρος του.

—Αυτό μου έλπει! άπάντησε τότε ό πρώτος σύζυγος. Πρώτα μου λένε πώς δεν είναι δική μου και τώρα θέλουν νά φορτώσουν στη ράχι μου και τά έξοδα της κηδείας της. Βαχαριστώ πολύ, παρατούμαι!...

Και, άφού είπε τά λόγια αυτά, έφυγε.

Ο δεύτερος ύμως σύζυγος είχε άλλη γνώμη:

—Τή στιγμή πού δεν μπορώ νά γύρω μα, και τί ζητάμε, τί ποθούμε και τί θέλουμε, πού μάς σπρώχνουν και πού πάμε...

Πότε πότε έμεις χορεύουμε, κι' αύριο τάχα ποίος τó ξέρει έρμησι άν δεν έαγρυπνήσουμε. πλάι σε κάποιο νεκροκέρι;

—Πάρε τήν λοιπόν! είπε τότε ό δικαστής και ετράβηξε ένα παραπέτασμα πού βρισκόταν δίπλα του. Έδώ είναι ή γυναίκα σου γερή και ζωντανή! Πάρε τήν και π' γανειέ τήν στο σπίτι σου!...

Άμέσως οι δυό σύζυγοι έπescαν ό ένας στην άγκαλιά τού άλλου και γύρισαν πανευδαίμονες στο σπίτι τους, εύλογώντας τόν σοφό δικαστή, ό όποιος είχε κρίνει τήν ύπόθεσί τους σαν τόν δίκαιο Σολομώντα.

Οι 'Ανναίται πιστεύουν ότι μπορούν νά μαντεύσουν άπό τήν εξέταση

θα πάει στόν παράδεισο. Άν πάλι είναι ένα χρονικό οιασθημα μετά τον ύπαστο, οιατηρήσουν και τά πόδια και τó κεφαλι κάποια θερμοκρασία, αυτό σημαίνει ότι ή ψυχή του πεπνυμένου θα επανέλθι στη γή και θα ξαναγεννηθί σε μια πλουσία και άρχοντική οικογένεια. Άν αντίστροφος οιατηρηθί ζεστή μόνο ή ράχι, ή ψυχή τού νεκρού θα επανέλθι στη γή μέσα στο σώμα ενός ζητιάνου. Άν πάλι μείνει μόνη ή κοιλία ζεστή, τότε ή ψυχή τού πεθαμένου θα χωθί στο σώμα ενός μικρού πουλιού. Άν τήν ώρα πού θα ξεψυχήσει ό άρρωστος αφήσει άνοιχτά τά μάτια του, αυτό σημαίνει ότι θά ξαναζήσει στόν κόσμο μιά ζωή γεμάτη βασανία και ατυχίες. Άν απεναντίας κλείσει τα μάτια του ξεψυχώντας, τότε ή μέλνουσα επίγειος ζωή του θά είναι πολύ ήρεμη κι' ευτυχισμένη. Άν τέλος ό πεθαμένος μείνει ξεψυχώντας με τó στόμα άνοιχτό, αυτό σημαίνει πως ή ψυχή του θά μετοικήσει στο σώμα ενός εγληττωαίου.

Ο μεγαλειότερος καταρράκτης τού κόσμου δεν είναι ό καταρράκτης τού Νιαγάρα, όπως νομίζει ό περισσότερος κόσμος, αλλά ό καταρράκτης της Βικτωρίας στόν ποταμό Ζαμβέζι της 'Αφρικής. Ο καταρράκτης αυτός ή μάλλον οι καταρράκτες, γιατί αποτελείται από πολλούς και άλλεπαλήλους καταρράκτες, έχει συνολικό μήκος ενός αγγλικού μιλλίου, τó νερό πέφτει άπό ύψος έκάτων είκοσι πέντε μέτρων και ή δύναμις των υδάτων πού πέφτουν ύπολογίζεται σε 35 εκατομμύρια ίππων, είναι δηλαδή πέντε φορές μεγαλειότερη άπό τήν δύναμι τού Νιαγάρα. Άπό τήν άδουσα όπου γρεμίζονται τά νερά τού καταρράκτου αυτού, άνεβαίνουν πανύψηλοι όγκοι ύδραττων, οι όποιοι είναι όρατοι άπό άποστάσεως δέκα χιλιόμετρα. Επίσης και ή βοή τήν όποια προκύπτει, άκούγεται άπό πολλών χιλιομέτρων άπόστασι. Σε άκτίνα δυό χιλιομέτρων άπό τόν καταρράκτη πέφτει μιά άδιάκοπη βροχή, ή όποια έχει μελακώσει τó σκληρό πέτρωδες έδαφος της περιοχής έκείνης σε τέτοιο σημείο, ώστε ύπάρχει ένα πρσποσάτ ή βλάστησι, ή όποια είναι αιώνιος καταπόσινη.

Συνιστάμεν τήν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τού κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΣΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της 'Οφθαλμολογίας έν τώ Παν/μίο. Μενάνδρου 27, Αθήνα, Τηλ. 1-68.

Είπε, έπειτ' από ένα μήνα, ή Ραχίλ, ή όποια ήταν πολύ έξυπνη, έφθασε, είχε μάθει νά διαβάσει με εύχθεια και είχε άρχισι νά γράφει. Η μητέρα της ήταν καταχαρού-

μενη γιά τας προόδους της, αλλά φρόντισε νά κρύψει τó γεγονός αυτό από τó σύζυγό της, έναν άντρα κτηνώδη πού περνούσε όλες τις ώρες της άργίας του στο καπηλειό.

Η κυρία Γκραντέρ είχε σκεπτεί πολλές φορές νά φυγαδεύσει τούς προστατευόμενους της, αλλά ή φυλακή φυλαγότανε καλά και όλα τά μέσα πού φαντάστηκε ή καλή γυναίκα γιά νά διευκολύνει τή φυγή τους ήσαν σχεδόν άπραγματοποίητα. Στο τέλος άνακοίνωσε τήν πρόθεσί της στην κόμνησα, ή φυγή της ήταν άδύνατη.

Ήξερε καλά έν τούτους ότι δεν έχε νά ελπίζει σε καμιά έπιείκεια έκ μέρους των δικαστών, οι όποιοι είχαν εξορίσει κάθε άνθρωπο αίσθημα από τήν καρδιά τους και οι όποιοι καταδικάζαν άναπολόγητους τους εύγενείς, μόνο και μόνο γιά νά ευχαριστήσουν τούς τρομοκράτες.

Έτσι ή κόμνησα βρισκόταν σε μία διαρκή άναμονή. Παρακολουθούσε με άγωνία κάθε θόρυβο πού έρχόταν άπ' έξω, κάθε θυματισμό, κάθε συνομιλία. Τής φαινόταν ότι άπό στιγμή σε στιγμή θά έρχόντουσαν νά τήν πάρουν κι' έννοιως τήν καρδιά της νά χτυπά, νά χτυπά τρελλά κι' άσυγκράτητα.

Μονάχα, όταν βράδυαζε, ήσυχάζε κάπως και ήγαναι και καθόταν στο παράθυρό της, όπου άφινε τó βλέμμα της νά πλανάται άπάνω στα νερά τού Σηκουάνα. Συγάσιγά τότε συνέρχονταν και εύχαριστούσε άπό τά βά-

θη της ψυχής της τó Θεό γι' ατ της είχε άφρισε τó γυιό της και γι' ατ της είχε έπτορέψει νά ζήσει λίγο καιρό κοντά του...

Ο μικρός Κάρολος αισθανόταν τόν πόνο της μητέρας του και προσπαθούσε νά τήν γλυκάνει με τά χάδια του και τά πρσφά του λόγια. Μά δεν καθόρθωσε τίποτε.

Μία μέρα, ενώ ή κόμνησα ήταν βοθισμένη όπως πάντα, στην άπελπισία της, ή μικρή Ραχίλ ήπνε μέσα ξαφνικά τήν τρώγση:

ΓΑΛΛΙΚΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Χαιρέτσα την κ. Ζυντιούς γελαστός...

(Αποσπάσματα από το 'Ημερολόγιο του Προσπερού Φαρκάς, δημοσιευμένο από το φίλο του 'Ιούλιο Ζαλού, γιὰ να πεισθούν οι σκεπτικιστάι, οι οποίοι δὲν πιστεύουν στὶς προφητείες).

13 Σεπτεμβρίου 19... 'Ελάβα το πωρὶ ἕνα γράμμα, ἀπὸ τὸ φίλο μου 'Ιούλιο Ζαλού, ὁ ὁποῖος μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ σήμερα στὸ Παρίσι, ἀλλὰ προσέτι- μῃς νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐπιστροφή του, γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ ταξιδεύῃ στὰς 13 τοῦ μηνός. Τὶ προληπτικὸς ποῦ εἶναι!... Δίνει σημεῖα καὶ σ' αὐτὰ ἀκόμη τὰ θνητὰ ποὺ θέλπει στὸν ὕπνο του!... Δόξα τῷ Θεῷ, ἐγὼ δὲν εἶμαι καθόλου προληπτικὸς!...

20 Σεπτεμβρίου 19... 'Ο 'Ιούλιος ἦλθε σήμερα, καὶ φάγαμε μαζὺ. Ἀλλὰ μόλις τελειώσαμε τὸ δείπνο μας, σηκώθηκε νὰ φύγῃ. —Γιατὶ βιάζεσαι; ἔτσι; τὸν ρώτησα. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἔχῃς ραντε- βού μὲ κάποια ὀρεῖα κυρία...

—Μάλιστα, μοῦ ἀπάντησε ὁ 'Ιούλιος. 'Εχὼ ραντεβού μὲ ἕνα κυρία. Ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν εἴναι ὀρεῖα...

—Δηλαδή; 'Εχῇς ραντεβού μὲ μιὰ γυναῖκα, τὴν ὁποία δὲν γνωρίζεις;

—Ναί, δὲν τὴν γνωρίζω... Ἐδῶ μόνο σήμερα τὸ ἄκουα τὴν καὶ τὴν διειδυσαί τῃς, στὶς ἀγγελίες μιᾶς ἐφημερίδος...

—Δὲν σοῦ λές τί εἶδους εἶναι ἡ κυρία αὕτη; ἡ ὁποία προσκαλεῖ τὸν κύριο στὸ σπίτι της διὰ τοῦ τύπου;

—Εἶναι μιὰ μαντίτσα, μοῦ ἀπάντησε ὁ 'Ιούλιος.

Ἐγὼ, μόλις ἄκουσα τὴν ἀπάντησίν του αὐτῇ, ἄρχισα νὰ γελάω καὶ νὰ πειρίζω τὸν 'Ιούλιο. Αὐτὸς ὅμως θύμωσε γιὰτὶ μιλῶσα μὲ ἀπέβαινεν γιὰ ὅτι πιστεύει ὅπως ἐστὶν ὁ Θεός.

—Καλὰ! τοῦ εἶπα στὸ τέλος. Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ σ' ἐμπνέσω νὰ πᾶς στὴ μαντίτσα, τότε θαυθῶ καὶ ἐγὼ μαζὺ σου γιὰ νὰ γελάσω λίγο μὲ τὶς ἀνοήσιες ποὺ θὰ μᾶς πῇ ἡ

μάντισσα.

Ποζήματι, ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόμαστε στὸ σπίτι τῆς μαντίτσας, ἡ ὁποία λεγότανε κυρία Ζυντιούς. Μπήκα ἐγὼ πρῶτος μέσα καὶ εἰσελά τὴν κάρτα μου σ' ἕναν ὑπὲρ- ρέττη, ὁ ὁποῖος ξαναγύρισε σὲ λίγο καὶ μᾶς ὠδήγησε σ' ἕνα σαλόνι. Ἐκεῖ μᾶς περιέλαβε ἡ κυρία Ζυντιούς. Γῆ χαρίεσσα γελαστός καὶ μᾶς ἐ- βάλε νὰ καθίσουμε κοντὰ τῆς καὶ ἐπὶ ἀρχαῖες στιγμὲς δὲ μᾶς μιλούσε καθόλου. Φανότανε σὰν νὰ τὴν ἀ- πασχολοῦσαν θάβειες σκεψεις. Ἰ- στερὰ ὅπως τὸ κεφάλι τῆς καὶ εἶ- κε μὲ φωνὴ σταθερή:

—Ἐσὶ λοιπὸν, ὦ πνεῦμα, ποῦ μ' ἐμπνέεις, ἐπὶ ποῦ δανείζεις το- ρῶς σου στὰ θνητὰ μου μάτια καὶ τὰ κάνεις νὰ βλέπουν τ' ἀόρατα καὶ τὰ μυστικά, μὲ θεοδωρεῖς ὅτι ὁ κύριος, ὁ ὁποῖος κάθεται ἀντίκρου μου, λέγεται Πρόσπερος Φαρκάς. Γ' αὐ- τὸν λοιπὸν θὰ μοῦ μιλήσῃς πρῶτα.

Ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἡ κυ- ρία Ζυντιούς, σάπασε πάλι, καὶ, γιὰ μερικὲς στιγμὲς φρινότανε σὰν ν' ἀ- κούῃ μυστηριώδεις ἀποκαλύψεις. Ἐ- ἴμε πᾶρε ὅπως τρομαγμένον καὶ τὰ ὀ- λάνοιχα μάτια τῆς ἐξέφραζαν ἀγῶ- νία καὶ κατὰπληξη. Ἐπειτα εἶπε μὲ φωνὴ κομμένη:

—ὦ! ὦ! ὦ!... Βλέπω τρομερὰ πράγματα!... Ὅχι!... Ὅχι!... Δὲν μπορῶ νὰ τὰ πῶ.

—Πέστε μου, σὰς παρακαλῶ, ὅτι σὰς λέει τὸ πνεῦμα!... Τῆς εἶπον τό- τε ἐγὼ, νοιώθοντα; ἦδη ἕνα ῥίγος με ἔλα μου τὸ σώμα. Καὶ ἡ ἀντίσ- τα ἐξακολούθησε:

—ὦ!... ὦ!... Δὲν μπορῶ... Δὲ μπορῶ νὰ μιλήσω περὶ... ὦ!... Κό- ριε... κύριε Πρόσπερε Φαρκάς προσέ- τε! Ὅθ σὰς συμβῇ ἕνα μεγάλο κα- κὸ, ἐνῶ θὰ κοιμάστε μιὰ νύκτα με- ταβὺ τῆς πρώτης καὶ δεκάτης πύμ- πτης τοῦ προσεχούς 'Οκτωβρίου.

20 Σεπτεμβρίου 19... 'Ο 'Ιούλιος ἦλθε σήμερα, καὶ φάγαμε μαζὺ. Ἀλλὰ μόλις τελειώσαμε τὸ δεί- πνο μας, σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

—Γιατὶ βιάζεσαι; ἔτσι; τὸν ρώ- τησα. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἔχῃς ραντε- βού μὲ κάποια ὀρεῖα κυρία...

—Μάλιστα, μοῦ ἀπάντησε ὁ 'Ιού- λιος. 'Εχὼ ραντεβού μὲ ἕνα κυρία. Ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν εἴναι ὀρεῖα...

—Δηλαδή; 'Εχῇς ραντεβού μὲ μιὰ γυναῖκα, τὴν ὁποία δὲν γνωρί- ζεις;

—Ναί, δὲν τὴν γνωρίζω... Ἐδῶ μόνο σήμερα τὸ ἄκουα τὴν καὶ τὴν διειδυσαί τῃς, στὶς ἀγγελίες μιᾶς ἐ- φημερίδος...

—Δὲν σοῦ λές τί εἶδους εἶναι ἡ κυρία αὕτη; ἡ ὁποία προσκαλεῖ τὸν κύριο στὸ σπίτι της διὰ τοῦ τύπου;

—Εἶναι μιὰ μαντίτσα, μοῦ ἀπάντη- σε ὁ 'Ιούλιος.

Ἐγὼ, μόλις ἄκουσα τὴν ἀπάντησίν του αὐτῇ, ἄρχισα νὰ γελάω καὶ νὰ πειρίζω τὸν 'Ιούλιο. Αὐτὸς ὅμως θύμωσε γιὰτὶ μιλῶσα μὲ ἀπέβαινεν γιὰ ὅτι πιστεύει ὅπως ἐστὶν ὁ Θεός.

—Καλὰ! τοῦ εἶπα στὸ τέλος. Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ σ' ἐμπνέσω νὰ πᾶς στὴ μαντίτσα, τότε θαυθῶ καὶ ἐγὼ μαζὺ σου γιὰ νὰ γελάσω λίγο μὲ τὶς ἀνοήσιες ποὺ θὰ μᾶς πῇ ἡ

μάντισσα.

Πρὸ πάντων νὰ φράξω τὴν δεκά- τη τρίτη τοῦ μηνός αὐτοῦ!... Προ- σέστε!... Ἀποφύγετε τὸν ὕπνο αὐ- τῆς τῆς νύκτας... Προσεξέτε!... Τὶ κρίμα, ἀλήθεια!... Εἰστε τόσο νέος!... Ἐγὼ, ἀκούγοντάς τιν, ἄρχισα νὰ γελάω. Τὰ λόγια τῆς κυρίας Ζυντι- οῦς ἦσαν τόσο ἀσυμμάχητα... Τὶ ἦ- θελε νὰ πῇ; "Ὅτι θὰ πέθαινα μιὰ νύκτα μετὰ τῆς πρώτης καὶ δεκά- της πέμπτης 'Οκτωβρίου; Καὶ πρὸ πάντων θὰ κινδύνευα τὴν δεκάτη τρίτη τοῦ μηνός! Χα!... Χα!... Μα κατάντησε πῆρα ἀγρία αὐτὸς ὁ φόβος γιὰ τὸν ἀριθμὸ 13. Ἡ κυρία Ζυντι- οῦς δὲν ἦταν καθόλου πρωτότυπη, σ' αὐτὸ τὸ σημείον... Τὸ πῶ ἀσυνήθιστο ἦταν ὅτι θὰ πέθαινα τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμόμουν. Χα! Χα! Τὶ ἀστεία πράγματα.

1 'Ο κ τ ω β ρ ί ο υ Μ ε σ ἂ ν υ χ τ α. Ἐπιστρέφω τώρα, ἀργά, στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ κοιμηθῶ. Ἐπαίξα τάβλι μὲ ὁλοῦς τοὺς θαμῶνας τοῦ καφενείου, ὅπου συγχάζω τόσα χρό- νια τώρα. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔμεινα τόσο ἀργά στὸ καφενεῖο καὶ ποτὲ δὲν ἐπαίξα τάβλι μὲ τόσο κόπο... Ὅταν μάλιστα ἐρῶνται ὅλοι οἱ θα- μῶνες, ἐπαίξα καὶ μὲ τὰ γκαρσό- νια!... Γιατὶ ἔμεινα τόσο ἀργά, ἀ- πόψε; Μήπως γιὰτὶ σήμερα εἶνε 1 'Οκτωβρίου; Μήπως θέλω ν' ἀποφύ- γω τὸν ὕπνο, γιὰτὶ ἡ κυρία Ζυντι- οῦς μοῦ προείπε ὅτι θὰ μοῦ συμβῇ κάτι κακὸ, μιὰ νύκτα, μετὰ τῆς πρώτης καὶ δεκάτης πέμπτης 'Ο- κτωβρίου; Ἀ, ὅχι, δα!... Ἀστείο- μαι... Ἐγὼ δὲν εἶμαι καμμιὰ ἀνιχνῆς γυναικοῦλα τοῦ λαοῦ γιὰ νὰ πιστέω- με τέτοιες ἀνοήσιες... Καὶ ὅμως προ- εῖ νὰ ἀπαγορεύουν στὶς μαντίτσες νὰ ἐξασκοῦν τὸ γελόιο τοὺς ἐπάγ- γελμα. Μπορεῖ καὶ υιοθετοῦμαι ἀκό- μη ἀνθρώποι σὰν καὶ ἐμένα νὰ ἐπη- ρεασθοῦν ἀπὸ τὶς μαντίτσες τούτες...

2 'Ο κ τ ω β ρ ί ο υ Μ ε σ ἂ ν υ χ τ α. Πᾶω νὰ σκάσω... Ἐκῶνα μιὰ τρομερὴ γκάφα... Ἀντὶ νὰ στείλω σοῦ θαρρῶτα καρτὰ σ' ἕνα πελάτη σου, ποὺ ἐστὶν ἐλπίδα νὰ θαρρῶτα ξεῖδι. Ὁ πελάτης μου, ὁ ὁποῖος θὰ μεσα- πολῶσε λιανικῶς τὸ κρασί, εἶνε ἕ- ὸς φρενὼν, γιὰτὶ ἔχῃς τὴν πελα- τεία του, προσφέροντάς του; ξεῖδι γιὰ κρασί... Γιατὶ ἔγινε τόσο ἀφρη- μένος; Γιατὶ; Ἐνῶς εἶχαμε ἀκόμη Σαπτεμβρίου, ἤμουν ἡσυχος... Ἀπὸ προχθὲς ὅμως ποὺ ἄρχισε ὁ 'Οκτώ- βριος, κατὶ ἔγω. Πρὸ πάντων δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Ὅχι, ὅτι δὲν νο- στῶζω. Ἀλλὰ μόλις κλείσω τὰ μά-τια μου, σ' ἀνοίγω πάλι, ἐντρομος... Ἡ κυρία Ζυντιούς μοῦ εἶπε: «Θὰ σὰς συμβῇ ἕνα μεγάλο κακὸ στὸν ὕ- πνο σας, μετὰ τῆς πρώτης καὶ δε-κάτης πέμπτης 'Οκτωβρίου...» Μα ἐμένα τώρα, μοῦ κάνει μεγάλο κακὸ ἡ ἀϋπνία!...

6 'Ο κ τ ω β ρ ί ο υ. Δὲν πιστέω καθόλου στὴν προφητεία τῆς κυρίας Ζυντιούς. Ἀλλὰ δὲν ξέρω, γιὰτὶ, δὲ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ καθόλου αὐτὲς τὶς νύκτες... Ὅχι, πὼς δὲ νοσῶζω... Ἀλλὰ ξενοχῶ... Ὅχι, τίς δὲ μετὰ τῆς μεσάνυχτα γινῶν σὲ διάφορα μῦθοι καὶ σὲ ταβέτες... Ὅσοι εἶ- πιστρέφω στὸ σπίτι μου... Ἐκεῖ, διαβάζω, ἐργάζομαι καὶ πίνω δέκα, δώδεκα, δέκα πέντε φλυτζάνια κα- φέ, γιὰ νὰ μὴ κοιμηθῶ... Μα ἐπὶ τέ- λους; Γιατὶ δὲν τὸ ἐμολογῶ στὸν ἐ- αὐτό μου; Εἶμαι πολὺ ἀνίσχυρος... Πᾶρα πολὺ!... Δὲν κισθάνομαι καθό- λου καλὰ τὸν ἐαυτό μου... Ὅλοι οἱ γνωστοί μου μοῦ λένε ὅτι γάλασα τελευταῖα... Ζυγίστηκα καὶ εἶδα πὼς ἀδυνατίζω τρομερῶς... Ἐγὼ, πέντε ὀκτῶς ἀπὸ τὸ θάνατος μου... Τὰ βλέ- φαρά μου εἶνε θαρρῶτα. Τὸ κεφάλι μου πονεῖ διαρκῶς. Πονῶ ἀκόμη καὶ

Τὰ μάτια τῆς ἐξέφραζαν ἀγῶνία καὶ κατὰπληξη...

Ἐγὼ, μόλις ἄκουσα τὴν ἀπάντησίν του αὐτῇ, ἄρχισα νὰ γελάω καὶ νὰ πειρίζω τὸν 'Ιούλιο. Αὐτὸς ὅμως θύμωσε γιὰτὶ μιλῶσα μὲ ἀπέβαινεν γιὰ ὅτι πιστεύει ὅπως ἐστὶν ὁ Θεός.

—Καλὰ! τοῦ εἶπα στὸ τέλος. Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ σ' ἐμπνέσω νὰ πᾶς στὴ μαντίτσα, τότε θαυθῶ καὶ ἐγὼ μαζὺ σου γιὰ νὰ γελάσω λίγο μὲ τὶς ἀνοήσιες ποὺ θὰ μᾶς πῇ ἡ

μάντισσα.

Πρὸ πάντων νὰ φράξω τὴν δεκά- τη τρίτη τοῦ μηνός αὐτοῦ!... Προ- σέστε!... Ἀποφύγετε τὸν ὕπνο αὐ- τῆς τῆς νύκτας... Προσεξέτε!... Τὶ κρίμα, ἀλήθεια!... Εἰστε τόσο νέος!... Ἐγὼ, ἀκούγοντάς τιν, ἄρχισα νὰ γελάω. Τὰ λόγια τῆς κυρίας Ζυντι- οῦς ἦσαν τόσο ἀσυμμάχητα... Τὶ ἦ- θελε νὰ πῇ; "Ὅτι θὰ πέθαινα μιὰ νύκτα μετὰ τῆς πρώτης καὶ δεκά- της πέμπτης 'Οκτωβρίου; Καὶ πρὸ πάντων θὰ κινδύνευα τὴν δεκάτη τρίτη τοῦ μηνός! Χα!... Χα!... Μα κατάντησε πῆρα ἀγρία αὐτὸς ὁ φόβος γιὰ τὸν ἀριθμὸ 13. Ἡ κυρία Ζυντι- οῦς δὲν ἦταν καθόλου πρωτότυπη, σ' αὐτὸ τὸ σημείον... Τὸ πῶ ἀσυνήθιστο ἦταν ὅτι θὰ πέθαινα τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμόμουν. Χα! Χα! Τὶ ἀστεία πράγματα.

2 'Ο κ τ ω β ρ ί ο υ Μ ε σ ἂ ν υ χ τ α. Πᾶω νὰ σκάσω... Ἐκῶνα μιὰ τρομερὴ γκάφα... Ἀντὶ νὰ στείλω σοῦ θαρρῶτα καρτὰ σ' ἕνα πελάτη σου, ποὺ ἐστὶν ἐλπίδα νὰ θαρρῶτα ξεῖδι. Ὁ πελάτης μου, ὁ ὁποῖος θὰ μεσα- πολῶσε λιανικῶς τὸ κρασί, εἶνε ἕ- ὸς φρενὼν, γιὰτὶ ἔχῃς τὴν πελα- τεία του, προσφέροντάς του; ξεῖδι γιὰ κρασί... Γιατὶ ἔγινε τόσο ἀφρη- μένος; Γιατὶ; Ἐνῶς εἶχαμε ἀκόμη Σαπτεμβρίου, ἤμουν ἡσυχος... Ἀπὸ προχθὲς ὅμως ποὺ ἄρχισε ὁ 'Οκτώ- βριος, κατὶ ἔγω. Πρὸ πάντων δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Ὅχι, ὅτι δὲν νο- στῶζω. Ἀλλὰ μόλις κλείσω τὰ μά-τια μου, σ' ἀνοίγω πάλι, ἐντρομος... Ἡ κυρία Ζυντιούς μοῦ εἶπε: «Θὰ σὰς συμβῇ ἕνα μεγάλο κακὸ στὸν ὕ- πνο σας, μετὰ τῆς πρώτης καὶ δε-κάτης πέμπτης 'Οκτωβρίου...» Μα ἐμένα τώρα, μοῦ κάνει μεγάλο κακὸ ἡ ἀϋπνία!...

6 'Ο κ τ ω β ρ ί ο υ. Δὲν πιστέω καθόλου στὴν προφητεία τῆς κυρίας Ζυντιούς. Ἀλλὰ δὲν ξέρω, γιὰτὶ, δὲ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ καθόλου αὐτὲς τὶς νύκτες... Ὅχι, πὼς δὲ νοσῶζω... Ἀλλὰ ξενοχῶ... Ὅχι, τίς δὲ μετὰ τῆς μεσάνυχτα γινῶν σὲ διάφορα μῦθοι καὶ σὲ ταβέτες... Ὅσοι εἶ- πιστρέφω στὸ σπίτι μου... Ἐκεῖ, διαβάζω, ἐργάζομαι καὶ πίνω δέκα, δώδεκα, δέκα πέντε φλυτζάνια κα- φέ, γιὰ νὰ μὴ κοιμηθῶ... Μα ἐπὶ τέ- λους; Γιατὶ δὲν τὸ ἐμολογῶ στὸν ἐ- αὐτό μου; Εἶμαι πολὺ ἀνίσχυρος... Πᾶρα πολὺ!... Δὲν κισθάνομαι καθό- λου καλὰ τὸν ἐαυτό μου... Ὅλοι οἱ γνωστοί μου μοῦ λένε ὅτι γάλασα τελευταῖα... Ζυγίστηκα καὶ εἶδα πὼς ἀδυνατίζω τρομερῶς... Ἐγὼ, πέντε ὀκτῶς ἀπὸ τὸ θάνατος μου... Τὰ βλέ- φαρά μου εἶνε θαρρῶτα. Τὸ κεφάλι μου πονεῖ διαρκῶς. Πονῶ ἀκόμη καὶ

Τὰ μάτια τῆς ἐξέφραζαν ἀγῶνία καὶ κατὰπληξη...

ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ὁ Μωρεάς καὶ ὁ νεαρὸς ποιητὴς ποὺ ἤθελε νὰ εἰρωνευθῇ τὸ Ρακίνα. Πῶς τὸν ἀποστέμωσε. Τὸ παλτό τοῦ ποιητῆ καὶ τὸ πολυτίμητο χαρτί. Ἡ σπουδακίτης μιᾶς λευκῆς κέλλας. Ἡ τρέλλα τοῦ Νίτσε, κτλ. κτλ.

Κάποτε ὁ Μωρεάς ἐνῶ βρισκόταν σ' ἕνα καφενεῖο τοῦ Παρισιῦ, πε- ριῆλθε σ' ἐξαιρετικὴ εὐθυμία ἀπὸ τὴν πύρρα ποῦχε πᾶν καὶ ἄρχισε νὰ ἀ- παγγέλλῃ μεγαλοφώνως στίχους τοῦ Ρακίνα ποὺ τὸν ἀγαποῦσε υπερβολικά. Τότε κάποιος νεαρὸς καὶ ἐπιπλάι- ὸς ποιητὴς τῆς παρέας δέχθηκε ἀ- πότομα τὸν ποιητὴ τῶν «Στροφῶν», κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ θέλοντας νὰ εἰρωνευθῇ τοὺς στίχους τοῦ Ρακί- να, ἐπανελάβε τὰ λόγια τοῦ σαιχηρ- οῦ ἥρωος:

—Λέξεις, λέξεις, λέξεις! Τότε ὁ Μωρεάς γύρισε πρὸς τὸ μέ- ρος του καὶ κοροϊ- βώντας ἀπάνω του τὸ ἀέτιο βλέμμα του, τὸν κατεκρινε ὡς ὅς ἐξῆς:

—Μονάχα ἐσὺ εἶ- σαί... μὰ λέξες! καὶ τίποτε ἄλλο...

Ὁ Μωρεάς πε- νούσε τὶς περισσότε- ρες ὥρες τῆς ἡμέ- ρας του στὴ «Βα- ρέτ», τὸ περίφημο φιλολογικὸ καφενεῖο τοῦ Καρπὲ Λατέν, ὅπου σύχναζαν ποὺ πάντων νεαρῶν λόγι- ον.

Μὰ βραδύ, ὁ ποι- ητὴς, ὅσο ἀπὸ πολ- λύωση συζητήσε- ρε, βῆκε ἀπὸ τὸ καφε- νεῖο μὲ τοὺς φίλους του καὶ τὸ ὅραξεν πρὸς τὴν λεωφόρον Σαιν Μισέλ.

Στὸ δρόμο διω- κτὴς ἔβλεπε ὅτι ἐξῆλθε τὸ παλτό του στὸ καφενεῖο καὶ τοὺς ὑποχρέωσε ὅλους νὰ γυρίσουν πίσω γιὰ νὰ τὸ πάρῃ.

Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη καὶ τὸ κα- φενεῖο ἔλειπε. Ὁ ποιητὴς κληροῖσε ἕνα γνωστὸ τοῦ γκαρσόνι καὶ τοῦ ξή- τησε τὸ παλτό του.

Τὸ γκαρσόνι ἔβλεπε καὶ ἐκτελεῖ

(Σημείωσις τοῦ 'Ιουλίου Ζαλού, φίλου τοῦ Προσπερού Φαρκάς).

Ὁ καλὸς καὶ ὁ φίλος μου... Πέ- θανε τέλος μετὰ τῆς πρώτης καὶ δεκάτης πέμπτης 'Οκτωβρίου ἔτσι ὅπως τοῦ προείπε ἡ κυρία Ζυντι- οῦς... Ἐπῆσε σὲ βιβλὸ λήθαργου καὶ ξεψύχησε στὶς 13 'Οκτωβρίου. Ἀλ-

Ὁ φτωχὸς ὁ γκαρσόνι. Δὲν ξέρεε ὅτι αὐτὸ γὰρ μένα, σημαίνει αὐτοκα- τὰ...

12 'Ο κ τ ω β ρ ί ο υ. Καταλα- βαίνω, ὅτι ἔφτασε πᾶν τὸ τέλος. Δὲν εἶμαι πᾶν τὰρὰ καὶ σκί. Δὲν ἔχω καμμιὰ δύναμη.

ἀποθνήσκω τὴν πα- ραγγελία τοῦ ἐνδό- ξου «μαίτη», ἀλλὰ γύρισε πίσω μ' ἕνα παλτό... ἔξο! Αὐτὸ ἦταν ἀρετὸ γιὰ νὰ ἐξοργίσῃ τὸν ἐνδοξόστον ποιητὴ, ὁ ὁποῖος ἐπαλ- λε τὸν ἀναβαλλόμενον τοῦ δυστυχισμέ- νου γκαρσονίστου λητόντας μ' ἐπιμονὴ τὸ παλτό του καὶ λέγοντας πὼς μέσα στὴν τσέπη του εἶχε ἕνα χαρτὶ μεγίστης σπουδαιότητος.

Ἐπὶ τέλους τὸ γκαρσόνι, ὅσο ἀπὸ πολ- λὲς ἀναζητήσεις, κατῳρόησε νὰ βρῇ τὸ χαμένο παλτό καὶ τὸ πῆγε στὸν ποιητὴ, τὸν δαῖον καὶ βοήθησε νὰ τὸ φορέσῃ.

Ὁ Μωρεάς ἐμα- ξε τότε τὶς τσέπες του καὶ ἔβγαλε τὸ περίφημο χαρτὶ, τὸ ὁποῖο ἐξείδλωσε μάλιστα γιὰ νὰ δε- βαλωθῇ ὅτι ἦταν τὸ ἴδιο.

Κάποιος δὲμος ἀπ' τὴν παρέα τοῦ παρατήρησε τὸ ὅ- τι τὸ χαρτὶ ἦταν ἀγραφοῦ καὶ τὸλμή- σαι νὰ ρωτήσῃ τὸν ποιητὴ τί σπουδα- ὶότητα εἶχε γι' αὐ- τὸν ἕνα χαρτὶ ἄ- γραφο.

Καὶ ὁ Ζαν Μω- ρεάς γύρισε πρὸς τὸ μέρος του καὶ, στερεωνόμενος στὸ μάτι του τὸ μονόκλ- τον, τοῦ ἀπάντησε μὲ τὴν θαρεὶά του φωνή:

Εἶνε σπουδαῖο γιὰτὶ πρόκειται νὰ γράφω ἀπάνω σ' αὐτὸ κατὶ σπουδαῖο!

Ὅς γνωστὸν, ὁ μέγας φιλόσοφος καὶ ποιητὴς τῆς Γερμανίας Φρειδερί- κος Νίτσε πέθανε τρελλός, κλεισμένος μέσα στὸ φρενοκομεῖο. Ἰδοὺ τὴν γράφει ἀσυνεχῶς μὲ τὴν τρέλλα του ἡ ἀδελ- φὴ του κυρία Φαίρστεν σ' ἕνα ἔξο- περιδικόν:

Ἡ νόσος τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐξε- δηλώθη κατὰ τὶς τελευταῖες μέρες τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1888. Ἐνῶ ἔ- βγαμε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο του, εἶπε ἔξαφνα κάτω στὴν εἰσοδὸν χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ ξανασηκωθῇ μόνος του. Ὁ ξενοδόχος ἔτρεξε ἀμέσως καὶ, ὁ- ρηθόμενος ἀπὸ τοὺς διη- γητές, τὸν μετέφερε μὲ μεγάλο κόπο στὸ δωμά-τιο του.

Ἐκεῖ ἔμεινε πολλὰς

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

—Τὶ ἔχεις, ἀγέρι, μέσ στα δάση καὶ ἀναστενάξεις θλιβερά;
—Τὰ μαδημένα κλαῖον λουλούδια ποὺ μοῦ μυρώναν τὰ φτερά.
—Γιατὶ, νεράκι, στὴν κοιλάδα θλιμμένο τραγουδᾷς σκοπὸ;
—Κλαῖω τὴ χαμένη προσωπίδα πότεχα μέσα χαρῶπο.
—Γιατὶ, γιατί, τρελλὸ πούλαμ, τώρα μὲ πόνο κοιταῖς;
—Κλαῖω τῆς ἀνοήτης τῆς κἀλλη ποὺ πέταξαν ἀπὸ τὴ γῆς.
—Τὶ ἔχεις καὶ σὺ καὶ ἀναστενάξεις, πικρὴ καὶ ἀγέλαστη καρδιά;
—Κλαῖω τῆς ἀγάπης τὴν ἐλπίδα ποὺ μῶφυγε παντοτεινά...

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΧΑΡΙ

Γιατὶ στὴς λίμνης τριγωνῆς τὸ γαλαξίνιο δίσκο, Γιατὶ ζῆλευσέ τὰ νερά ποὺ σοῦ φιλοῦν τὸν ἴσμο. Γιατὶ στὸ λόγγο σὰν περναῖς τ' ἀχέϊλ σου μὴν κρα

ωρεάν

Ἀποστέλλεται σὲ κά-
θε μητέρα ἐν ἀντίτυ-
πον τῆς νέας ἐκδόσε-
ως τοῦ βιβλίου

Glaxo

Ρίψατε μιὰ ματιὰ εἰς
τὸν πίνακα τῶν περι-
εχομένων διὰ νὰ κα-
τανοήσητε πόσον χρή-
σιμοι σᾶς εἶναι αἱ ὀ-
γδοήκοντα σελίδες
τοῦ βιβλίου.

Συμπληρώσατε καὶ ἀ-
ποστείλατέ μας τὸ κά-
τωθι δελτίον μετὰ δι-
δράχμου γραμματοσή-
μου διὰ τὰ ἔξοδα ἀπο-
στολῆς.

Περιεχόμενα τοῦ Βιβλίου

Ἀδενώματα	Κήλη
Ἀδύνατα βρέφη	Κοκκύτης
Ἀῆρ καθαρὸς	Κωλυκοὶ
Ἀνάστημα	Λουτρὸν
Ἀνορεξία	Ὀδόντες
Ἀσθένειαι	Ὀδοντοφυΐα
Ἀσκήσεις	Ὀστρακιά
Βιταμῖναι	Ὀφθαλμοὶ
Γάλα μητρικὸν	Παιγνίδια
Γάλα κοινὸν	Πιπιλιστῆρ
Διάρροια	Πολυφαγία
Διατροφή	Πρώρα βρέφη
Διφθερίτις	Πυρετοὶ
Δυσκοιλιότης	Ραχιτισμὸς
Ἑμβολιασμὸς	Σπασμοὶ
Ἑμετοὶ	Στόμαχος
Ἑξάνθησις	Συνήθειαι
Εὐλογία	Ὑγιεινὴ
Ζύγισμα	Ὑπνος
Θερμοκρασία	Φάρμακα
Θήλαστρον	Φρούτα
Ίλαρὰ	Ώτα
Καθαριότης	κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΚΟΝ ΣΤΑΜ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΝ, ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 52 - ΑΘΗΝΑΣ
ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΜΟΥ ΤΟ "ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΓΛΑΞΟ."

ΟΝΟΜΑ

Ο Δ Ο Σ

Π Ο Λ Ι Σ

ΑΡΙΘ.

ΝΟΜΟΣ